

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 30 / Hejmar 359 / Mijdar 2011

PKK İLE DİRİLDİK
PKK İLE ÖZGÜRLEŞECEĞİZ

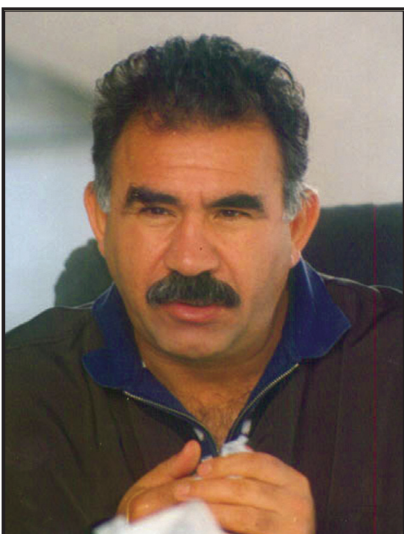

Kürt halkı celladına asla teslim olmayacak

PKK çok zorlu ve kritik dönemlerden geçerek Kürdistan'da her alanda çok büyük birikimler ortaya çıkarmıştır. Kürt özgürlük hareketi bugünkü dönemlerden daha zor süreçlerden geçti. Ölüm kalım dönemleri yaşadı. Gelinen aşamada bilinç olarak da tecrübe olarak da örgütlülük olarak da büyük bir birikime sahiptir. Evet, bugünün de koşulları zor, ama imkanları da çok, fırsatları da fazla. Gerilla direnişiyle her türlü düşmanı vurabilecek, ezebilecek güçte olduğunu gösterdi. Halk 21 yıldır özgürlük için ayakta. Her türlü bedeli ödemeye hazır. Zindanda yatıyor, şehit veriyor, yılmıyor. Mücadele için önemli bir güç var. Tarihinin en güçlü dönemini yaşayan PKK bu durumu iyi değerlendirirse başarı önünde hiçbir güç duramaz. sayfa 2'de

Dirilişten özgürlüğe 33 yıl

PKK'nin her yılı büyük zorluklar içinde geçen yıl oldu. Her yıl mücadelesi olağanüstü özellikler taşıyan mücadele oldu. Her yılda PKK mucizevi kazanımlar elde ederek bu büyük gelişmeleri ortaya çıkardı. 33. yıl mücadelesi de bu temelde geçen bir mücadeledir. Büyük zorluklarla geçmiştir, büyük kahramanlıklar yaşanmıştır, büyük direnişler gerçekleşmiştir; olağanüstü bir mücadele yılı olmuştur, büyük kazanımları vardır. AKP'nin hile ve oyunlarını bozarak, AKP saldırganlığını başarısız kılarak, Kürt sorununun demokratik çözümünü dayatarak, Kürt özgür iradesini kararlıca ayakta tutarak, Kürt sorununun demokratik çözümünün önünü açarak tarihin en büyük kazanımlarından birisini bu 33. yılda elde etmiş durumdayız. sayfa 6'da

Ortadoğu'da yaşamı doğru tanımlamak

ABDULLAH ÖCALAN

Toplumsal yaşam çok basit bir kavram olmasına rağmen, tüm bilimlerin temel kavramı olarak açıklanması gereken bir kavramdır. Çok kullanılmasına rağmen, sanıldığının aksine, anlamına erişilmemiş bir kavram durumundadır. Sosyal yaşamın ne olduğunu bilmiyoruz. Bilseydik, hegemonik sistemler altında lime lime edilen sosyal yaşamımızın amansız savunucuları olurduk. Sosyal yaşamda bilgelik değil cehalet egemendir. Zaten hegemonik yaşamın karşı kutbunda cahilce yaşam geçerlidir.

Yaşamın izafi karakterini göz önüne getirerek sosyal yaşamı tanımlamaya çalışacağım. Öncelikle tekdüze, sınırsız, her yerde benzer sosyal yaşamlar yoktur. İzafi yaşam demek biricik, tekil yaşam demektir. Tekillik, bilindiği ve bilinmesi gerektiği gibi, evrenselliği reddetmez. Ne salt tekillik vardır, ne de salt evrensellik. Tekillik-evrensellik, anlam-madde kadar geçerli bir ikilemdir. Tekil olmadan evrensellik gerçekleşmez. Her tekil de evrensel olmadan yaşayamaz. Daha anlaşılır olması için bir örnek sunabilirim: Yüzlerce farklı gül birer tekildir. Fakat tüm bu güllerin gül olarak adlandırılmalarını gerektiren ortak bir yanları vardır. sayfa 16'da

KÜRT HALKI CELLADINA ASLA TESLİM OLMAYACAK

Kürdistan özgürlük mücadelesi, tarihinin en kritik süreçlerinden birini yaşamaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan son gelişmelerle Ortadoğu'da yaşanan siyasal gelişmeler iç içe yürümektedir. Ortadoğu'daki siyasal gelişmeler Türkiye'yi etkilediği gibi, Türkiye'deki gelişmeler de Ortadoğu'daki siyasal gelişmeleri etkilemektedir. Bir yandan Kürt halkı Kürt sorununun demokratik çözümü için ideolojik, siyasi, askeri direnişini köklü bir biçimde çok yönlü geliştirirken, diğer yandan Arap baharı denilen bir siyasal süreç yaşanmaktadır. Tunus'tan, Mısır'dan başlayan isyanlar Libya'da savaşa dönüştü ve geldi Suriye'de Ortadoğu'nun kaderini belirleyecek bir noktaya ulaştı. Dikkat edelim bu 20 yıldır Önder Apo'nun III. Dünya Savaşı olarak tanımladığı sürecin geldiği nokta oluyor. Bu III. Dünya Savaşı tanımlamasını herkes kabul ediyor. Genel görüş, yaşanan sürecin bir dünya savaşı olduğudur. 1990'da körfez kriziyle ve savaşıyla başlayan bir süreçtir. Sovyet sisteminin çözülüşüyle başlayan bir süreçtir. Bu savaşın merkezinde Ortadoğu vardır. Fakat tümüyle Ortadoğu'yla sınırlı kalmadı. Bu geçen 20 yıl içinde Körfez Savaşı'na dayalı olarak Balkanlar'da, Kafkasya'da, Güney Asya'da, Afrika'da, Amerika'da siyasi, ekonomik, askeri çatışmalar yaşandı. Dünyanın dört bir yanında mücadele oldu. Bu mücadelenin üç tarafı vardı. Bir tarafta daha çok kar ve sömürü için ulus üstü sermayenin geliştirdiği küresel saldırı vardı. Diğer yandan 20. yüzyılda ortaya çıkan, dünyaya egemen olan, ama bugünkü sistem gerçeğiyle bazı yönleriyle çelişen ulus-devlet sisteminin her alanda bir direnci, dayatması vardı. 20. yüzyılda iki kutuplu dünya sistemi arasında ortaya çıkan işbirlikçi rejimler kendilerini eskisi gibi korumak istiyorlar, bu da yalnız halklara değil, küresel sistemle de bir çekişme ortaya çıkarıyordu. Bir de halkların demokrasi istemi, özgürlük istemi, özgürlük, eşitlik, demokrasi, sosyalizm için yürütülen mücadeleler, halk direnişleri vardı. Bu 20 yıl dünyanın dört bir yanında bu üç güç arasındaki mücadeleye sahne oldu.

3. Dünya Savaşı olarak ifade edilen aslında küresel sistemin klasik ulus-devlet yapılanmalarını aşarak halklar ve toplumlar üzerinde yeni bir sömürücü ve baskıcı sistem kurma savaşıydı. Bunun da merkezinde Ortadoğu vardı. Bu mücadele Körfez Savaşı'yla Ortadoğu'da başladı. Ona dayanarak dünyanın dört bir yanında küresel sermaye saldırıları biçiminde sürdü. İkinci aşaması, 11 Eylül 2001 ikiz kule saldırısı ardından ABD'nin Afganistan ve Irak Savaşlarıyla Ortadoğu'da yeni bir aşama kaydedildi. Saddam yönetimi yıkıldı, Afganistan yönetimi yıkıldı. Bunlara dayanarak Ortadoğu'nun ulus devlet sistemi merkezinden parçalanıp diğerleri de geriletilmek istendi. Şimdi 2011 Ocağı'ndan itibaren Tunus, Mısır olaylarıyla birlikte bu savaşın Ortadoğu'da yeni bir aşaması yaşanıyor. Geriye kalan yeni küresel kapitalizme uyum göstermeyen, bu nedenle de zayıf siyasal temellere dayanan ulus-devlet sistemleri halk isyanlarıyla yıkılıyor. Bu rejimleri yıkan güçler içinde çeşitli akımlar var. Küresel sistemin saldırıları var, halkların demokratik istemleri, güçleri var; çeşitli akımlar var. Tek bir hareket söz konusu değil. Ama dikkat edilirse esas olarak halk hareketlerine dayalı olarak 20. yüzyılın ulus devlet yapılanmaları, diktatörlükleri yıkılıyor, parçalanıyor, aşılıyor. Arap baharı diyorlar buna. Henüz nasıl sonuçlanacağı belli olmayan, ama büyük bir değişim ortaya çıkartan bir gelişme olarak görmek gerekir. 2011 yılında ülkeleri 30 yıl, 40 yıl yaşamış, dünyaya direk çakmış, kendini firavun sanan bir sürü yönetici gümbür gümbür devrildi, bir sürü iktidar gitti. Papandreu'dan Berlusconi'ye kadar, basına dayanarak kendini en aşağılık yönetimler haline getirenler de devrildi. 2011 yılı sadece Kürdistan'da büyük bir mücadele yılı olmadı; aslında Ortadoğu ve dünyada da çok kapsamlı bir mücadele ve değişim yılı oldu.

20. yüzyılın çürümüş rejimleri birbir devriliyor

III. Dünya Savaşı denen bu süreç sanki sonuna doğru gidiyor. Önemli bir aşaması yaşanıyor. Bu 20. yüzyıl sistemleri, eskimiş, gericileşmiş, çürümüş sistemlerin geri kalanları da devriliyor. Büyük bir kısmı devrildi aslında. Öyle anlaşılıyor ki geri kalanları da bu önümüzdeki yılda devrilecekler. Yaşama şansları yoktur. Yeni bir sistem kurulacak. Önümüzdeki yıl hem 20. yüzyıl ulus devlet sistemlerinin yıkıldığı, aşıldığı, parçalandığı hem de yeni bir Ortadoğu ve dünya sisteminin nasıl şekilleneceğini belirleyecek yeni adımların atıldığı, gelişmelerin yaşanacağı bir yıl olacağa benziyor. Şimdiye kadar dikkat edelim Saddam yönetimi devrildi, Afganistan'da savaş oldu, hatta Mısır ve Tunus'ta yönetimler devrildi, ama yenileri kurulabilmiş değil. Buralarda hükümetler kuruldular, fakat bir sistem kazanmadı, muğlaktır, belirsizdir. Nasıl olacağı yönünde henüz bir netlik yok. Nitekim Mısır'da çatışmalar yeniden başladı. Mısır'da yeni bir siyasal mücadele süreci başladı. Bu çalkantılar biraz da Suriye'de yaşanan mücadelenin sonuçlarıyla belirlenecek. Bu açıdan Suriye'de yaşananları önemsemek lazım. Ortadoğu'da yaşanan dünya savaşının gelip Suriye'de odaklanmasını önemsememiz gerekir. Suriye'de Arabistan'da yaşanacak mücadelenin sonuçlarının ne olacağı belirlenecek, yeni Arap sistemi nasıl oluşacak, onun temelleri atılacak.

40 yıldır yaşayan Kürt mücadelesi Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da nasıl bir çözüme kavuşacak, yeni Ortadoğu'da, yeni dünyada Kürt statüsü ne olacak, bir yönüyle de Suriye'deki gelişmelerle belirlenecek. Aslında büyük bir savaş Güney'de verildi, Kuzey'de verildi, Doğu'da verildi. Kürdistan'ın bu üç parçası Kürt özgürlüğü için çok büyük savaşlara, mücadelelere sahne oldu. Fakat Kürt sorununun nasıl çözüleceği de öyle görülüyor ki küçük parçada, Güney Batı Kürdistan'da tayin edilecek. Suriye'de yaşanan mücadeleyle belli olacak. Suriye nasıl bir sistem kazanırsa, Kürt sorununun çözümü de ona göre şekil alacak. Bir yandan Arap sorununun çözülmesi, diğer yandan Kürt sorununun çözülmesi, yeni Ortadoğu'nun nasıl şekilleneceğinin belirlenmesi demektir. Demek ki Suriye'deki mücadele önemli siyasal sonuçlar doğuracaktır. Hem Arabistan'da yaşanan halk isyanlarının nasıl sonuçlanacağı, hem Kürdistan'da yaşanan mücadelenin nasıl sonuçlanacağı hem de III. Dünya Savaşı'nın nasıl sonuçlanacağı ve buna dayalı olarak I. Dünya Savaşı ardından oluşan Ortadoğu'nun ne tür değişim yaşayacağı, yeni bir Ortadoğu'nun nasıl oluşacağının belirlenmesi açısından tayin edici sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Böylece III. Dünya Savaşı yeni sistemler ortaya çıkartarak sonuca doğru gidecek. Fakat henüz sonuca gelmedi. Sonuca gitmesi, Suriye ve İran'daki savaşların sonuçlanmasına bağlıdır. Suriye'de odaklanan savaş sadece bir Suriye savaşı değildir. Onun içinde Filistin vardır, İsrail vardır, Lübnan vardır, Kürdistan vardır, Türkiye vardır, Irak vardır, İran vardır. Aslında Suriye rejimiyle veya Suriye sahasındaki savaş öyle Mısır gibi, Libya gibi sadece devlet sınırlarıyla belirlenmiş coğrafyadaki savaş değildir. Gittikçe askeri olarak da siyasi olarak da Suriye sınırlarını aşan bölgesel bir savaş olduğu ortaya çıkacak. Buna göre de bir çözüm ortaya çıkacak.

Suriye'nin siyasi olarak tarihin derinliklerinden gelen böyle bir karakteri var. Çok iyi biliyoruz ki bu devletçi uygarlık sistemi aşağı Mezopotamya'da, Irak güneyinde doğdu, fakat Suriye'de bir sistem haline geldi; uygarlık oldu dünyayı ele geçirmek üzere Asya'ya, Avrupa'ya oradan yayıldı. İslam devrimi Mekke'de, Medine'de doğdu, ama Şam'da devletleşti. Bir Ortadoğu uygarlığı böyle gelişti. Arap milliyetçiliği Kahire'deki darbeyle doğdu, ama bir Arap sistemi haline Şam'daki darbeyle geldi. Dolayısıyla şimdi 20 yıldır Körfez Savaşı'yla başlayan III. Dünya Savaşı, Ortadoğu savaşı da öyle görünüyor ki kalıcı sonuçlarını Suriye'de verecek. Yeni Ortadoğu'nun nasıl olacağı Suriye'deki mücadelenin sonuçlarıyla belirlenecek. Dolayısıyla Suriye mücadelesi sadece Suriye'nin bir iç mücadelesi değil, Suriye ile sınırlı bir mücadele de değil, çevresiyle birlikte bölgesel bir mücadele olacak. Daha şimdiden siyasi boyutu böyledir. Askeri alana geçerse askeri boyutu da böyle olacak. Suriye sınırlarını aşabilecek. Bütün veriler bunu gösteriyor.

Ortadoğu'da birçok gücün içinde olduğu bir mücadele sürüyor

Ortadoğu'da böyle bir mücadele içinde geçiyoruz. Bu mücadeleye çeşitli güçlerin yaklaşımları bulunmaktadır. Öncelikle küresel kapitalist sistemin, ABD, İsrail, İngiltere öncülüğünde yürütülen sistemin politikalarını görmek gerekir. Tabii savaşın bir tarafı bu güçlerdir. Körfez Savaşını, krizini bunlar başlattı, yürüttüler. Irak savaşı tabii ki Amerika'nın geliştirdiği bir savaştı. Ancak Tunus ve Mısır'da başlayan Arap isyanları tek bir gücün etkisinde gelişmeyen isyanlar olarak gelişti. Kuşkusuz ortaya çıkan bu gelişmelerle birlikte küresel sistem müdahale ederek yönlendirmeye, kendi çıkarları için kullanmaya çalıştı. Ancak başından itibaren bu güçlerin başlattığı ve yönlendirdiği hareket olarak görmemek gerekir. Nitekim öyle olmadığını Mısır'da üç gündür yaşananlar, Mısır hükümetinin yeniden istifa etmek zorunda kalmış olması gösteriyor. Demek ki farklı akımlar var; halkın gücü var. Sadece her şey Amerika gücüyle olmuyor. Birçok gücün içinde olduğu bir mücadele sürüyor. Şimdi bu eğilim, küresel sistem Tunus'ta, Mısır'da ortaya çıkan sonuçlara, özellikle Libya savaşında elde ettiği sonuçlara dayanarak Suriye yönetimi üzerine de yükleniyor. Öyle anlaşılıyor ki baskılarını artıracaklar. Özellikle Libya savaşında elde ettikleri gelişmeleri, kazandıkları rüzgarı Suriye mücadelesine yansıtmak isteyecekler. Ortadoğu'yu yeniden dizayn etme doğrultusunda bir gelişme sağladılar, belli bir rüzgar elde ettiler, onu Suriye'de de sonuca götürmek üzere baskı yapacaklar. Son gelişmeler bunu gösteriyor.

Gerçi dış müdahale olmayacak deniliyor, ama bütün bunlar şimdilik söylenen sözlerdir. Yarın bu sözlerin devam edip etmeyeceği, değişip değişmeyeceği belli değildir. Dolayısıyla küresel sistem baskısını artıracak. Zaten ABD ve Fransa Suriye'den elçiliğini çekti. Suriye Fransa sömürgesiydi. Suriye'deki yönetim ve yaşam üzerinde Fransa etkisi fazladır. Fransa'nın elçiliğini çekmiş olması önemlidir. İçte hür Suriye ordusu diye bir akım, örgütlenme çıkardılar, iç çatışmaları destekliyorlar, tahrik ediyorlar. Özellikle Libya'da olduğu gibi ve Libya üzerindeki anlaşmaya dayanarak Türkiye NATO sisteminin sözcüsü olarak Suriye'ye karşı baskı ve mücadeleyi yürütüyor. Bu yönlü bir baskıyı, mücadeleyi artıracakları anlaşılıyor. Libya'yı da düşürdüler, Suriye ve Esad yönetimini de düşürerek böylece İran'ı kuşatmak istiyorlar. İran rejimini de daraltıp bölgede ulus devlet sistemini biraz değiştiren, yumuşatan, sermayenin daha rahat hareket ettiği, dolaştığı, bir sistem yaratmak istiyorlar. Amerika bunun için Suriye ve İran üzerine yükleniyor. Bölge savaşı ve çatışmaların adım adım gelişeceği görülüyor. Küresel kapitalist sistem bu çerçevede çeşitli güçlere dayanmak istiyor.

Suriye'ye karşı mücadelede dayandığı önemli bir kuvvet Arap Birliği'dir. Arap Birliği Suriye'ye karşı tavır aldı, yönetim değişikliği yapmalarını istediler. Arap Birliği'nin böyle karar almasında Amerika'nın, dış güçlerin etkisi vardır. Bu küresel güçlere yetmiyor. Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmede işbirlik-

çileri Türkiye'ye daha çok rol vermek istiyorlar. Türkiye'yi uzun süredir bunun için hazırladılar. Önder Apo, var olan rejimlerin yıkılması için Türkiye'yi bir jandarma olarak kullanıyor, bunları bitirirse ardından da Türkiye'nin kendisine sıra gelecek dedi. Amerika Türkiye'nin de bu despotik, kendine güç vehmeden ve bunu şantaj olarak kullanan tutumunu öyle kabul edecek, kaldıracak durumda değil. AKP çok şoven, milliyetçidir. Yahudi karşıtlığı, İsrail'e karşı tutumunda görüldü ki mevcut Türkiye rejimi aslında bölgede birçok gücü tehdit eden bir özelliğe sahiptir. Bunu eski ulusal milliyetçi güçlerden daha fazla AKP dinciliği sürdürüyor. Türkiye'yi mevcut siyasi ortamda kullanmak istiyorlar, ama Türkiye'nin politikalarıyla bölgede kendi politikalarını savunamayacaklarını da biliyorlar.

Bölgedeki siyasal sürecin sadece Türkiye, hatta Arap Birliği'yle yürütülemeyeceğini görüyorlar. Türkiye, Suriye, Irak, İran sorunlarının çözümünün sadece onlarla olamayacağı her geçen gün daha fazla anlaşılıyor. Bu çerçevede Irak'ta bir Kürt oluşumuna şans tanıdılar, fırsat verdiler. Kürt inkarı ve imhası temelinde oluşan sistemin hep çatışmalar arz ettiği, istikrar sağlamadığını 20. yüzyılda gördüler. Bu da önlerinde önemli bir sorun. Dolayısıyla Kürt sorununun çözümü nasıl olacak veya Kürtlerin yeri ne olacak konuları da kendisini dayatmış bulunmaktadır. Çünkü Kürt sorununun çözüm biçimleri de bölgedeki siyasal sürecin gelişmesinde etkili olacaktır. Bu nedenle Güney Kürdistan'da belli bir irade, oluşum tanıma yönelimi içinde oldular. Diğer yerler de ABD önünde sorundur. Fakat Libya savaşı gösterdi ki, küresel sistem Ortadoğu'da saldırgan davranacak. Öyle geri adım atacak sanılmamalı. Klasik ulus devlet sistemleri ve onların dayandığı iktidar blokları eski konumlarını koruyamazlar. Dolayısıyla Amerika saldırısı sürecek. Libya örneği gösterdiki bu saldırılar karşısında fazla dirençli olunamıyor. Gerçi 2012 yılı Amerika'da bir seçim yılı. İç politika biraz öne çıkacak. ABD yönetimi iç politikayla Ortadoğu savaşını bir arada nasıl yürütecek bunu önümüzdeki süreç gösterecek. Yani bir yandan belki iç politikaya çekilme olabilir, biraz zamana yayılabilir, o da ihtimal dahilindedir. Fakat diğer yandan da bazı adımlar attılar ve sonuç da aldılar. Herhalde Amerika bunu da devam ettirmek isteyecektir.

AKP çok tehlikeli bir oyun içerisinde

Türkiye'nin tutumu ve AKP politikalarını bu süreçte iyi anlamamız gerekli. AKP gerçekten de 2003'teki Irak Savaşı'nda 1 Mart tezkeresini reddedince Amerika'yla bir çelişkiye girdi. Daha sonra tezkereyi reddettiğimizden dolayı Güney Kürdistan'da federasyon kuruldu diyerek tezkereyi reddetmelerine pişmanlık gösterdi. Suriye'de böyle bir durum ortaya çıkmaması için tümüyle Amerika'ya teslim oldular. Hiçbir zaman Türkiye yönetimleri bugünün AKP hükümeti kadar Amerika'ya teslim olmadı, Amerika jandarması haline gelmedi. Her şeyi Amerika'nın isteği doğrultusunda yürütüyor. Tabii bir de faşist şoven Türk milliyetçiliğinin çıkarları doğrultusunda ABD siyasetini yönlendirmek istiyor. Amerika'yla AKP, Türkiye devleti arasında şöyle bir ilişki ve pazarlık sürüyor: Amerika Suriye ve İran'ın, –daha önce Libya'nın aşılmasında olduğu gibi– buradaki yönetimlerin aşılmasında, buradaki yönetimlerin tasfiye edilmesinde Türkiye'yi kullanmak istedi. Libya'da kullandı, anlaştılar. NATO'nun saldırı merkezi İzmir oldu; şimdi Suriye'ye dönük de aynı şey sürdürülüyor. Şunu yapmak istiyor Türkiye: Madem ki ABD çıkarları doğrultusunda bölgede savaş yürütüyorum, o halde ben de kendi şoven milliyetçi çıkarlarımı bu mücadelenin içine koyabilirim; Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğüm saldırılarda tam destek alırım diyor. ABD Türkiye'den Suriye ve İran'a dönük kendi politikaları doğrultusunda hareket etmesini istiyor, buna karşı da Türkiye Amerika'nın PKK'ye, Kürtlere karşı kendi politikalarını kabul etmesini istiyor. Terazinin iki kefesine iki güç konuluyor. ABD Suriye ve İran'ı koyarken Türkiye de PKK'yi, Kürtleri koyuyor, koymak istiyor. Aralarında bu yönlü bir pazarlık bulunmaktadır. Mayısta Libya olayları çıktığında Amerika ile AKP bu doğrultuda anlaştılar. 2011 yılı boyunca bu kadar vahşi saldırıyı, siyasi tutuklamaları, askeri operasyonları, hukuka dayanmayan basın özgürlüğünü de hiçe sayan saldırıların hepsini yaparken dünyadan hiçbir sesin çıkmaması bu anlaşma sonucudur. Bütün bunlar ABD ve AKP anlaşması temelinde sürüyor. Şimdiye kadar belirli bir destek aldı AKP, fakat bununla da yetinmiyor, diyor ki PKK'yi ve Kürtleri tümden yok edelim. Yeni bir Kürt inkarı ve imhası rejimini ABD'ye dayatıyor. Bu temelde ABD'den aldığı güçle saldırısını sürdürüyor. Daha fazla da destek almak istiyor. Suriye'ye karşı savaşı, İran'a karşı savaşı PKK'ye ve Kürtlere karşı savaşla da birleştirmek istiyor. Bu gerçeği görmemiz lazım. Bu ciddi bir tehlikedir. Türkiye'nin bu oyunlarını bozacak bir yaklaşım ve tutum içinde olmak çok önemli hale gelmiş bulunmaktadır.

Türkiye politikalarının bu anlamda imhacı, soykırımcı, saldırgan, katliamcı olduğu kesindir. AKP bunu doludizgin yürütecektir. Ancak AKP bu savaşı yürütürken zorluklar yaşıyor. Bu nedenle başarılı olamıyor. Çünkü bu savaşı sonuca götürecek güce sahip değiller. 30 yıldır PKK ve gerilla karşısında savaş yürüttüler. Ancak bu savaşta yenilen bir ordu bulunmaktadır. Bu ordunun savaşma iradesi 30 yıllık mücadeleyle kırılmıştır. Bu orduyu yeterince savaştıramıyorlar. Eğer ellerinde büyük paralar ödeyerek aldıkları teknik olmasa bu ordunun savaşma gücü bitmiş gibidir. Onun için hala arayışlarında şu var: PKK'yi oyuna getirerek bir ateşkes yaptırırsak ve bu ortamda biz siyasi ve askeri operasyonlarla vurarak PKK direnmeden bu işi bitirirsek iyi olur diyorlar. Bu yönlü ateşkes arayışları var, AKP zordadır. Birinci tercihi bu, önce de buydu, hala bunu sürdürmek istiyor. Öyle ki Kürt hareketini ahmak yerine koyuyorlar. Bu yaklaşımları açıkça hakaret etmek ve Kürtlerle dalga geçmektir. Yani bir yandan seni yok etmek istiyor, diğer yandan ben seni yok edeceğim, ama sen hiç sesini çıkartma diyor. Bir canlıyı yok etmek isterken sen hiç sesini çıkartma, bir canlıyı öldürürken sen hiç çırpınma diyor. Gerçekten de bu ne biçim bir mantık insanın aklı almıyor. Ama Kürtler karşısındaki yaklaşımı budur. Bu yaklaşım hiçbir canlıya gösterilmeyecek bir yaklaşımdır. Kürtleri normal canlıların daha gerisinde görüyorlar, öyle gösteriyorlar.

AKP politikaları zorlansa da başarısız kalsa da hala imha ve katliamı dayatıyor. İşte İmralı'ya karşı yaklaşımları, Önder Apo üzerindeki uyguladıkları imha süreci, demokratik siyasete dönük hiçbir hukuk tanımayan saldırıları. KCK diyorlar, KCK demek demokratik toplum demektir, sivil toplum demektir, Kürt toplumunun demokratik örgütlenmesi demektir. KCK operasyonlarıyla devlet karşısında toplum örgütlenmesini kabul etmiyorlar. Toplumun hiçbir örgütlülüğü ve iradesi olmamalı diyor. AKP'ye göre, her şey devlet olmalı, herkes devlete teslim olmalı, yüzde yüz boyun eğmeli, biat etmeli. Bundan başka hiçbir yaklaşımı kabul edemeyiz, devlet dışı hiçbir örgütlenmeyi kabul edemeyiz diyor. Bu bakımdan da en tehlikeli faşizm AKP'nin geliştirdiği faşizmdir. Bu tekçilikle tek devlet, tek bayrak, tek millet, tek partinin tek şefi olacak. Mustafa Kemal ve İsmet İnönü'den sonra üçüncü bir şef Tayyip Erdoğan olarak ortaya çıktı. Kendisini cumhurbaşkanlığına da hazırlıyor. Başbakanlığı, cumhurbaşkanlığı başkanlıkta birleştirerek aslında yeni bir şef olmak istiyor. Böyle bir anlayışları ve hayalleri var. Böyle bir güç merkeziyle inkar ve imha sistemini güçlendirmek ve kültürel soykırımı tamamlamak istiyorlar. Beyaz Türkçü faşizmin başarılamadığını yeşil Türkçü faşizmle başarmak istiyorlar. Yaklaşımları kesinlikle bu çerçevededir.

Fethullah Gülen açıkça soykırım fetvası verdi. Hem de Amerika'da oturarak yaptı bunu. Amerika'nın gıkı bile çıkmadı, Avrupa'dan ses bile çıkmıyor. Türkiye'de de hiç kimse sen ne konuşuyorsun bile diyemedi. Köklerini kesin, kurutun, bitirin işlerini, evlerini ateşe verin, ne beş yüzümüş ne beş biniymiş, beş bin gerilla mı var, beş bin nedir elli bin öldürün, yüz bin öldürün, diyor. Yani şunu demeye getiriyor: Ben Amerika'yı tuttum, dünyayı ayarladım, istediğinizi yapabilirsiniz. Onun için AKP bu kadar fütursuz saldırıyor. Bu ciddi bir tehlikedir tabii. Yani 1915'te Ermeni soykırımı için Osmanlı şeyhül islamı nasıl fetva verdiyse, şimdi Kürt soykırımı için AKP şeyhül islamı olarak da Fethullah efendi fetvasını vermiş durumdadır. Bu gerçekleri görmek, buna göre bir yaklaşım içinde olmak lazımdır. AKP politikalarının bu temelde süreceğini görmek, anlamak lazım. Bu söylemlerin ve saldırıların hafife alınacak bir durumu yok. AKP'nin o sahte sözlerini bir yana bırakalım. Onların hepsi aldatıcıdır. Aldatarak iş yapmayı bir politika olarak benimsemişler, bir tarz olarak yürütüyorlar.

Suriye ve İran yönetimlerinin durumu da irdelenmeye değerdir. Dayanma güçleri ne kadar olacak, Suriye yönetiminin durumu ne? Biz şunu görüyoruz: 20. yüzyıl otoriter rejimleri ya da diktatörlükleri demokrasiye karşıdırlar, değişime açık değiller. Saddam örneğinde bu görüldü. Esnemiyorlar, değişiklik yaşamıyorlar, ama kırılıyorlar, yok oluyorlar. Libya yönetimi de bir değişiklik gösteremedi ve sonu hazin oldu. Suriye yönetiminin de şu ana kadarki gösterdiği tutum böyledir. Herhangi bir değişiklik yapamıyor, demokratikleşme adımı atamıyor. Bu konunun aşılacağı açıktır. Eğer tümden yok olmak istemiyorsa artık eskisi gibi bu durumun sürmeyeceğini görüp belli bir demokratikleşme adımını atma, değişime açık olmaları gerekir. Fakat bunu yapamıyorlar, sağlayamıyorlar. Beşar Esad yönetiminde görülen şey şu: Konjonktüre dayanarak yaşarım diyor. Dünyadan haberi yok, Ortadoğu'dan bihaber. Suriye'ye saldırırsanız Ortadoğu'da deprem olur diyor. Ortadoğu'da deprem yıllardır, aylardır gümbür gümbür oluyor. Suriye yönetimini var eden, Baas yönetiminin akıl hocası olan Mübarek yönetimi devrilmiş, onun hala haberi yok! Ortadoğu'daki depremi görmeyerek hala deprem olacağından söz ediyor. Bu kadar gelişmeleri okuyamayan, gerçeklerden habersiz bir durum var. Ya da iktidar imkanlarından asla vazgeçmek istemeyen, bu nedenle kendini değiştiremeyen katı bir duruş söz konusu. Belli ki değişemeyecek. Aslında biraz halka açılsa, yine azınlıklara açılsa, Kürtlerin demokratik haklarını verebilse, Kürt sorununun çözümü için belli bir politika ortaya koyabilseydi belki çatışmasız bir geçiş yapabilirdi; yıkılıp ezilmezdi. Fakat şu ana kadar öyle bir görüntü vermiyor, ezilip geçilen rejimler gibi bir tutum gösteriyor. Değişmesinin de çok zor olduğu anlaşılıyor. İran'ın da benzer bir tutum içerisinde olduğu açık. Günümüzde demokratik karakterde olunmadığı taktirde hiçbir siyasi gücün dayanma gücü yoktur. Antiemperyalistlik de, anti Amerikancılık da demokratik olmadan yapılamaz. Çünkü ancak topluma dayanılarak güç olunabilir ve iradeli duruş sağlanabilir.

Kürtler çatışmacı siyasetten uzak durmalı

Bütün bu siyasal gelişmeler ortamında Kürt özgürlük hareketinin tutumunun ne olması gerektiği konusu da önemlidir. Biz bu sürece nasıl bir politika ve mücadeleyle karşılık verebiliriz? Kuşkusuz bu mücadeleyi yürütürken karşımızdaki güçlerin özelliklerini ve karakterlerini de bilmek gerekiyor. Amerika'nın ve küresel sistemin özelliklerini de siyasal yönelimlerini de anlamak gerekiyor. İdeolojik ve siyasi olarak demokrasi istemek, bu küresel sermaye hakimiyetine karşı demokratik duruş ve mücadele içinde olmak gereklidir. Ulus devlet diktatörlüklerinin yaptığı gibi 20. yüzyıl tarzı bir çatışma içinde olmak doğru değildir. Böyle bir çatışma tarzının kazanım ve geleceği yoktur. Dolayısıyla bizim böyle bir tutum içinde olmamız mümkün değildir. Zaten PKK öyle bir duruma düşmemek üzere kendisini 10-15 yıldır değiştirdi. Felsefi, ideolojik olarak değiştirdi, örgütsel, stratejik, taktiksel olarak değiştirdi, yeniden yapılandırdı. Bu değişim ve yeniden yapılanma aslında bunu ifade ediyor. Biz öyle klasik bir çatışma konumuna düşmekten çıktık. Esas gücümüzü ve farklılığımızı demokratik ve özgürlükçü karakterimizden alıyoruz. Bu önemli bir durumdur. Bu durumu sürdürmemiz gerekiyor. Kuşkusuz ABD'nin tahakkümcü, hegemonyacı, yine çeşitli güçleri birbirine çatıştırarak, bölüp parçalayarak egemen olmak, yönetmek isteyen politikalarına karşı durmak, mücadele etmek gereklidir. Ama özellikle de AKP faşizminin provokasyonlar yaratarak PKK'yi, Kürtleri ABD ile savaştırır konuma düşürme oyunlarına karşı uyanık olmamız lazım. Dikkatli olmamız lazım. Doğru bir ideolojik siyasi çizgide mücadele etmek gereklidir. İdeolojik ve siyasi mücadeleyi sürdürmek ayrı bir şeydir. Süreci anlamadan, koşulları doğru çözümleyemeden, yersiz, gereksiz çelişki ve çatışmalar içine girmek ayrı bir şeydir.

"En tehlikeli faşizm AKP'nin geliştirdiği faşizmdir. Bu tekçilikle tek devlet, tek bayrak, tek millet, tek partinin tek şefi olacak. Tayyip Erdoğan başbakanlığı, cumhurbaşkanlığı başkanlıkta birleştirerek aslında yeni bir şef olmak istiyor. Böyle bir anlayışları ve hayalleri var. Böyle bir güç merkeziyle inkar ve imha sistemini güçlendirmek ve kültürel soykırımı tamamlamak istiyorlar"

"PKK'nin savaş başlattığı sözü bir kuyruklu yalandan öte bir şey değil. Savaş başlatan, saldıran, soykırımı sürdüren AKP hükümetidir. Fakat AKP hükümeti neyi istiyor, ben seni yok edeyim, tutuklayayım, zindana koyayım, İmralı işkence sistemini sürdüreyim, ama PKK ve Kürtler siz hiç ses çıkartmayın, her şeye razı olun, diyor. Biz bunu kabul etmedik, kabul etmemiz de mümkün değildir"

Birincisi başarı getirir, kazanmaya yol açarken ikincisi kaybettirir, zarar verir. Bunlara kesinlikle düşmememiz gerekir.

ABD'yi uyarmamız gerekir. Özellikle bu 20. yüzyıl diktatörlüklerinde onun da payı var. Eleştirmemiz gerekiyor, özeleştiri vermeli. Yine bölüp parçalayan, çatıştıran konumu var. Yine bölgenin demokratik güçlerinin iradelerini tam dikkate alması lazım. Bunlara karşı durmak gereklidir. Özellikle Kürt halkını ve onların demokratik haklarını kabul etmesi gerekmektedir. Uluslararası komployu örgütleyip yönetmekle Kürtlere en büyük haksızlığı ve zulmü yapmıştır. İmralı sisteminden ABD sorumludur. Günümüzde Kürtlerin böyle ağır baskı ve soykırım altında kalmalarını ABD politikaları sürdürüyor. ABD politikalarına dayanarak Kürtler kültürel soykırım sistemi altında tutuluyor. Bunları şiddetle eleştirmemiz gerekiyor. Fakat bu tutumumuzu AKP'nin istediği gibi silahlı çatışmaya kesinlikle dönüştürmemek lazım. Bunun için de Kürt demokratik iradesini yaratıp ABD'nin bölge hegemonyasına karşı dayatmamız gereklidir. En azından bir demokratik uzlaşma yaratmak üzere mücadele yürütmemiz gerekiyor.

Suriye, İran gibi rejimler karşısında da Kürtler dikkatli tutum göstermek zorundadırlar. Bazı milliyetçi çevreler kışkırtıcı politika yürütüyorlar. Kürtleri öne sürmek, çatıştırmak istiyorlar. Bir Kürt-Arap, Kürt-Fars çatışması yaratmak istiyorlar. Geçmişte de Saddam rejimiyle aynı biçimde çatıştırmak istediler, ama Güney Kürdistanlı örgütler böyle bir oyuna gelmediler. İzledikleri politika normaldi, yerindeydi. Şimdi de benzer politikaları göstermek lazım. Ancak sadece böyle bir tutum da yeterli görülemez. Tüm Kürt örgütlerini birleşmeye zorlamak, Suriye'de ve Batı Kürdistan'da Kürt halkının özgür ve demokratik iradesini ortaya çıkarmak gerekmektedir. Bu konuda daha ciddi bir çabanın yürütülmesine ihtiyaç vardır. Suriye'de çatışan kesimleri, ister Baas rejimi olsun, ister İhvan-ı Müslim tarafı olsun Kürt sorununun çözümüne, demokratik bir Suriye'nin oluşturulmasına yöneltmek, zorlamak, Kürt halkının özgür demokratik Suriye çizgisini, Kürt halkının özgür demokratik yaşam çizgisini dayatmak lazım. Suriye'deki mevcut politik ortama böyle bir dayatmada bulunmak, hatta müdahil olmak gerekmektedir. Bu yönlü politika ve yaklaşım içinde olan çevrelerle ilişki ve ittifak içinde olmak lazım. Yönetim olur, muhalefet olur, kim olursa olsun! İlkeli davranmak gerekiyor. Bu yönlü etkili politika yürütmek gerekir.

Kürt sorununun demokratik çözümünü dayatmak, Demokratik Özerklik çözümünü pratikte hayata geçirmek, demokratik Suriye, demokratik Türkiye, demokratik İran istemek ve bu yönlü mücadele etmek Kürtlerin yaklaşımı olmalıdır. Bu rejimler karşısında, o alanlarda süren siyasal mücadeleler karşısında da böyle bir tutum içinde olunmalıdır. Milliyetçi iç çatışmalara taraf olmamak, Kürt halkının değerlerini ucuz katliamlarla heder ettirmemek, ama Kürt sorununun çözümünü demokratik Suriye çizgisinde de dayatmak önemlidir. Çatışan güçler zorlanıyor. Suriye yeniden yapılanıyor; Kürtler birleşir, irade olurlarsa kendi konumlarını kabul ettirebilirler. Bunun için de Kürt birliği önemlidir. Bu konuda küçük büyük örgüt demeden birliği önemli görmek gerekmektedir. Kürtlerin kendi iç demokrasilerini geliştirmeleri, parçadaki Kürt örgütlerinin demokratik birlik, ittifak içinde ortak bir iradeyi ortaya çıkarmaları, bu temelde Kürdistan'da birbirini destekleyen, güçlendiren bir ilişki ve dayanışma içinde olması, bunların bir ulusal kongre ya da konferansla birliğe kavuşturulması, sonuca götürülmesi önem taşıyor. Bu yönlü gelişmelerde zayıflık var. Demokratik birlik çalışmaları bu dönemde önemli çalışmalardır. Ulusal Kongre Önder Apo'nun öngördüğü beş ilke, üç görev temelinde gerçekleşseydi Kürtler şimdi kendi sorunlarını çözer hem de Ortadoğu'ya ABD'den, şundan, bundan çok daha fazla kendi çözümlerini dayatırlardı. Halkların kardeşliğine ve birliğine dayalı demokratik Ortadoğu sistemini dayatırlardı.

Ortadoğu'nun yeniden dizayn edildiği bu dönemde birlik olamayan tutumlar aslında süreci anlamıyorlar. Kürt varlığına, özgürlüğüne zarar veriyorlar. Buna karşı duyarlı olmak lazım. Buna karşı mücadeleci olmak gerekli. Kuzey'de, Batı'da, Doğu'da, Güney'de bütün parçalarda Kürtlerin demokratik birliğini sağlamak, hem oyunları bozabilmek hem saldırılar karşısında soykırım dayatmaları, katliamlar karşısında direnebilmek hem de çeşitli güçleri demokratikleşmeye ve Kürt sorununun çözümüne yöneltebilmek için kesin gereklidir. Ulusal demokratik hedeflere ulaşmanın ve karşı güçlerin oyunlarını bozmanın yolu birlik olmaktan ve mücadele etmekten geçiyor. Bunun için hem siyasetimizi doğru çizmeliyiz hem de mücadele tarzımızı, taktiklerimizi doğru geliştirmeliyiz. Hareket ve parti olarak bunları öngörüyoruz. Diğer güçleri de bu yönlü teşvik etmeye çalışıyoruz.

Kürt örgütleri içerisinde tümden bunu reddeden bir tutum yok. Ancak bütünlüklü bir irade de yok. Dar çıkarcı yaklaşımlar fazla. Pasif, edilgen duruşlar var. Batı Kürdistan'daki çeşitli örgütlerde de bu tür yaklaşımlar var, bunları eleştirmek ve doğru bir çizgiye çekmek gerekir. Kürdistan'ın büyük örgütleri PKK, KDP, YNK gibi güçler arasında da bu yetersizlikler görülmektedir. Bunların da tarihi bir sorumlulukla yüz yüze oldukları açıktır. Bu sorumlulukların gereğini yerine getirmeleri lazım. Kürdistan parçalarındaki birliklerin yaratılması bu örgütler arasındaki ilişkiye, demokratik ittifaka bağlıdır. Çünkü bütün parçaları bu güçler yönlendiriyorlar. Bu bakımdan böyle bir çaba, çalışma içerisinde olunmalıdır.

Kürt halkı savunmasız asla olamaz

Diğer yandan AKP ve Türkiye karşısındaki duruşumuz bu yıl içinde netleşmiştir. Bu netleşme ve bu temelde yürütülen mücadele önemli sonuçlar da ortaya çıkarmıştır. Biz bu tutumu sürdüreceğiz, bunu dünya alem bilmeli. Bir kere PKK'nin savaş başlattığı sözü bir kuyruklu yalandan öte bir şey değil. Tümüyle yalanı ifade ediyor. Savaş başlatan, saldıran, soykırımı sürdüren AKP hükümetidir. Fakat AKP hükümeti neyi istiyor, ben seni yok edeyim, şehirde belediye başkanını, halkı, BDP'liyi tutuklayayım, Kürt aydınını, siyasetçisini zindana koyayım, İmralı işkence sistemini büyük bir hakaret olarak sürdüreyim, ama PKK ve Kürtler siz hiç ses çıkartmayın, biz ne yaparsak elhamdülillah deyin, her şeye razı olun, diyor. Biz bunu kabul etmedik, kabul etmemiz de mümkün değildir. PKK'nin yaptığı "sen yumruk atarsan ben de yumruğunu tutar sana yöneltirim" olmuştur. Bu tutumumuza PKK savaş başlattı, diyorlar. PKK başka ne yapsın? Savaş başlatmadı, ama imhaya ve soykırıma karşı direniyor. Ölmemek için, yaşamak için, var olmak için çırpınıyor. Bu tutum canlılığın gereğidir. Kürtler de insandır, bir toplumdur özgür var olmak istiyorlar. Özgür yaşamak için direniyor. Bu anlamda zorunlu ve kutsal bir direniş içerisindedir. Özcesi savaşı başlatan, imha etmek isteyen, dünya gericiliğinin desteğini alarak saldıran AKP'dir. AKP'nin gerçekleri tersyüz eden bu psikolojik savaşına karşı çok boyutlu ve çok etkili bir savaş yürütmemiz gerekiyor. Psikolojik savaşın boyutu düşünüldüğünde propaganda savaşımız zayıftır. Gerçekleri ortaya koymalıyız. Türkiye toplumunu, demokratik güçleri dışta ve içte aydınlatmalıyız. Özellikle de Kürt toplumunu, Kürt birliğini kesinlikle sağlamamız gereklidir.

Psikolojik saldırılar ve siyasi soykırım saldırıları yanında askeri imha saldırıları da sürdürülmektedir. Askeri imha saldırıları var. Diyor ki silah elde oldukça yok edeceğiz. O halde gerilla direnişi sürecek. Askeri operasyonlara, bu katliamlara Kuzey'de, Güney'de nerede olursa olsun gerillanın direnişi sürecek, bu halk ve parti kendini savunacak. Kürt halkı savunmasız asla olamaz. Kendini cellatlara teslim edecek durumda değil. Öyle olacaktıysa niye kırk yıldır direniyor, niye yirmi bin şehit verdi? Eğer yok olmayı, teslimiyeti kabul etseydi bu kadar direnişi ortaya çıkarmazdı. O bakımdan bu askeri saldırılara karşı gerilla direnişi etkili ve güçlü bir biçimde yürütülecektir.

Diğer yandan siyasi soykırım operasyonlarına, demokratik siyaseti tasfiye saldırılarına karşı da daha etkili bir mücadeleye ihtiyaç vardır. Siyasi soykırım operasyonlarını iç ve dış kamuoyunda daha fazla teşhir etmek ve bu temelde direnişi geliştirmek gerekmektedir. Bu konuda zayıf bir tutum gösterilmektedir. Bırakalım güçlü bir direnişi ortaya koymayı, kuzu kuzu yakalanmalar oluyor. Bir yanlış eğilim var. Bizim hukuki olarak herhangi bir suçumuz yok, o halde bizi tutuklayamazlar gibi gafil bir yaklaşım var. Zaten ortada hukuki bir durum yok, siyasi bir karar var. Siyasi bir karar alınmış, demokratik siyasetin kökü kazınmak isteniyor. Bunun için de hukuk metinlerini bir silah olarak kullanıyor. AKP hukuku kimyasal silahtan daha vahşice kullanıyor. Nasıl ki silah bir savaş aracıysa hukuk da AKP'nin elinde bir savaş aracı, siyaset aracıdır. Onun için hukuken suç işlemişsin işlememişsin ne önemi var? AKP'ye göre yasanın, anayasanın ne hükmü var? İrade kırma teslim alma siyaseti neyi gerektiriyorsa onu yapıyor. Onun için mücadeleyi siyasal durumun gereklerine göre yürüteceksin. Bu siyasi ortama mücadele eder konumda olacaksın. Bu kadar insan tutuklanmasaydı direnebilirlerdi. Yeni bir siyasi rejim kurabilirlerdi. Özgürlük alanları dağlar vardı, güney vardı, doğu vardı, batı vardı. Kürt toplumunun imkanları geniştir. Toplumun temsilcileri olarak alternatif siyasi yönetimlerini ve sistemlerini oluşturabilirlerdi. Hepsi cezaevine girip orada beklemek yerine AKP'ye karşı daha etkili mücadele edecek bir konuma sahip olabilirlerdi. AKP bizi tutuklayamaz eğilimiyle başladı, ondan sonra da bu çizgiden çıkılamadı. AKP de bunu bir zafiyet olarak görerek saldırısını sürdürmektedir. Nasıl olsa ben tutuklasam bir çareleri yok, gideyim üzerlerine diyor. Neredeyse gerillayı da ateşkes yaptırarak bu konuma düşürmek istiyor. Ateşkes olursa demokratik siyasetçileri zindan koyup etkisizleştirmem gibi gerillayı durdururum, her şey benim elimde olur, benim önüm açılır diyor. Böyle bir şeyi yürütmek istiyor. Böyle olmaz. Böyle ucuz yakalanmamak lazım. Siyaseti etkili yürütmek gereklidir. Halkı sokağa iyi dökebilmek lazımdır. Kürt halkı ayaktadır, ölümüne direniyor. Halk sokakta intikam çağrıları yapıyor. Biraz kararlı ve örgütlü davranılsaydı direniş geliştirilir ve sonuç alınabilirdi.

Tabii hepsinden önemlisi İmralı'daki tehdit ve şantaj politikasına karşı direnmek gerekmektedir. Önderlik üzerine yürütülen de Kürtler üzerinde yürütülen katliam politikasının somutlaşmış biçimidir. Katliam politikası en başta da İmralı'da uygulanmaktadır. Bu açıdan İmralı'da yürütülen katliama da dur demek gerekmektedir. Bunun için de Önderlikle bütünleşmek, Önderliği sahiplenmek, savunmak, bunun için Kürt özgürlük iradesi etrafında birleşip bu uğursuz saldırıyı boşa çıkarmak gerekmektedir. Önderliğe sahiplenmek ve İmralı'da yürütülen saldırıları boşa çıkarmak bütün Kürtlerin boyun borcudur. Varoluşlarını sağlama ve özgürlüğü kazanmanın yoludur. Çok iyi bilinmelidir ki önderlik üzerine çirkin bir saldırı yürütmektedirler. Önderlik avukat görüşmelerini talimat veriyor diyerek suç haline getirip avukatları tutukluyorlar ve Önderliğin üzerine gidiyorlar. Önderlik avukat görüşmeleri 13 yıldır sürüyor. Görüşme notları da öyle gizli saklı değil, açıkça yayınlanıyor. Bu nedenle AKP 9 yıldır hükümetteydi neden engellemedi diye soruyoruz. 9 yıldır bütün konuşmaları dinlenen, kasete alınan ve aynı gün Başbakan dahil tüm yetkililere ulaştırılan bu görüşmeler nasıl oluyor da şimdi suç oluyor? O zaman bu görüşmelere şimdiye ses çıkarmayan AKP hükümeti de suçludur. Bu görüşmeler üzerinden Önderliği suçlamak ve avukatları tutuklamakla işin içinden sıyrılamazlar. Bu tür saldırılar faşist iktidarlar döneminde görülür. AKP'nin bu açık faşist uygulamalarının günümüzde hem Kürt halkının iradesi karşısında hem de demokratik vicdan ve kamuoyu karşısında kısa sürede mahkum olacağı ve etkisizleşeceği açıktır. Eğer bu uygulamaları kolaylıkla yapacağını sanıyorsa AKP büyük aldanıyordur.

Türkiye'ye demokrasiyi Kürtler dayatıyorlar

Kuşkusuz İmralı üzerinde yürütülen tecride, şantaj ve tehdit politikasına yüzeysel yaklaşımlar gösterildi. Demokratik siyaset alanında İmralı'yla görüşmeler olsun gibi zayıf tutumlar gösterildi. Demokratik siyaset alanın bu zayıf tutumu, halkın tutumunu da gevşetti. Halbuki Önderlik o görüşmeleri reddetti; avukatlara da "gelmeyin," dedi. "Ben bu koşullarda yaşamak istemiyorum, kimseyle de görüşmüyorum, söyleyecek sözüm de kalmamıştır; yapacağımı yaptım, söyleyecek sözümü söyledim," dedi. "Ya bu koşullar değişir bir şeyler yaparım, yoksa benden bu kadar," dedi. Fakat Önderliğin bu tutum anlaşılmadı, anlaşılmak istenmedi. Hala bazıları görüş engelleniyor, avukatlar gidip görüşsün talebinde bulundu. Olaya böyle bakmak yanlıştır. Artık İmralı sistemi aşılacak, parçalanacak! İmralı sistemiyle birlikte yaşandığı müddetçe Kürt'ün özgürlüğü olmaz, Kürt sorununun çözümü olmaz. Onun için de tabii ki Önder Apo'nun özürlüğünü öngören bir mücadeleyi AKP sistemine dayatmamız gerekli. Bunun dışında bir yaklaşım geri bir yaklaşımdır, Türk devletinin inkar ve imha politikasının sürmesini kabul etmek anlamına gelir.

Küresel sistemin Ortadoğu'yu yeniden dizayn etme sürecinde AKP'nin geliştirmeye çalıştığı yeni bir Kürt inkarı ve imhasına dayalı kültürel soykırım rejimi dayatması söz konusudur. Suriye, İran gibi 20. yüzyıl ulus devletçi rejimlerin böyle değişmeyen tutucu, klasik dayamaları var. Bir de tabii Kürt halkının, PKK'nin diğer Kürt örgütleriyle birlikte geliştirmeye çalıştıkları demokratik mücadele var, demokratik siyaset var. Diğer halklar arasında da bu var. Önümüzdeki yıl bunlar arasında ciddi bir mücadeleye sahne olacaktır. Kürt özgürlük hareketinin bu mücadele ortamında başarı şansı ne kadardır? Diğer siyasal güçlerin mevcut siyasal duruma müdahale gücü ne kadardır? Kimin başarı şansı ne kadardır? Her şey istediği gibi olmasa da küresel güçler bu süreci etkiliyorlar. AKP, Türkiye yönetiminin içyapısını tümüyle teslim almış durumdadır. Solu zaten daha önceki rejimler bastırmışlardı. AKP ABD desteğiyle Ergenekon davası adı altında orduyu, yargıyı önemli ölçüde bastırdı. Sosyal demokrat kesimler ve CHP ise bu süreçte doğru bir tutum takınmadığı için onlar da etkisizleştirildi. Şimdi geriye Kürtler kalmış. Türkiye'ye demokrasiyi Kürtler dayatıyorlar. Türkiye'nin demokratikleşmesini Kürtler temsil ediyorlar. AKP Türkiye'deki sahte demokratik despotik sistemi devam ettirmek için Kürtlerin direnişini kırmaya çalışıyor. ABD'nin Ortadoğu'yu ele geçirme politikalarına teslim olarak oradan belli bir destek alıyor. Fakat zordadır, gücü de zayıftır. AKP öyle çok güçlü sanılmamalıdır. Hala Türkiye'deki iç iktidar mücadelesi tam netleşmiş değildir.

Geçen dönemde siyasi güçler hem bize karşı mücadelede hem de kendi içlerindeki mücadelede büyük bir yıpranma yaşamışlardır. Ordu zaten mücadelemiz karşısında başarısız kalınca zayıf düşmüş ve Ergenekon davasıyla da moralsiz ve parçalı bir güç haline gelmiştir. Savaşabilecek bir gücü yok.

"Artık İmralı sistemi aşılacak, parçalanacak! İmralı sistemiyle birlikte yaşandığı müddetçe Kürt'ün özgürlüğü olmaz, Kürt sorununun çözümü olmaz. Onun için de tabii ki Önder Apo'nun özürlüğünü öngören bir mücadeleyi AKP sistemine dayatmamız gerekli. Bunun dışında bir yaklaşım geri bir yaklaşımdır, Türk devletinin inkar ve imha politikasının sürmesini kabul etmek anlamına gelir"

Özellikle gerillaya karşı kesinlikle savaşacak pozisyonda değil. Diğer devlet kurumları hakeza. Diğer kurumlar da hala yeniden yapılanmamıştır. Bu nedenle yeni bir anayasa yaparak tüm kurumları yeniden yapılandıralım diyorlar. Ancak yeniden yapılandırma yaklaşımları da ciddiyetsiz ve bir çocuk oyunu haline dönüşmüş durumdadır. Öyle sağlam temellere dayalı bir anayasa yapma niyetleri de yoktur. Bu gündemin de sahte ve oyun olduğu görülüyor. Nitekim birçok çevre bu ortamda ve bu zihniyetle yeni ve demokratik anayasa yapılamayacağını söylüyor. Öyle anayasa yapacak bir ortam da yok, gücü de yok. Çünkü anayasa adı altında Kenan Evren gibi kendi saldırganlıklarını, yaptıklarını kanun haline getirmek, herkesin önüne koymak istiyorlar. Buna karşı da herkesten önce Kürtler direnecektir. Zaten PKK direnişiyle bu oyunları önemli ölçüde boşa çıkarıyor. Dolayısıyla savaşma konusunda da kendilerine göre bir anayasa yapıp yeni bir egemenlik ve kültürel soykırım sistemi kurma konusunda da zorlanıyorlar. Eski kurumlar dağılırken yeni kurumlar da hala oluşmamıştır. Yıpranmalar, çelişki, çatışma ve parçalanmalar sürüyor. O bakımdan içeride istediği kadar güç alamıyor. İçeride çelişkili ve çatışmalı yanları çok olduğu gibi, dışarıda da büyük bir çelişki ve tutarsızlık içindedir. Dün bütün yıkılan Arap liderlerin tümüne kardeşim, dostum diyordu; şimdi hepsini düşman ilan etti, arkadan hançerliyor. Bu tutum AKP hükümetine güvensizliği yaratmıştır. Ne zaman merhaba diyeceği ne zaman sarılacağı, ne zaman hançer sokacağı belli değildir. Dolayısıyla dış destekleri de zayıf konumdadır. Kuşkusuz içeride ve dışarıda güç kaynakları da var, zayıflıkları da var. Eğer zayıflıkları öne çıkartılır güç kaynakları kırılırsa AKP'nin Kürt özgürlük hareketini tasfiyesi temelinde kendisini hakim kılacağı yeni despotik sistem kurma çabası engellenebilir.

Kürt halkı 21 yıldır özgürlük için ayakta

Kuşkusuz Kürt özgürlük hareketinin kırk yıllık yürüttüğü mücadele sonucu ortaya çıkardığı çok büyük bir mücadele gücü vardır. PKK çok zorlu ve kritik dönemlerden geçerek Kürdistan'da her alanda çok büyük birikimler ortaya çıkarmıştır. Kürt özgürlük hareketi bugünkü dönemlerden daha zor süreçlerden geçti. Ölüm kalım dönemleri yaşadı. Kırk yıldır sırat köprüsünden geçer gibi bir mücadele yürüttü, bu güne geldi. Bu kadar gücün olmadığı, imkanın olmadığı, daha zor, daha ağır koşullarda, zindanda, yurtdışında mücadeleler yürüterek büyük başarılar kazanıp bugünlere geldi. Gelinen aşamada bilinç olarak da tecrübe olarak da örgütlülük olarak da büyük bir birikime sahiptir. Evet, bugünün de koşulları zor, ama imkanları da çok, fırsatları da fazla. Halk olarak öyle, gerilla olarak öyle, parti olarak öyle, Önderlik savunmalarıyla en güçlü ideolojik, felsefi, teorik duruşu, düşünce duruşunu temsil ediyor. Gerilla direnişiyle her türlü düşmanı vurabilecek, ezebilecek güçte olduğunu gösterdi. Halk 21 yıldır özgürlük için ayakta. Her türlü bedeli ödemeye hazır. Zindanda yatıyor, şehit veriyor, yılmıyor; özgür yaşamdan başkasını kabul etmiyor. Bu anlamda mücadele için önemli bir güç var. Tarihinin en güçlü dönemini yaşayan PKK bu durumu iyi değerlendirirse başarı önünde hiçbir güç duramaz. Kuşkusuz başarı için bu gücün doğru, iyi kullanılması lazım. Doğru bir taktik, tarz izlemeye, etkili ve yeterli politikalar geliştirmeye ihtiyaç var. Yani örgütlü, planlı bir mücadeleyi doğru bir tarzla, taktikle, yeterli bir tempoyla yürüttüğümüzde kazanma şansımız çok yüksektir. Kuşkusuz çok örgütlü, bilinçli bir mücadeleyi başarıyla yürütmeden, kendiliğinden kazanacağımızı sanmak da gaflet olur. Ancak bu güç doğru bir öncülükle, tarzla mücadeleye sevk edilirse kazanılabilir.

Kazanamamak demek kaybetmenin gelişmesi demektir. Geçmiş süreçlerde böyle değildi, gelişme dönemiydi, sonuç dönemi değildi. Kazandığımız kadar yeterli oluyordu, ama şimdi kesin kazanmak, sonuca gitmek gerekiyor. Sen başarı temelinde sonuca gitmezsen o zaman karşı taraf başarı kazanır. Bu dönem öyle bir dönemdir. Onun geçmişe göre değerlendirmeler kesinlikle hatalıdır. Arkadaşlarımız çoğunlukla öyle yapıyorlar. İşte çalıştık, şu kadar savaştık, şu kadar eylem yaptık, şu kadar örgüt oldu, geçen yıldan daha fazla iyiyiz yaklaşımları hala aşılmış değildir. Geçen yıl geçen yıldı, on sene önce on seneydi, bu yıl ayrıdır. Yani çeşitli dönemlerin özellikleri farklı, görevleri farklıdır. Dönemin istediği görevleri yerine getirdin mi getirmedin mi ona bakacaksın. Herkes bilmelidir ki çözüm aşamasındayız, final aşamasındayız. Demokratik Özerkliği inşa edeceğiz. Ortadoğu yeniden yapılanıyor, bu yeniden yapılanışta özgür Kürt iradesi ve statüsü kendini açıkça ortaya koyabilmelidir. Bunu için de Kürtlerin savunması da, demokratik örgütlülüğü de, Demokratik Konfederalizmi de etkili olmalıdır.

14 Temmuz'da Demokratik Özerklik ilan edildi. Peki, bunu ne kadar pratikleştirdik? Ona bakacağız. Görev tüm bu görevleri yerine getirmektir. Yoksa on sene öncesine göre ben daha iyi bir durumdayım, on sene önce bir eylem yapmıştım, bu sene birkaç tane yaptım o halde başarıyı ikiye, üçe katlamışım demek gaflettir. Genel yaklaşım, değerlendirme böyledir. Ondan dolayı da süreci anlamada zayıflık var. Sürecin görev ve sorumlulukları nedir, onları yeterince kavrayıp sahiplenmede zayıflık var. Bu görevleri başarmanın olmazsa olmaz kabilinden bir gereklilik olduğunu anlamada zayıflık var. Bu durumda da bir gevşeklik ve atalet ortaya çıkıyor. Parçalılık ve dinamizm zayıflığıyla imkan ve fırsatları değerlendirmeme yaşanıyor. Ortada bir ton fırsat var, imkan var; elini atsa her arkadaşımız, her örgüt, komite Kürdistan'ın dört bir yanında çığ gibi gelişme yaratacak, ama dönüp bakmıyor bile.

Şimdi bunlar nereden geliyor: Anlayamamak değil de düşmanın yarattıkları zihniyet kalıpları var, özellikler var. Bence bu gerçekleri iyi görmemiz, Önderlik savunmalarını okuyup tartışırken doğru tartışmamız, Önderlik eleştirilerinden doğru ders çıkartmamız, iyi özeleştiri verip kendimizi düzeltmemiz lazım. Yani kişilik zafiyetlerimiz var, toplumsal zafiyetler var. Van depremi oldu, yakıcı bir şeydir, kimseden ses çıkmadı, biz şaşırdık, ne oluyor diye? Öyle bir durum ki, herkes öyle bir hava yarattı ki, Van'da yaşanmaz, kaçın kaçabildiğiniz kadar, öyle bir ortam oldu ki alıyor çantayı ya İstanbul ya da İzmir koşuyor. Gitmiş Çukurova'ya kimse sahip çıkmamış, bu sefer geçmiş kameranın karşısına herkesi suçluyor, ağlıyor, kimse bana sahip çıkmadı diyor. Lanet olsun ağlayan insana, lanet olsun çaresizlikle böyle yalvaran, yakaran insana! Bunlar iyi bir insan tutumu değildir. Hele hele on yıllardır büyük mücadele veren Kürt halkı açısından kabul edilecek bir tutum değildir. Ama şimdi bu tür tutumlar normal karşılanıyor. Sen nereye gidiyorsun, İstanbul, İzmir'in sahibi yok mudur? Babanın evi midir? Niye Urmiye'ye gitmiyorsun, niye Hewler'e girmiyorsun da İstanbul'a gidiyorsun? Ama gidiyor işte! Sistemin zihniyetinden de kurumlarından da kopuş yoktur. Demokratik Özerklik ilan ettiler, her şeyi biz kendi kendimize yapacağız dediler, ama Van depreminde görüldü ki bırakalım sistemini kurmayı, toplumu etkilemede bile büyük zayıflıkları var. Hani kendi ahlaki ve hukuki sistemimiz olacaktı, mahkemeye gidilmeyecekti? Hani gençler askere gitmeyecekti? Hani kültürel soykırımcı eğitim sistemine tavır alınacaktı? Bunlar yapılamadığı gibi, deprem ortasında çocuklarım eğitimden geri kaldı diyor. Bu yaklaşım bile toplumu eğitmede ve örgütlemede gösterilen çabanın yetersiz olduğunu ortaya koymaktadır.

Van depremi içinde toplumsal zafiyetlerimiz bir daha ortaya çıktı. Özgür iradeli ulusal toplum olma konusunda zayıflıklar var. Kuşkusuz bunu inkar ve imha sistemi yarattı, soykırım sistemi yarattı, ama Önder Apo da, "anlıyorum, diyeceksiniz ki bunları düşman yarattı, suç bizde değil düşmandadır; ama ben de özgürlüğü yaratıyorum, niye düşmanı dinliyorsunuz da beni dinlemiyorsunuz? Niye teslimiyeti kabul ediyorsunuz da direnişçiliği kabul etmiyorsunuz? Niye köleliğe evet diyorsunuz da özgürlüğe demiyorsunuz? Ben de bunu sorarım" diyordu. Bunu soruyor, eleştiriyor, bununla suçluyordu. Gerillaya yansıyan da odur, siyasi mücadeleye yansıyan da odur, propaganda mücadelesine yansıyan da odur. Bizde örgütlü mücadele içinde ortaya çıkan hatalar, yetersizliklerin altında da bu yatıyor. Sistemin etkisi altında bu zafiyetleri bulunduruyoruz. Bu durum anlamazlık değildir. Anlıyoruz da anlamak istemiyoruz. Örgütten ve önderlikten aldıklarımız az mıdır? Önder Apo'nun öğrettikleri açıktır.

Zayıflıklarımız değerlendirildiğinde özgür iradeli olamama, sistemden, bu soykırım sisteminden, sömürgeci sistemden, devletçi sistemden, Türkiye sisteminden kopamama var. Aslında Önderlik kaç sefer dedi boşanma oldu, kopuş oldu. Olmasını istiyordu tabii. Ama sistem etkilerinden ve kurumlarından kopmama konusunda bir direnç var. Sistemin etkilerinden ve kurumlarından koparak demokratik toplum olma konusunda zayıflıklar var. Kuşkusuz direniliyor, fedakarlık da yapılıyor. Ama örgütlenip demokratik toplum haline gelerek sistem dışına çıkma yaşanmadığı için sürekli bu tür zayıflıklar karşı karşıya kalıyoruz. Sen Van depreminde olduğu gibi devletten beklersen kimse sana bir şey vermez. Hatta vereceğini burnundan fitil fitil getirir. Kürt'üm de, Kürt toplumuyum, hakkımı istiyorum de ama hiçbir şeyini örgütleme, karnını doyurama, eğitimini yapama, kendini tedavi edeme, kendini savunama ondan sonra da öbürü sana versin bunları! Vermez! Sen alacaksın, mücadele ederek kazanacaksın. Sen alamazsan, mücadele edemez kazanamazsan öbürü de veremez. Tersine daha fazla oraya bağlanırsın. Dolayısıyla bu tutumları eleştirmek gerekiyor. özeleştirisini de bu tutumları aşan bir pratikle vermek gerekiyor.

Önder Apo özgür mücadele eden Kürt'ü yarattı

PKK'nin yıldönümünde şunu vurgulamak gerekir ki, bütün zayıflıkları gidermenin, zorlukları yenmenin, doğruları görmenin, başarılı bir pratik yürütecek halk olmanın, özgür olmanın, örgüt olmanın yolu partileşmektir. Bu nedenle partileşmek, partileşmek diyoruz. Partileşelim savaşı kazanalım, partileşelim özgür olalım, partileşelim toplum olalım, halk olalım, partileşelim kadın olalım, partileşelim genç olalım! Partileşmek de işte deminki belirttiğim özellikleri kırmak demektir. Teslimiyeti, zavallılığı, bağımlılığı, çaresizliği aşmak demektir. Bu özellikleri ruhta, bilinçte, duyguda kırmak demektir. Ölse de özgürce iradeyle yaşayarak ölmeyi göze almak, bu kararlılıkla tutum göstermek, bunun direncini geliştirebilmek demektir. PKK budur! Aslında Önderlik mücadelesi tümüyle buna dönüktü. Parti bunun için var oldu. PKK devriminin özünün kişilik devrimi olduğunu boşuna söylemiyoruz. Demokratik devim, özgürlük devrimi, kadın devrimi de bu kişilik devrimi temelinde gelişmiştir. Dikkat edelim bizim devrimimiz iktidar ele geçirmek, büyük ordular kurup dağları taşları fethetmek için yapılmıyor. Kişilik devrimini nasıl yapacağız? Bilincimizi, irademizi, zihniyetimizi değiştireceğiz, zihniyet devrimi yapacağız, vicdan devrimi yapacağız, duygu devrimi yapacağız, düşünce devrimi yapacağız, ölçü ve özellik devrimi yapacağız. Düşmanın ve sömürgeciliğin verdiği eski ve sömürgeci özelliklere ve ölçülerine karşı mücadele edeceğiz. Kapitalist modernitenin ve sömürgeci zihniyetten nefret edeceğiz. İçimizde, dışımızda ve örgüt dışında bu eğilimlere karşı mücadele edeceğiz. PKK budur! Önder Apo budur! Önderlik gerçeğini anlamak isteyen varsa, Önderlik gerçeği Kürt'te var olan devletçi uygarlık ve sömürgeci sistemin özelliklerinden nefret etmek olduğunu bilmelidir.

Kemal Burkay ve bir sürü teslim olmuş uşak, Önderliği suçluyorlar. Önderliği Kürt halkını kötülemekle itham ediyorlar. Önderlik halkı kötülemediği gibi, bu halkı yüceltmek için çaba göstermektedir. Önderliğin kötülediği, düşmanın, sömürgecinin, katliamcının yarattığı Kürtlüktür. Soykırımcının yarattığı Tunceliliği kötülüyor, Dersimliliği ortaya çıkarıyor, özgür Kürtlüğü ortaya çıkarıyor, ama köle Kürtlüğü, teslim olmuş Kürtlüğü, Kemal Burkay Kürtlüğünü lanetliyor. Zaten Apocu hareket köle Kürtlüğe ve teslim olmuş Kürtlüğe karşı bir hareket olarak ortaya çıktı. Özgür Kürt'ü yaratmak isteyen bir bilinç olarak doğdu. Partileşmek demek özgür iradeli demokratik toplumsallığı kazanmış Kürtlük demektir. Bu Kürtlüğe örnek olacak militanlık demektir. Yani özgür Kürt'ü ve demokratik toplumu yaratacak bilinci edinmek, özgürlük iradesi kazanmak, bu temelde kendini eğitip birlik olmak demektir.

PKK nedir? PKK bir ruh, bir bilinç, bir duygu, bir irade, bir duruş, ölçü ve özellik, bir birlik durumu, yaşam durumudur. İnsan olmanın, insana değer vermenin özelliği, karşıdakini dinlemek, anlaşmak, bir araya gelmek, bir olmak, kendi sorunlarını çözme işidir. Ancak bu konuda hala parti içinde ve toplumda zayıflıklar yaşanmaktadır. Düşman kırk defa yenilmesine rağmen, hala soykırımı başarıya götürmede, PKK'yi imha ve tasfiye etmede ısrarlıysa bizim bu özelliklerimize bakıyor, ondan dolayı ısrar ediyor. Diyorlar ki niye verelim, zaten biraz daha ısrar etsek, biraz daha uzatsak bu zayıflığı yenilgiye götürebiliriz. Çözümsüzlükte ısrar buradan kaynaklanıyor. Türk devleti kaç sefer yenildi. Türk ordusu per perişandır. Yenildiği için yargılanıyor şimdi bütün generaller. Gerilla karşısında yenildikleri için suçludurlar. Başka bir suçları yok. Yenilmeselerdi şimdi her biri paşaydı, genelkurmay olacaklardı. Vatan kurtaran kahramanlar olarak ortalıkta dolaşacaklardı. Ama yenildikleri için hapistedirler, hesap soruluyor onlardan.

AKP de kaç sefer yenildi? 2004-2005'te tasfiyeciliğe bel bağladıklar, dolayısıyla kaybettiler. 2007'de Güney'e ağır hava saldırıları yaptı, sonra kara operasyonuna girişti, ancak Zap'ta arkasına bakmadan kaçtı. Siyasetle toplarım, yok ederim dedi 29 Mart 2009'da siyasi olarak da ağır yenilgi aldı. 12 Eylül 2010'da referandumda yenildi. 12 Haziran 2011'de sandıkta yine yenildi. Fakat bu kadar yenilmişliğe rağmen neden hala çözümsüzlükte ve tasfiyede ısrar ediyor? Çünkü zayıflıklarımızı görerek bu sistemi ayakta tutacağını sanıyor. Öte yandan bunların gücünü İmralı yaratıyor, tecrit edersek sonuç alırız diye düşünüyorlar. Eğer Önderlik üzerinde bu kadar saldırı yapıyorlarsa, bütün avukatları tutukladılarsa nedeni budur. Öyle vay İmralı'da ne oldu, Önderlik için bilmem ne yapmalıyız diye göz yaşı dökmeye gerek yok. Dürüst olalım biraz, hangi duruş baskı getiriyor, baskıyı yıkmak için nasıl olmamız gerekli? Bu soruları sorup bunlara doğru cevap vermemiz lazım. Yani doğru partileşmemiz lazım. O zaman Önderliği doğru anlarız, doğru bütünleşiriz Önderlikle, Önderlik mücadelesini doğru yürütürüz. Yoksa sadece öfkelenmenin, fedai eylem yaparak Önderliğe borcumuzu öderim demenin düşmanın tümüyle pes etmesinde etkisi olmaz. Bunu görelim.

Kuşkusuz biz AKP gerçeğini anladık. Örneğin tasfiye politikalarını ve kültürel soykırımcı politikalarını kırmak için direnişe geçtik. Kuşkusuz önemli bir direniş ortaya konuldu. AKP sarsıldı. Eğer bu duruşumuz daha sağlam olup gerilla daha büyük başarılar elde etseydi, demokratik siyaset büyük bir kampanyayı içte ve dışta yürütseydi, halkın gücünü tümüyle gericiliğin üstüne sürseydi bu üç dört ay içerisinde AKP'yi yerle bir olurdu. Değil Önderliğe baskı yapmak, yalvar yakar olurdu Önderlik karşısında. Dolayısıyla mücadelemiz AKP'yi sarstı, zorladı, başarısız kıldı, ama hala çözüm için Önderliğin ayağına götürecek bir düzey yaratamadı. Dolayısıyla kendi durumumuzu değerlendirirken mevcut siyasal duruma göre değerlendirip ve ona göre özeleştiri vererek kendimizi düzeltip daha etkili bir mücadele yürütmemiz gerekir. Doğru anlamak ve yeterli uygulamak partileşmenin esasıdır. Parti militanı olmanın, PKK'li olmanın, PKK şehitlerini doğru temsil etmenin esasıdır. Bu bakımdan da madem yeni bir parti yıldönümünü yaşıyoruz, parti yıldönümünü kutluyoruz, o halde PKK'yi, PKK gerçeğini, Önderlik ve şehitler gerçeğini doğru anlayalım, doğru bilince çıkartalım. Duyguda, düşüncede, davranışta eksikliklerimiz ne yetersizliklerimizi sorgulamada cesaretli olalım. Geri olanları, gerici olanları, düşmana ait olanları gözümüzü kırpmadan neşteri vurup atalım. Yeni özellikleri cesurca edinerek güçlü partileşelim. 34. PKK yılına bu biçimde kendimizi yenilemiş olarak, örgütlemiş, partileştirmiş olarak girelim. Bunu ne kadar yaparsak parti öncülüğü o kadar gelişir, gerilla o kadar güçlü olur, halk o kadar iradeli bir biçimde demokratik özerkliğin inşa mücadelesini yürütür.

Kadrolar olarak, militanlar olarak, halk olarak PKK'yi ve Önderliği anlarsak değil savaş, şiddet, ne dayatırlarsa dayatılsın hepsini kırarız, yok ederiz. AKP değil, kim saldırırsa böyle bir Kürt duruşu karşısında hiçbir saldırı başarı kazanamaz, yenilmekten kesinlikle kurtulamaz. Bunu bilelim ve böyle bir ruhla 34. parti yılını karşılayalım. Bu temelde de Önder Apo'nun özgürlüğünü ve Kürt halkının özgürlüğünü sağlayalım.

DİRİLİŞTEN ÖZGÜRLÜĞE 33 YIL

PKK'nin 33. kuruluş yıldönümünü yaşıyoruz. Yeni bir parti ve mücadele yılına giriyoruz. Öncelikle partimizin 33. kuruluş yıldönümünü başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşlara, halkımıza ve insanlığa kutlu olmasını diliyorum. Hakilerle, Mazlumlarla, Kemal, Hayrilerle başlayan; 2011'deki şehitlerimiz Rüstemlere, Çiçeklere, Alîşêrlere, Brusk ve Rukenlere kadar gelen, sayıları on binleri bulan ve partimizin gerçek yaratıcıları, sahipleri olan kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Onlara verdiğimiz zafer sözünü yeni bir mücadele yılına girerken bir kere daha yineliyoruz. 34. PKK yılında özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese de başarılar diliyoruz.

Yeni bir mücadele yılına PKK ve onun öncülüğünde Kürt halkı daha iddialı, iradeli, azimli bir biçimde özgür ve demokratik yaşam tutkusu çok daha güçlü olarak ve çok kapsamlı bir yoğun mücadele içinde giriyor. İddiası kadar umudu, yaratma gücü de büyük. Dolayısıyla 34. yılda da partimizin onun öncülüğünde halkımızın özgür ve demokratik yaşam çizgisinde önemli başarılar kazanacağına inanıyoruz. Bu inançla tüm yoldaşlar olarak, bir bütün hareket ve halk olarak yeni bir parti ve mücadele yılına giriyoruz.

PKK'nin resmen 33. yılı, 5 yıl da hazırlık süreci olarak 38 yıllık somut pratiği var. Mücadele ederek, gelişme sağlayarak kendini yaratmış, halklaşmış, kanıtlamış bir partidir. Varlığı neredeyse yarım yüzyıla doğru gidiyor. Bugün itibariyle ele alıp geriye baktığımızda gerçekten de Kürdistan'da yaşamın PKK ile her zamankinden çok daha güzel, heyecanlı, anlamlı olduğu netçe görülüyor. Eğer Kürt halk tarihinin en azından yakın çağ açısından onurlu, başı dik, özgür, iradeli bir döneminden söz edeceksek, bunda en ileri dönemin PKK ile yaşanan dönem olduğu tartışmasızdır. Bazıları diyor 2011 yılında Ortadoğu'da Arap Baharı yaşanıyor; Kürtler de ondan ilham almaya, bir Kürt baharı yaratmaya çalışıyorlar, ama dostlarımız endişe duyuyorlar bundan, acaba gerçekleşecek mi gerçekleşmeyecek mi; düşmanlarımız başarılamayacağını iddia ediyorlar. Fakat gerçek şu ki PKK ile Kürdistan'ın her günü, Kürt toplumunun yaşamının her günü, her mevsimi, her yılı bir bahar oldu. Önder Apo dedi "baharlaşan halk yarattık." Kürt halkının yaşamı tarihin en anlamlı ve geliştirici dönemine ulaştı. Kuşkusuz bütün bunların yaratılmasında, böyle bir tarihin yapılmasında Kürt halkına dayatılan soykırımın durdurularak özgür ve demokratik yaşam için mücadelenin, direnişin ortaya çıkartılmasında ve bunda önemli ilerlemelerin ve gelişmelerin sağlatılmasında PKK gerçeğinin, felsefi, ideolojik, politik, stratejik ve taktik duruşunun ve kahramanlık çizgisindeki militanlığının belirleyici rolü var. Bu gerçeği de biz her zaman Önderlik ve şehitler gerçeği olarak tanımladık.

Dost düşman herkes iyi biliyor PKK öyle sıradan bir hareket değil. Kürdistan'da varolan ilkel milliyetçi, reformist, teslimiyetçi parti veya gruplardan çok farklı özelliklere sahip. Her şeyden önce doğru, yerinde ve iddialı söz söyleyişi var. Güçlü bir tarih bilincine ve toplum analizine sahip. Sözüyle pratiği tam bir tutarlılık içinde. Söylediğini yapan; yaptıklarını söyleyen, tam bir söz ve pratik tutarlılığı yaşayan, kendini de toplumu da asla aldatmayan, yanıltmayan bir karaktere sahip. İşte bütün bu özellikleri veren, kazandıran, onun önderlik ve şehitler partisi olmasıdır. Baştan itibaren Önder Apo'nun ruhuyla, duygularıyla, düşüncesiyle, davranış ve yaşam ölçüleriyle şekillenmiş, hayat bulmuş, gerçekleşmiş olmasıdır. Bu bakımdan da PKK'yi PKK yapan, Kürt tarihi açısından bir milat olmasına yol açan, kapitalist sistemin imha ve soykırımına karşı Kürt özgürlüğünü ve demokrasisini iddialı bir biçimde temsil ederek günümüze kadar getiren bir güç olması, kuşkusuz onun bir önderlik hareketi olmasıyla, önderliksel bir gerçeği ifade ve temsil etmesiyle yakından bağı vardır. Bu durumu her zaman dikkate almalıyız.

'PKK şehitlerin yaşayan gerçeğidir'

Özellikle parti üzerinde yoğunlaştığımızda, tartıştığımızda, PKK gerçeğini anlamaya çalıştığımızda birinci planda dikkate almamız gereken yanı onun bir önderlik hareketi olmasıdır. Bu da insanlık tarihi boyunca ortaya çıkan önderliksel hareketlerin 20. yüzyılın son çeyreğinde Kürdistan'da yeniden yaşam bulmasıdır. Bu gerçeği her zaman göz önünde tutmalıyız. Tabii önderliksel hareketi tutarlı kılan, dönülmez hale getiren, söz ve eylem birliğine kavuşturan da onun cesur, fedakar, gözü pek, yenilmez militanlarının olmasıdır. Bu düşünceleri, ideolojik, siyasi hattı benimseyen, özümseyen, onu hayata geçirmek için yaşamını ortaya koyan kararlı, tutarlı insanları ortaya çıkartabilmesidir. Kendi özüne uygun bir yaşamı, militanlığı var edebilmesidir. Böyle bir militanlık da kendisini şehitler gerçeğinde temsil ediyor, var ediyor. Gerçek militanlığı, bir davanın gerçek ve dönülmez sahibi olan militanlığı onun şehitleri yaratıyor. Bu bakımdan da bir önderlik partisi olarak şekillenen PKK'yi aynı zamanda bir şehitler partisi yapıyor.

Önder Apo daha III. Kongremizden itibaren PKK'nin bir şehitler partisi olduğunu ifade etti. "Şehitler PKK'lidir" dedi. PKK'yi şehitlerin yaşayan gerçeği olarak tanımladı. PKK öncülüğünü şehitler komutası olarak ifade etti. Bu temelde Önderlikle birlikte PKK, sayıları on binleri bulan, gerçekten de herbiri bir insanlık abidesi olan özgür ve demokratik yaşam tutkusuyla dolu, yaşam güzelliklerini ortaya çıkartabilen, özgür yaşamı uğruna ölecek kadar sevme tutarlılığına sahip olan kahraman militanlar partisidir. PKK böyle bir militanlığın yaşayan gücü, örgütlenmesi olarak gerçekleşti. "Birbirine bir zincirin halkaları gibi eklenen şehitler kervanıdır" dedi Önder Apo. Büyük şehidimiz Haki Karer yoldaşın anısına başlatılan partileşme hareketimiz bugün Xakurkê'de, Zagros'ta, Botan'da, Kürdistan'ın dört bir yanında her türlü gerici oyunları bozarak, içinde yaşadığımız süreçte Kürt sorununun çözümünü mutlaka gerçekleştirmek için kahramanca mücadele ederek varlığını sürdürmektedir. Mücadele tarihimizde Haki'den bugün şehit düşen yoldaşlarımıza kadar gelen büyük bir özgürlük ordusu ortaya çıktı. İşte PKK bu! PKK bu büyük insanların ruhu, duygusu, düşüncesi, ölçü ve özellikleridir. PKK'yi tarih yapan, soykırımı durdurma gücüne sahip kılan, özgür ve demokratik yaşam tutkusuna sonuna kadar sahip bir halk gerçekliğini ortaya çıkarmasına yol açan işte bu büyük ölçülere, değerlere sahip olmasıdır. Önderlik ve şehitler gibi sağlam değerler, ölçü ve özellikler tarafından yaratılması ve temsil edilmesidir. Bu gerçeği her zaman iyi bilmeliyiz, doğru değerlendirmeliyiz; yeterince anlamalı ve sıkı sıkıya da sahip çıkmalıyız.

Şunu da bu vesileyle ifade edelim ve iyi bilelim ki, PKK'ye karşı sinsi bir biçimde mücadele etmek isteyenler her zaman PKK'nin bu temel değerlerine, özelliklerine saldırmaktadırlar. Önderlik gerçeğine, şehitler gerçeğine, onlarda temsil bulan ölçü ve özelliklerine saldırarak PKK'yi kökünden, temellerinden koparmaya, böylece saptırmaya, imha ve tasfiye etmeye çalışmaktadır. Cepheden her türlü siyasi ve askeri saldırıyla PKK'yi imha ve tasfiye edemeyen güçler imha ve tasfiye için böyle sinsi ve hileli yolları seçmektedirler. Bunu da tüm yoldaşlar ve halkımız iyi görmeli, doğru anlamalıdır. PKK'ye, onun çıkış özelliklerine, doğuş gerçeğine, onu var eden, yaratan Önderlik ve şehitler gerçeğine saldırı bu nedenle, bu amaçla gelişmektedir. Tehlikelidir, doğru anlamayı ve mutlaka ona karşı duracak bir tutumu, bilinci göstermeyi gerektirir.

Tabii bir de PKK'nin halklaşmış gerçeği var. Halk yaklaşık 25 yıla yakın meydanlarda "PKK halktır halk burada" diyor. PKK'yi kendi ruhu, bilinci, kimliği, özgür ve demokratik yaşamı olarak görüyor. PKK öyle bir klasik parti, bir siyasi hareket, hatta klasik bir ideolojik siyasi akım da değildir. Yarattıklarıyla ve halkın sahiplenmesiyle çok net olarak görülüyor ki özgür hale gelmiş insanlığı temsil ediyor. Özgür kişiliği ifade ediyor. Özgür kadını, özgür genci, özgür Kürt'ü, özgürleşmiş Kürt toplumunu temsil ediyor. Kürt halkının özgürlük iradesi ve duruşu oluyor. Bu bakımdan da halklaşan PKK gerçeğini çok iyi anlamak, değerlendirmek lazım. Onu doğru tanımlayabilmek, ele alabilmek, doğru uygulayabilmek için buna kesinlikle ihtiyaç vardır. İster dost ister düşman olalım; PKK'den yanaysak onu başarıyla uygulayabilmek için, karşıysak da PKK'ye karşı etkili savaş yürütebilmek için onun bu gerçeğinin doğru anlaşılmasına kesinlikle ihtiyaç vardır. Onu sıradan bir parti gibi, hele hele Kürdistan'da ortaya çıkan çeşitli ilkel ve reformist milliyetçi akımlar gibi, klasik solcu, küçük burjuva eğilimler gibi değerlendirenler her zaman yanıldılar, hata yaptılar. PKK karşısında başarısız kaldılar. Böyle yaklaşanlar bundan sonra da PKK karşısında hep hata yapıp başarısız kalacaklar. Bu duruma düşmek istemeyenler PKK gerçeğini doğru anlamak, doğru değerlendirmek zorundalar. PKK'nin bir özgürlük duruşu olduğunu, özgür Kürt'ü ve özgür Kürt toplumunu temsil ettiğini derinliğine anlamadan PKK hakkında söylenecek her söz, PKK'ye dair yapılacak her iş eksik olacaktır, hatalı olacaktır. Dolayısıyla sonuçsuz ve başarısız kalacaktır. Bu bakımdan da PKK'yi bir parti ya da bir ideolojik siyasi akımdan öteye, bir toplumun özgürlük duruşu, özgürlük yürüyüşü olarak görmek, toplumun tüm kesimleriyle, kadınıyla, genciyle, emekçisiyle özgürlük iradesine kavuşmak ve özgürlük yürüyüşüne durmak olarak ele almak PKK gerçeğine doğru yaklaşmak, doğru anlamak oluyor.

> **"PKK öyle bir klasik parti, bir siyasi hareket, hatta klasik bir ideolojik siyasi akım da değildir. Yarattıklarıyla ve halkın sahiplenmesiyle çok net olarak görülüyor ki özgür hale gelmiş insanlığı temsil ediyor. Özgür kişiliği ifade ediyor. Özgür kadını, özgür genci, özgür Kürt'ü, özgürleşmiş Kürt toplumunu temsil ediyor. Kürt halkının özgürlük iradesi ve duruşu oluyor"**

PKK son 40 yılın en büyük eylem hareketidir

Partimizin yeni bir yılına girerken, 33. kuruluş yılını yaşarken bu gerçekleri bir daha bilince çıkartmak, bunlar üzerinde yoğunlaşmak, bunlar üzerinden kendimizi eleştiri ve özeleştiriden geçirmek, bilincimizi, duygularımızı, davranışlarımızı, katılım ve çalışma durumumuzu bu çerçevede yeniden değerlendirip düzeltmekle yeterli kılmak kesinlikle gereklidir. Tüm yoldaşların, yurtsever halkımızın yeni parti yılına girişte 34. yılda da başarılı olabilmek için böyle bir sorgulamayı yapması, içinde bulunduğumuz sürecin yakıcılığı açısından kesinlikle gerekli ve önemlidir.

PKK'nin 33 yılda (ki genel olarak 38 yıldır) tarih yapan bir, tarihi yüz seksen derece değiştiren bir hareket olması tabii onun büyük bir duygu, düşünce, irade, felsefe hareketi olması kadar büyük eylem hareketi olmasıyla da bağlantılıdır. Düşünceyle pratiği bir arada, etkili ve birlikte yürütebilmesiyle ilişkilidir. Bu konuda da yanılgılı yaklaşımlar çok oldu geçmişti. PKK'yi bazıları sadece bir düşünce akımı gibi görmek, anlamak, katılmak istediler; yetersiz kaldı bu yaklaşım. Bazıları sadece bir pratik duruş, eylem hareketi, mücadele gücü görmeye çalıştılar, böyle katılmak ya da anlamak isteyenler de elbette yetersiz kaldılar. PKK'yi doğru ele almak, onu düşünce ve eylem gücüyle birlikte ele alıp değerlendirmekten geçti. PKK'ye doğru katılmak, doğru partileşmek, onun doğru ve başarılı uygulayıcısı haline gelmek de PKK'nin düşünce ve eylem gücü olma gerçeğini birlikte görüp böyle katılmakla mümkündür.

PKK büyük bir duygu ve düşünce hareketi olduğu kadar son 40 yılın büyük eylem hareketi de oldu. Daha resmen kuruluş yıllarında Hilvan-Siverek direnişi gibi Kürt halk tarihinde köklü ve yeni özellikler taşıyan, değişim ifade eden yeni bir mücadeleyi ortaya çıkardı. Hilvan-Siverek direnişiyle bir-

likte doğuşu, PKK'nin nasıl bir direniş hareketi, eylem gücü olacağını dost düşman herkese netçe gösterdi. Şehitler verme pahasına bedel ödeme gücü göstererek kahramanca mücadele etmesi, PKK'nin Kürt gerçeğine, Kürdistan gerçeğine, Kürdistan'a ve Kürt toplumuna dayatılan sömürgecilik ve soykırım gerçeğine karşı mücadele etme gücüne sahip ideolojik, siyasi hattı olduğunu, bu mücadele gerçeğine cevap verebilecek düzeyde iç tutarlılığa sahip bir hareket olarak doğduğunu gösterdi. Tabii bu, halkta büyük bir umut yeşermesine, coşku ve heyecana yol açarken, sömürgeci soykırımcı güçlerde de büyük bir korku, kaygı, endişe yarattı. 1978'lerin, 1979'ların,1980'lerin basınını gözden geçirmek, yaşanan olayların en azından basın yayın organlarına yansıyan biçimine bakmak bile bu gerçekleri görmek, anlamak için yeterlidir.

PKK resmen var oluşunun 34. yılında tarihe büyük iz bırakan ve her zaman da özgürlük tarihimizi yönlendiren büyük direnişinin yaratıcısı oldu. Başta Amed Zindanı olmak üzere 12 Eylül faşist askeri rejiminin PKK'yi zindanlarda yenmek, Kürt halkının özgürlük umutlarını zindanlarda kurutmak üzere geliştirdiği tarihin en vahşi ve ağır zulümlerinden birine karşı Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Ferhatların öncülüğünde zindana düşmüş kadro ve sempatizanların tarihe silinmez izler bırakan büyük direnişleri yaşandı. Bu direniş ki bugün etkisi Özgürlük hareketini, Kürt halkını, gençliğini, kadınlarını, emekçilerini yürütmeye yettiği kadar; düşmanını da, sömürgeci soykırımcı güçleri de itirafa zorlayan, deyim yerindeyse imana getirmek zorunda bırakan bir etkiye sahip bulunuyor. Büyük zindan direnişi mücadelemize eksilmez bir biçimde sürekli öncülük ettiği gibi, etkisi sürekli arttığı gibi giderek her türlü gerici, sömürgeci zalim güçler de bu büyük direnişin önünde eğilmek, onun gücü karşısında yenilgilerini itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Biraz da Kürt sorunu bu temelde yaşanan gelişmelerle çözüme kavuşacağı benziyor. Kürt halkının yürüttüğü direnişin ne kadar haklı, meşru, insanca olduğunu her şeyden daha iyi bu büyük zindan direniş gerçeği gösteriyor.

'Mücadelenin en büyüğü ideolojik boyutta olanıdır'

Tabii PKK aynı yıllarda sadece zindanlarda değil, 12 Eylül faşist askeri rejimin saldırılarına karşı yurtdışında da direnmeyi bilmiştir. Varlığının henüz başlangıcında çıktığı yurtdışında büyük direnişler yaşamış, kayıplar vermiştir. Ortadoğu'da direnen halklarla dostluk, birlik, kardeşlik içerisinde, özellikle Filistin ve Lübnan halkıyla omuz omuza faşizme, siyonizme, sömürgeciliğe, her türü gericiliğe ve emperyalizme karşı bölgesel bir direnişin önemli bir gücü, etkeni haline gelmeyi bilmiştir.

Elbette zindan direnişi büyük bir direniştir. Çünkü her türlü maddi, zulüm aracına sahip güçlere karşı insanın çıplak yüreğiyle, bilinci, duygusu ve iradesiyle savaşmasını temsil ediyor. Büyük bir ideolojik mücadeledir. Peygamber de söylüyor, "mücadelenin en büyüğü ideolojik boyutta olanıdır." Dolayısıyla da zindan direnişi ideolojik mücadele olması itibariyle büyüklüğünü yarattı. Kuşkusuz aynı biçimde, aynı dönemde gerçekleşen yurtdışı direnişinin de büyük bir ideolojik direniş olduğunu, tıpkı zindan direnişi gibi bir nefs mücadelesi olduğunu unutmamak lazım. Zindanda denenmek ve kazanmak nasıl ki bir hareketin temellerinin sağlam atılmasını ifade ediyorsa, aynı biçimde yurtdışında direnmek, yurtdışında direnip kazanmak da sağlam temellerin atılmasını ifade eder. Zindanda direnemeyen, boyun eğen, yenilen hareketlerin geleceği olmayacağı gibi, yurtdışında direnemeyen, yurtdışının kaypaklığına, kayganlığına, zorluklarına, dağıtıcılığına, boğuculuğuna göğüs geremeyen, duygusunu, düşüncesini, yaşamını kontrol edemeyen, gerçek bir ideolojik mücadele, nefs mücadelesi vererek ideolojik siyasi amaçları doğrultusunda sağa sola sapmadan kararlılıkla yürümeyi bilemeyen bir insan, bunlardan oluşan bir örgüt ve topluluk haliyle yok oluşa yol açar. Yurtdışı direnişi de zindan direnişi gibi ideolojik boyutludur. Bir hareketin gelecek sahibi olması, sağlam ilerlemesi esas mücadele coğrafyası dışında, yani yurtdışında bulunduğu zamanda da kazanmasıyla kesinlikle bağlantılıdır. Bu açıdan da 1980'lerin başındaki yıllarda zindanda kazandığı gibi Önder Apo'nun öncülüğünde yurtdışında, Lübnan, Filistin sahasında da devrimci çizgisini daha da geliştirerek, o çizgiden asla sapmadan kazanmasını bilmiştir. Yurtdışındaki mücadelesiyle yeniden ülkeye dönmeyi ve faşizme, soykırıma, sömürgeciliğe karşı özgürlük direnişini yürütebilmesi tabii daha sonraki yıllarda PKK'nin yürüyüşünün esasını temsil etmiştir. Tarihsel gerçekler içerisinde biliyoruz ki, sağlam atılmış bu temellere dayanarak PKK'nin 6. yılında büyük 15 Ağustos silahlı direniş atılımını başlatmış, 12 Eylül faşizmine karşı Kürdistan ve Türkiye'deki tek askeri direniş olan bu büyük direnişi geliştirmiştir.

12 Eylül rejimini faşizm olarak tanımlayan sadece PKK değildi. Türkiye ve Kürdistan'da faşizme ve sömürgeciliğe karşı silahlı direniş geliştirmek gerekir diyen sadece PKK değildi. Savaş, askerlik, gerillacılıkla uğraşan, böyle bir mücadele çizgisi gereklidir ve uygulanmalıdır diyen, bunun çabası, hazırlıkları içinde olan da sadece PKK değildi. Aslında PKK'den önce de daha başka akımlar vardı, hareketler vardı. Bir yerde PKK Denizler, Mahirler, İbrahimler gibi 1970'lerin başında Türkiye devrimci gençlik hareketi içinden çıkıp da 12 Mart faşizmine karşı kahramanca direnen tutarlı insanların takipçisi olmak istedi. Onlardan öğrenerek, onların başlattığı yürüyüşü devam ettirerek, kaldırdığı bayrağı yere düşürmemeye çalışarak yürümek isteyen hareket oldu. Oysa PKK dışında ve PKK'den çok daha önce bu tür çabalar içine giren, böyle eğilimler geliştiren, pratik içinde olan, mirasa, güce sahip bulunan, eğitim ve hazırlık yapan çok sayıda hareket vardı. Fakat 1980'lerin ilk yıllarında 12 Eylül 1980 darbesine karşı gerilla direnişi içine girme gücünü, cesaretini, irade ve fedakarlığını gösteren tek hareket PKK hareketi oldu. PKK'den daha çok gücü olan, daha erken bu işe girenler, daha iddialı olduğunu söyleyenler bir bir döküldü bu süreçte. Bunlar, Kürdistan ve Türkiye'ye değil dönmek, dönüp bakma cesaretini bile gösteremezken, direnmek, savaşmak, 12 Eylül faşizmi karşısında silahlı direniş gibi tutum göstermek bir yana, onunla karşı karşıya gelmemek için saklanacak yer arıyordu. PKK ise sınırlı yurtdışı imkanları içinde yaptığı asgari hazırlıklar temelinde ülkeye geri dönüşü gerçekleştirdi. Kürdistan'ın Botan, Zagros gibi stratejik alanlarında üslenerek, 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı 15 Ağustos 1984 büyük silahlı direniş atılımını başlatma gücünü, cesaretini ve fedakarlığını gösterdi.

Bir iki yıl sonra 12 Eylül rejimi savaşı doğrudan NATO'ya taşıdı. Önder Apo somut olarak ifade ediyor; birçok belgede de geçiyor. Daha 15 Ağustos Atılımı üzerinden bir yıl geçmeden, 12 Eylül rejiminin PKK'ye karşı savaşı NATO'ya taşıdığı, NATO'dan destek istediği ve PKK gerillasına karşı NATO gücüne dayanarak savaş yürütmek istediği biliniyor. Dolayısıyla 15 Ağustos Atılımı'yla başlayan gerilla direnişi sadece Türk ordusuna karşı değil, onun asker ve silah gücüne karşı değil, dünyaya hükmeden, egemenlik altında tutan askeri kuruluş olan NATO'nun askeri ve silah gücüne ve onun arkasındaki büyük ekonomik ve siyasi güce karşı direnen, savaşan bir güç oldu.

1980'li, 1990'lı yıllar 15 Ağustos temelinde gelişen gerilla direnişi dünyanın en büyük askeri gücüne karşı gelişen, ayakta kalan, mücadele eden bir direnişti. Sadece bir devletin askeri gücüne karşı değil, sadece Türk ordusuyla savaşan bir güç olma değil, bütün NATO ordularıyla savaşan, onların desteğindeki Türk ordusuyla savaşan bir güç oldu. Ne kadar eşitsizlik içinde yaşanan bir savaş olduğunu buraya bakarak bile insan rahatlıkla görebilir. Dolayısıyla 15 Ağustos silahlı direniş atılımı temelinde gelişen devrimci halk savaşı sürecinin her anı, her yılı, her mevsimi gerçekten de büyük eşitsizlik, dengesizlik içerisinde, cesaret ve fedakarlıkla, bilinçle, iradeyle, kahramanlık temelinde yürütülen bir mücadele oldu.

1990'lı yıllarda PKK halklaştı

Büyük şehitler verildi. Agit'ler öncülüğünde başlayan bu direniş yüzlerce, binlerce kahraman ortaya çıkardı. Beritanları, Zilanları yarattı. Kürt halk kahramanlığını, Kürt gençliğinin kahramanca duruşunu, Kürt kadının kahramanca mücadele edişini ortaya çıkardı. PKK kuruluşunun 12-13. yılında 1990'ların başından itibaren halkın demokratik eylemliliğini, başkaldırısını, halk serhildanlarını yarattı. Nasıl ki PKK Hilvan-Siverek direnişi içinde doğdu, zindan ve yurtdışı direnişinde 12 Eylül faşizmine karşı zafer kazanarak temellerini sağlamca attı ve 15 Ağustos gerilla atılımıyla 12 Eylül faşizmine karşı güçlü bir hamle yaptıysa, bütün bunlar meyvesini 12. yıl olan 1990'lı yılların başından itibaren gelişen ulusal diriliş devrimi biçiminde vermesini sağladı. 12-13-14-15. kuruluş yılarında Kuzey Kürdistan'ın tüm köylerinde, şehirlerinde, kasabalarında, mahallerinde birey düzeyinde, toplum düzeyinde diriliş devriminin yaşanmasını sağladı. Kültürel soykırımın ilk ciddi darbe yemesine, zayıflatılmasına, soykırıma dur denilerek Kürt ulusal demokratik bilincinin, yaşamının, iradesinin; bu temelde Kürtlerin özgürce toplum olmasının ilk adımlarını attı. Parti ve gerilla direnişi halk direnişine dönüştü, halklaştı. Halkın kendi devrimini yapma, demokratik devrimini yapma, özgürlük devrimini yapma sürecini geliştirdi.

Bu gelişmeler çerçevesinde ulusal diriliş devrimi Kürdistan'da söylenen bir kavramdır. Ulusal diriliş devrimi, Kürt toplumuna dayatılan kültürel soykırım rejimiyle bağlantılı olarak düşünülmelidir. Bu kültürel soykırımın gerçekten de bir yıkım, kırım, teslimiyet, yok oluş yarattığı, ona karşı mücadele içerisinde Kürt toplumunun ve insanının yeniden doğar gibi kendisini bulmasından anlaşılıyor. Soykırım rejiminin yarattığı ölüme karşı yeniden doğuşu, dirilişi ifade ediyor. Onun için diriliş devrimi deniliyor. Soykırım karşısında halk olarak, insan olarak, kültür olarak, tarih olarak var olma, varlığını korumak üzere yeniden dirilişe geçmeyi temsil ediyor. Bu belki de PKK'nin yarattığı en büyük gelişmedir. Bu devrim Özgürlük mücadelesinin en büyük devrimlerinden biri olarak her zaman anılacak, her zaman yaşanılacaktır. Toplum böyle bir devrimle kendisine dayatılan ölüm fermanını yırttı; asimilasyonu, soykırımı durdurdu, kırdı. Her türlü örgütsüzlüğü yok etti, reddetti. Her türlü köleliğe karşı büyük bir ayağa kalkış, başkaldırı başlattı. Toplumsal özgürlük, toplumsal demokrasi yaşanır hale gelmeye başlandı. Demokratik devrim, özgürlük devrimi ortaya çıktı. Bu, ulusal bakımdan dirilişi, toplumsal bakımdan demokratik devrimi, kadın özgürlük devrimini ifade etti. Bu devrim temelinde parti ve gerilla hareketi halklaştı, toplumsallaştı, kitleselleşti; bir halk hareketi, bir kadın hareketi, bir gençlik hareketi, bir demokratik ulusal toplum hareketi haline geldi. Parti ve gerilla öncülüğünde 1990'lı yıllarda yaşanan ulusal diriliş devrimi Kürt tarihinin en büyük özgürlük devrimi, en büyük demokratik devrimi; Kürt insanını, gençlerini ve kadınlarını uyaran, bilinçlendiren, örgütleyen ve özgürlük için ayağa kaldıran devrim oluyor. Dolayısıyla da hareketin büyümesi, çeşitlenmesi, zenginleşmesi, bütün toplumsal kesimlere kendi özgünlüğünde özgürlük için örgütlenip ayağa kalkmasına yol açtı. Büyük bir toplumsal direniş süreci geliştirdi.

PKK kuruluşunun 15. yılında Kürt sorununun siyasi çözümü için adımlar attı. Dünyada ortaya çıkan değişim, Kürdistan'da yaşanan gelişmelere göre kendisine değişim ve yeniden yapılanma süreci başlattı. 1993 Martı'nda atılan bu adım gerçekten de zaman itibariyle de ilerletilebilseydi hem Kürdistan'da hem de Türkiye'de ve Ortadoğu'da çok önemli değişikliklere yol açabilecekti. Dünyadaki değişim, reel sosyalizmin çözülüşü, Ortadoğu'daki çatışmalı duruma Kürt sorununun çözümü temelinde verilecek en sağlam özgürlükçü cevabı ifade ediyordu. Hem felsefi, ideolojik, örgütsel açıdan PKK'nin değişip yeniden yapılanmasını hem de bu temelde Kürt sorununun çözüm gücü haline gelerek, bu çözümü ilerletip Türkiye ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesine yol açabilecekti. 1993 demokratik çözüm hamlesi yerinde, zamanında başarısının tarihsel gelişmelere yol açması mümkün olan bir adımın atılmasıydı. Fakat küresel gericiliğe dayanan Türk kontrgerilla sistemi, rantçı ve çeteci iktidar bu adımları boşa çıkardı. Buna karşı topyekun savaşı dayattı. Topyekun savaş konsepti temelinde PKK'nin 20 yıldır yürüttüğü çalışmalarla ortaya çıkardığı bütün özgürlükçü demokratik geliş-

"Ulusal diriliş devrimi, soykırım rejiminin yarattığı ölüme karşı yeniden doğuşu, dirilişi ifade ediyor. Onun için diriliş devrimi deniliyor. Soykırım karşısında halk olarak, insan olarak, kültür olarak, tarih olarak var olma, varlığını korumak üzere yeniden dirilişe geçmeyi temsil ediyor. Bu devrim Özgürlük mücadelesinin en büyük devrimlerinden biri olarak her zaman anılacak, yaşanılacaktır "

meleri imha ve tasfiye etmek istedi. Çiller, Demirel, Güreş ittifakı temelinde bu çeteci yönetim küresel gericilikten de güç alarak büyük bir katliam ve imhayı Kürdistan'a, Kürt toplumuna, Özgürlük hareketine dayatmaya çalıştı. Buna karşı da 1990'lı yıllar büyük direniş yılları oldu. Hareket ve halk gerilla ve serhildan temelinde bu topyekun savaş konseptini boşa çıkartmak, bu temelde dayatılan imha ve tasfiyeyi önlemek için büyük bir direniş yürüttü. 1990'lı yıllar Kürt tarihinin en büyük savaş yılları oldu; en kapsamlı savaşlar bu dönemde verildi. En büyük direnişler, kahramanlıklar bu dönemde yaşandı. Sayıları neredeyse on bine yaklaşan şehit bu dönemdeki mücadele içerisinde verildi.

Sonuçta PKK'nin 20. yılında 1998 1 Eylülü'nden itibaren yeniden Kürt sorununun siyasi çözümü için bir ateşkes sürecine gidildi; böyle bir adım atıldı. Topyekun savaş konsepti temelindeki bütün dayatmalara karşı direnen, bunları kıran parti ve gerilla bu gelişmeye dayanarak Kürt sorununun siyasi çözümünü gerçekleştirebilmek, önünü açabilmek için yeni bir siyasi çözüm süreci başlatmaya çalıştı. Tek yanlı ateşkes ilan edilerek 1993'te başlatılan, ama çetecilik tarafından önü alınan, engellenen Kürt sorununa barışçıl siyasi çözüm sürecini böylece yeniden geliştirmek istedi. Önder Apo'nun ve partinin bu adımına da küresel kapitalist gericilik uluslararası komplo saldırısını dayattı. Böylece PKK resmen kuruluşunun 20. yılında uluslararası komployа karşı direnmek ve onun imha amaçlarını boşa çıkartmak gibi tarihi bir direniş sürecini yaşadı. Uluslararası komplo gerçeği çok tartıştığımız, anlamaya çalıştığımız bir olgudur. Kesinlikle Kürdistan'da dayatılan soykırım rejimiyle bağlantılıdır. Dolayısıyla küresel kapitalist sistemin geliştirdiği bir imha ve saldırı hareketidir. Amacı, Kürt soykırımını başarıya götürmektir. Bunun için de soykırıma karşı direnen, soykırımı durduran Önder Apo ve PKK gerçeğini tasfiye etmeyi amaçlamışlardır. PKK'yi tasfiye edebilmek için de Önder Apo gerçeğini imha etmeyi temel gündem olarak önüne koymuştur.

9 Ekim 1998 yılında başlatılan komplo saldırısının temel amacının bu olduğu tartışmasızdır. Önder Apo'ya imhayı dayatmak, buna dayanarak PKK'yi tasfiye etmek, PKK'nin tasfiyesine dayalı olarak da I. Dünya Savaşı ardından oluşturulan sistem haline getirilen Kürt soykırımını sonuca götürmeyi hedeflemektedir. İşte bu amacı gerçekleştirmek üzere ve Önder Apo'yu imhayla başlatılan stratejik saldırıya karşı kuruluşunun 21. yılında parti ve halkımız büyük bir direniş gösterdi. "Güneşimizi karartamazsınız" şiarıyla onlarca şehit vererek bu imhayı önledi, boşa çıkardı.

Kuruluşunun 26. yılında, 15 Ağustos Atılımı'nın 20. yılında 1 Haziran 2004 direnişine, atılımına adım attı. Uluslararası komployа karşı yürütülen direnişin ortaya çıkardığı sonuçları, uluslararası komployu başarısız kılmayı, tümden komplonun yenilgisine, Kürdistan'ın ve Kürt halkının özgürlüğüne taşımak istedi. Bu temelde 1993'ten itibaren yürüttüğü Kürt sorununa barışçıl siyasi çözüm stratejisini başarıya götürmek için, bunun önündeki engelleri silahlı direnişle de temizlemeyi, aşmayı, böylece gerçekte Kürt sorununun çözümünü, Kürdistan'ın ve Kürt halkının özgürlüğünü gerçekleştirmeyi sağlamak istedi. Uluslararası komployа karşı ideolojik, siyasi ve örgütsel açıdan yürüttüğü direnişlere, İmralı direnişine ve Kürt halkının, gerillanın, partinin değişim ve yeniden yapılanma temelinde geliştirdiği bütün direnişlere rağmen elde edilemeyen sonuçları silahlı direnişle besleyerek elde etmek zorunda kaldı.

"PKK'nin, Kürt tarafının en küçük bir eksikliği olmamıştır. Birbiriyle en küçük bir uyumsuzluğu kesinlikle yaşanmamıştır. PKK içinde görüş ayrılıkları olmuş, PKK yönetimi Önder Apo ile çelişkiye düşmüş, PKK yönetimi siyasi çözümü kabul etmemiş biçimindeki psikolojik savaş organlarının, Türk medyasının ileri sürdüğü sözlerinin hepsi yalandır; psikolojik savaş kapsamındadır"

Aslında uluslararası komplonun "Güneşimizi Karartamazsınız" direnişiyle daha baştan başarısız kılınması, Önder Apo'ya dayatılan fiziki imhanın boşa çıkartılarak ideolojik, siyasi imhanın da etkisiz kılınması ardından artık sömürgeciliğin çok fazla bir dayanağı kalmamıştı. Ecevit hükümeti döneminde Kürt özgürlük hareketine karşı sürdürülen her türlü saldırının boşa çıkarıldığının anlaşılmasıyla birlikte Kürt halkının Özgürlük hareketine karşı Türkiye'deki rejimde köklü bir değişiklik yaptı. Daha doğrusu 12 Eylül darbesinden itibaren başlatılan bir süreç 2000'li yıllarda Kürt özgürlük hareketine karşı eski yöntem ve politikaların başarısız kılınmasıyla birlikte yeniden güncelleştirilerek politik sürecin hakim akımı haline getirilmeye çalışıldı. Küresel kapitalist sistemin yeşil kuşak projesi temelinde Türkiye'de hakim kılmaya çalıştığı ideolojik siyasi sürece yeni bir hamle yaptırıldı. O zamana kadar ulusal milliyetçi akıma dayalı yürütülen devlet sistemi yeşil Türkçü Ergenekon dediğimiz akıma dayatılarak yürütülmek üzere bir değişime gidildi. Ulusal faşist güçlerin PKK öncülüğündeki Kürt direnişi karşısında sağıyla, soluyla, liberaliyle başarısız kalıp yenilgi alması sonucunda küresel sistem geriye tek güç olarak kalan dinci akıma, sahte islami akıma dayanmak, sarılmak, onunla uluslararası komployu yürütmek, PKK'ye ve Kürt özgürlüğüne karşı saldırı içinde olmak gibi bir adımı attı. Diri kalan güç oydu. Aslında klasik Türkiye rejimi tarafından reddedilen güçtü. Normal koşullarda kabul edilmeyen, tehlike sayılan bir akımdı. Fakat Kürt direnişinin beyaz Türkçülüğün ve arkasındaki dayanaklarının bütün saldırılarına rağmen ezilememesi, tasfiye edilememesi sonucunda devletin kendisini bu yeni akıma, yeşil Türkçülüğe teslim etmesi yaşandı. AKP denen güç oluşturuldu. Beyaz Türkçülüğün Kürt direnişi karşısındaki yenilgisi ardından Türkçülüğü ayakta tutmak, Kürt özgürlüğüne karşı saldırı yürütür konuma getirebilmek üzere yeşil Türkçülük iktidara getirildi. 1 Haziran 2004 direnişi böyle bir değişime, yeni milliyetçi Türkçü akımın saldırılarına karşı Kürt sorununun çözümünü gerçekleştirebilmek için geliştirilen bir direniş mücadelesiydi.

Buna karşı da 1 Haziran Atılımı temelinde son 7-8 yıllık süre içerisinde büyük bir mücadele verildi. 2004-2005 yıllarında önemli bir mücadele yaşandı. Parti ve halkımız 2005-2006 kışında, baharında büyük bir direniş içinde oldu. "Önder Apo siyasi irademdir" sloganıyla önemli bir direniş yürütüldü. Daha sonraki yıllarda siyasi çözüm için imkanlar tanımasına rağmen AKP'nin temsil ettiği yeşil Türkçülüğün çözüm değil de hile ve oyalamalarla imhayı, yeni bir inkar ve imha sistemini dayatması görüldü. 1 Ekim 2006 ateşkesiyle geliştirilen çözüm sürecinin reddedilmesi, 2007 yılında AKP-Genelkurmay uzlaşması ve Erdoğan-Bush görüşmesi temelinde oluşturulan gerici ittifakın geliştirdiği ideolojik, askeri, siyasi saldırılara karşı 2007-2008-2009 yıllarında "Êdî Bese" hamlesiyle büyük bir direniş verildi. PKK'nin 29-30 ve 31. yılları böyle büyük bir direniş ve mücadele yılları oldu. 2007 ve 2008 yıllarında gerçekleştirilen askeri saldırılara karşı gerillanın kahramanca direnişi sürdü. Yine İmralı'da geliştirilen her türlü baskı, tehdit, saldırıya karşı Önder Apo ve halkımızın kenetlenerek geliştirdiği büyük bir irade ve ideolojik duruş yaşandı. Her türlü saldırıya karşı direnilerek bir milim bile Kürt özgürlüğünden taviz verilmeyeceği, geri adım atılmayacağı gerçeği gösterildi.

29 Mart 2009 yerel seçimleriyle de siyasi cephede aslında küresel gericiliğin AKP eliyle elde etmek istediği başarı boşa çıkartıldı. İdeolojik, askeri ve siyasi açıdan hem genelkurmayla hem de ABD ile anlaşarak yürüttüğü saldırılar 2007-2008-2009 direnişiyle tümden başarısız kılındı. Gerisi bir çözüm süreciydi. Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümü için gerçekten de son derece elverişli koşullar ortaya çıkartılmıştı. Bunu gerçekleştirmek için kendi iç tutarlılığının gereği olarak da önderliğimiz ve partimiz, hareketimiz 13 Nisan 2009'dan itibaren yeni ateşkes süreçleri, siyasi çözüm arayışları geliştirdi. Fakat bu süreçte şunu gördük; ne kadar koşullar uygun olursa olsun, Kürt sorununun siyasi çözümünün zemini ne kadar elverişli hale gelirse gelsin, hareket ve halk olarak ne kadar özverili davranırsak davranalım karşımızda Kürt'ü kabul eden, Kürt kimliğini gerçekten de benimseyen, kabul eden, dolayısıyla Kürt halkının haklarını kabul eden, bir zihniyet, siyaset, strateji yok. Ne devlet ne de böyle devlet kurumları var. Aslında 31. ve 32. yıllar hep bunun açığa çıkartılmasıyla geçti. Karşılıklı büyük bir irade savaşı, gerçekleri açığa çıkartma savaşı sürdürüldü. Bir yandan siyasi mücadele, bir yandan kendini savunmak üzere hazırlıklar, diğer yandan diplomatik çalışmalarla bu mücadele sürdürüldü. İmralı'da devlet-Önderlik görüşmeleri, bunun devlet-PKK görüşmeleri biçiminde dışarıda da devam ettirilmesi ve çözüm arayışları süreci, gerçekten bir siyasi çözümün olup olamayacağının netleştirildiği, araştırıldığı süreç oldu. Koşullar uygundu, imkanlar vardı. Eğer biraz Türk devletinde ve AKP hükümetinde Kürt'ü kabul etmeye dönük bir yaklaşım ve iç tutarlılık olsaydı bu yıllar kesinlikle çözüm yılları olacaktı. Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümü için adımların atıldığı yıllar olacaktı. Fakat böyle olmadığını gördük. Bu yönlü adımlar atılamadı.

Çünkü AKP Kürt sorununu çözecek bir zihniyete ve siyasete sahip parti değildir. AKP iktidarıyla Türkiye devletinde köklü, özlü bir değişiklik yoktur. İktidar blokları arasında bir değişiklik oluyor. Eski Ergenekon gidiyor, yeni bir Ergenekon kuruluyor. Ulusal milliyetçi Ergenekon aşılıyor, dinci, Fethullahçı Ergenekon onun yerine geçiyor. CHP zihniyeti yıkılıyor yeşil Türkçü faşist zihniyetle AKP iktidarı kuruluyor. O kadar! Derin devlet değişiyor, iktidar blokları el değiştiriyor, ama Türk-islam sentezi çizgisinde, Kürt inkarı ve imhası çizgisinde bir değişiklik olmuyor. Biz bunu gördük. AKP'nin bütün sahte Kürt söylemlerine rağmen Kürt toplumunun varlığını, Kürt halk gerçeğini kabul etmediğini netçe gördük, açığa çıkardık. Eğer gerçekten de ağzından çıkan Kürt sözüne, inanıyor, içten söylüyor, halk gerçekliğini kabul ediyorsa savaşa, çatışmaya meydan vermeden Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümünü gerçekleştirelim; Türkiye bu temelde Ortadoğu'nun en demokratik ülkesi haline gelsin istedik. Bunun için her türlü özveride bulunduk, çaba harcadık. Önder Apo büyük çalışmalar yürüttü, savunmalar hazırladı; Kürt sorununun barışçıl çözümü için Yol Haritası'nı ortaya çıkardı, sundu; Barış Grupları çağırdı, ateşkesler ilan etti. Hareket ve halk olarak Önderlik gerçeğini anı anına izledik. Kürt tarafı tam bir birlik ve bütünlük içinde hareket etti.

Bütün bunlarla karşı açığa çıkan şu oldu: AKP hile yapıyor, oyun yapıyor. Yeni bir imha ve tasfiye konseptini, yeni bir inkar ve imha rejimini zaman kazanarak, oyalayarak tesis etmek istiyor. ABD-AKP ittifakı bu temelde Türkiye'yi yeniden yapılandırmaya, Türk devlet ve toplum sistemini yeniden şekillendirmeye, böylece yeni bir Kürt inkarı ve imhası rejimini ortaya çıkartmaya çalışıyor. Geçen süreçte bunu net olarak gördük. İşte PKK'nin 33. yıl mücadelesi AKP'nin küresel kapitalist gericiliğe dayanarak geliştirmeye çalıştığı bu inkar ve imha sistemine karşı direnme yılı oldu.

Aslında bahar sürecinde yaşanan büyük çekişme, mücadele, İmralı'daki görüşmeler, Önder Apo'nun protokol hazırlayıp sunması, çözüm için meclisin, hükümetin irade beyan ederek ön açması ve kendisine şans tanınması çağrıları, bu zamana kadar eylemsizlik sürecinin uzatılması bu temelde yaşandı, gerçekleşti. Fakat seçimlerle birlikte ortaya çıkan sonuç ve seçim sonuçlarında bu sürecin ilerletilmesi çağrılara verilen cevaplarda görüldü ki AKP böyle bir süreci geliştirmek istemiyor. Örneğin Önder Apo'nun çağrılarına cevap vermediği gibi, seçilen milletvekillerini bırakmama gibi yaklaşımlarla daha baştan gerilimi artıran politika izledi. Kürt sorununun siyasi çözümü için müzakereleri başlatacak adımı atmadı. İmralı protokollerini imzalamadı, kabul etmedi. Hareket olarak biz kabul ettik; böyle bir adımı attık. Kürt sorunu barışçıl, siyasi yöntemlerle çözülsün, bu çözüm müzakere edilsin; Önder Apo öncülüğünde bu müzakere sürsün dedik.

Bu konuda şundan emin olmak lazım: PKK'nin, Kürt tarafının en küçük bir eksikliği olmamıştır. Birbiriyle en küçük bir uyumsuzluğu kesinlikle yaşanmamıştır. PKK içinde görüş ayrılıkları olmuş, PKK yönetimi Önder Apo ile çelişkiye düşmüş, PKK yönetimi siyasi çözümü kabul etmemiş biçimindeki psikolojik savaş organlarının, Türk medyasının ileri sürdüğü sözlerinin hepsi yalandır; psikolojik savaş kapsamındadır. Tamamen Kürt insanlarını ve Türkiye toplumunu aldatmaya, yanıltmaya dönük yalan söylemlerdir. Gerçekleri tersyüz eden söylemlerdir. Gerçekler tersyüz edilerek toplum aldatılmaya çalışılıyor. Bir yandan siyasi ve askeri operasyonlar sürdürülüp hareketimiz ezilmek istenirken diğer yandan da bu tür yalan propagandayla Kürt insanı aldatılmaya, dolayısıyla tereddüde düşürülmeye ve etkin mücadele edemez hale getirilmeye, gevşetilmeye çalışılıyor. Türkiye toplumu PKK'ye ve Kürtlere karşı düşman edilmek isteniyor. Türkiye demokratik kamuoyu, dünya demokratik güçleri al-

datılarak PKK'ye karşı çıkartılmaya çalışılıyor. Hepsi özel savaş, psikolojik savaş kapsamındaki propagandalardır.

Geçen yıl yürüttüğümüz 33. mücadele yıl gerçeğimiz var, arkadaşlarımız açık diyorlar ki, anlayamadık, sürece yeterince giremedik. Niye sürece hazır giremedik? Anlayamadık da onun için! Niye anlayamadık? Psikolojik savaş etkili oldu da o nedenle! Yoksa anlaşılmayacak bir durum yok ki! O açıdan psikolojik savaşı, propaganda savaşını çok iyi anlamamız lazım. Bu geçtiğimiz yıl mücadelesine de çok büyük bir psikolojik savaş dayatması oldu. Ne kadar yeterli, yetersiz mücadele ettiğimizin altında aslında bu psikolojik savaşın etkisi yatıyor. Ne kadar anladık? Ne kadar hazırlıklı olduk? Ne kadar doğru mücadele yürüttük? Bunları ne kadar yürütemedik? Bütün bunlar aslında bir yerde bu psikolojik savaş karşısındaki durumumuza bağlıdır. Yetersizliklerimizi ve iyi mücadele yürütememizi başka yerde aramak yanlıştır.

Tüm eksiklerine rağmen 33. parti yılı mücadelesinin temel özelliği AKP'nin bu açığa çıkmış gerçeği karşısında onun oyunlarını bozacak, imha ve tasfiyeyi planlı bir biçimde yürütmek amaçlı saldırılarını kıracak bir direniş yılı oldu. PKK 33. yılda da böyle büyük bir direnişi gösterdi ve sonuç aldı.

Direniş öncelikle hile ve oyunları boşa çıkartmak, başarısız kılmak temelinde yaşandı. AKP söz konusu imha ve tasfiye konseptini oyun yaparak, hile yaparak, aldatarak, bizi beklenti içinde tutup direnmesiz bir konumda tutarak gerçekleştirmek istiyordu. Ben saldırayım, sizi vurayım, tutuklayayım, aldatayım, kendi çalışmalarımı yapıp devleti ele geçirip kendimi güçlendireyim, siz buna karşı hiçbir şey yapmayın, çırpınmadan imha ve tasfiyeyi kabul edin diyordu bize. Öncelikle bunu reddettik. 33. PKK yılı AKP'nin bu oyunlarını reddetme, direnerek bu planı bozma yılı oldu. Tabii hareket ve halk olarak biz direnişe geçince de bu sefer de ABD ile NATO'yla Ortadoğu'daki gelişmelere dayalı olarak daha ileri düzeyde anlaşmalar yapıp Amerika'ya daha fazla teslim olarak, oradan aldıkları siyasi ve askeri güçle operasyonları geliştirip demokratik siyaseti ve gerillayı ezmeye dönük saldırılar geliştirdi. Dört aydır Önder Apo'yla görüşme yaptırmıyor, İmralı'da ağırlaştırılmış bir tecrit değil, bir imha süreci yaşanıyor, katliam süreci yaşanıyor. İşte siyasi soykırım operasyonları 12 Haziran seçimlerinden bu yana ikiye, üçe katlanmış bir biçimde sürdürülüyor. En son Önder Apo'yla görüşme yapan bütün avukatları da tutukladılar. Kürdistan'ın bütün şehirlerinde aynı anda polis operasyonları yürütüyorlar. En son Çukurca olayında gördük gerillaya dönük saldırılarda her türlü yasak silahı, kimyasal silahı kullanmaktadırlar. Amerika'dan, Avrupa'dan aldığı silahlara ve keşif uçaklarına dayanarak gerillayı ezmek istiyorlar. Bütün bu saldırılara karşı da gerilla olarak, halk olarak, Önderlik olarak direndik, direniyoruz. Şimdiye kadar bu saldırıları da büyük ölçüde kırdık.

Fethullah Gülen'in soykırım fetvasına rağmen bu saldırıları kırdık. Fethullahçı kalemşorların üç ay içinde Tamil Kaplanları gibi PKK'nin imha edileceği propagandasına ve planına rağmen 12 Haziran'dan bu yana yaklaşık altı aylık süre içerisinde direniyoruz, ayaktayız hareket, halk ve gerilla olarak. Değil imha ve tasfiye edilmek, en zor durumda olanın AKP hükümeti olduğu açık bir gerçektir. Kendileri itiraf ediyorlar. En son cumhurbaşkanı Abdullah Gül, PKK yapacaklarımızı boşa çıkardı dedi. Yani imha ve tasfiye planlarımızı bozdu demeye getirdi. Evet, bozduk. AKP'nin hem hile ve oyunlarını bozduk 33. yıl direnişiyle hem de imha ve tasfiye amaçlı ideolojik, siyasi ve askeri saldırılarını kırdık. İmralı'da kırdık, dağda kırdık, şehirde kırdık. Gerilla kahramanca direnerek kırdı, Önderlik direnerek boşa çıkardı, kırdı, demokratik siyaset direnerek, teslim olmayarak, sonuna kadar özgürlük ve demokrasi çizgisinde ısrar ederek kırdı. Şu an gelinen nokta budur.

Yeni bir mücadele yılına bu temelde giriyoruz. 34. yıla girerken çok boyutlu, kapsamlı, topyekun bir direniş halindeyiz. Dolayısıyla PKK'nin 34. yılının da şimdiye kadar ki 33 yıl gibi, hatta onlardan daha kapsamlı bir ideolojik, siyasi, askeri mücadele yılı olacağı açık. Yıla girişimiz bunu gösteriyor. Fakat böyle kapsamlı bir mücadele içinde girdiğimiz gibi, aynı zamanda önemli, büyük başarılar kazanmış olarak giriyoruz. Bir kere şu konuda netiz: AKP'nin hile ve oyunlarını bozduk, bütün gericiliğin gücünü alarak vahşi saldırılarına rağmen bu saldırganlığı da direnerek kırdık. Askeri olarak kırdık, siyasi olarak kırdık, ideolojik olarak kırdık. Fakat tabii AKP'yi tümden yenilgiye uğratamadık; AKP'nin oyunlarını, planlarını tümden bozamadık. AKP'yi tümden bir irade kırımına götüremedik. O da bütün zorlanmalara rağmen bizim direncimizi kırmak için saldırılarını sürdürüyor. Biz de bu imha ve tasfiyeyi boşa çıkartmak için hareket ve halk olarak topyekun direniş temelinde her alanda Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında tüm halk olarak direniyoruz. Böyle büyük bir mücadele yaşanıyor. Partimizin 33. kuruluş yıldönümünü böyle büyük bir mücadele içinde yaşıyoruz. Tarihi ve kritik bir mücadele içinden geçtiğimiz açıktır. Zaten PKK'nin mücadele tarihi bütün olarak bu karakterde geçmiş ve başarıyla mücadele yürütülerek bu günlere gelinmiştir. Dolayısıyla son yıldaki mücadelemiz de PKK mücadele tarihine uygun bir mücadele olarak geçmiştir.

PKK'nin her yılı büyük zorluklar içinde geçen yıl oldu. Her yıl mücadelesi olağanüstü özellikler taşıyan mücadele oldu. Her yılda PKK mucizevi kazanımlar elde ederek bu büyük gelişmeleri ortaya çıkardı. 33. yıl mücadelesi de bu temelde geçen bir mücadeledir. Büyük zorluklarla geçmiştir, büyük kahramanlıklar yaşanmıştır, büyük direnişler gerçekleşmiştir; olağanüstü bir mücadele yılı olmuştur, büyük kazanımları vardır. AKP'nin hile ve oyunlarını bozarak, AKP saldırganlığını başarısız kılarak, Kürt sorununun demokratik çözümünü dayatarak, Kürt özgür iradesini kararlıca ayakta tutarak, Kürt sorununun demokratik çözümünün önünü açarak tarihin en büyük kazanımlarından birisini bu 33. yılda elde etmiş durumdayız. 34.yıla böyle büyük bir mücadele ve kazanım içinde giriyoruz. 34.yılın bunlar temelinde daha büyük bir mücadele yılı olacağı, önemli gelişmelerin yaşanacağı, hareketimizin vurguladığı gibi final denen sürecin gerçek anlamda yaşanacağı bir yıl olacağı şimdiden görülüyor. Bu dönem gerçekten de çözüm dönemi; süreç çözüm sürecidir.

Bu konuda da eksiklikler var, yanlışlıklar var. Çözüm denilince bir anlık sanılıyor. Hayır, bir süreçtir. Böyle bir döneme çözüm süreci deyince daha önceki süreçlerle karıştırma oluyor. PKK'nin doğuş dönemindeki koşullar farklıydı, o dönemin görevleri, özellikleri farklıydı. Dolayısıyla mücadele tarzı, üslubu, temposu farklıydı. Yaratılan gelişmelerin özellikleri farklıydı. Yine gerillalaşma dönemi, serhildan dönemi, gelişme dönemi farklıdır. 1980'li yıllar, 1990'lı yıllar farklıydı. Ona göre gelişmeler yaşandı. O temelde bir mücadele yürütüldü. Çözüm sürecinin de kendine has özellikleri var. Bu süreç ve mücadele bu özelliklere göre tarz, üslup, tempo kazanıyor. Buna göre bir süreç yaşanıyor. Biz de bu gerçekleri görerek, bunu dikkate alıyor, mücadele ediyoruz. 2010 yılı bu konuda önemli bir adımdı. Tabii öncesi de var. Aslında 2000'li yılların hepsi böyle geçti. Son dönemlerde bu durum gittikçe daha da yoğunlaşıyor. 2011 yılı 2010 yılına göre daha kapsamlı bir mücadeleye sahne oldu; çünkü çözüm dayatılıyor. 2012 yılında, PKK'nin 34. yılında Kürt sorununun çözüm mücadelesi kendisini daha çok dayatacak, daha çok gelişecek. Belki de önemli sonuçlar ortaya çıkartacaktır.

Halkımıza ve kamuoyuna

Şanlı partimiz PKK, resmi olarak otuz üç yıllık, genel olarak 39 yıllık destansı direniş ve mücadele yılını geride bırakarak, yeni bir mücadele yılına, sömürgeci Türk devleti tarafından en amansız tecrit ve baskı koşullarında esaret altında tutulan Önder Apo'nun ve Kürdistan halkının özgürlüğünü elde etmenin büyük zafer inancı, kararlılığı ve hazırlığıyla girmektedir.

Partimiz PKK'nin ilk sözcüğünden, ilk ilişki, tartışma, örgüt ve eyleminden günümüze kadar, sömürgeciliğe, ihanete, her türden gericiliğe, sömürüye, adaletsizliğe karşı süren destansı mücadelesini yaratarak en zor koşullarda büyük bir bilinç, cesaret, fedakarlık ve kahramanlıkla yürüten Önder Apo'nun partimiz PKK'nin 33. kuruluş ve mücadele yılını kutluyoruz.

Partimiz PKK'nin 33. kuruluş ve mücadele yılı tüm PKK militan, kadro, savaşçı, sempatizan, taraftar ve halkımıza, şehit ailelerine ve kardeş bölge halklarına kutlu olsun!

PKK bir şehitler partisidir. Kürdistan özgürlük mücadelesinin bugünlere gelmesinde en belirleyici olan, partimizin kurucu Önder kadrolarından olan ***Haki Karer*** yoldaş ile başlayan, ***Halil Çavgun***, ***Salih Kanda***l, ***Mazlum***, ***Kemal***, ***Hayri***, ***Agit***, ***Beritan***, ***Zilan***, ***Viyan***, ***Şilan***, ***Adil*** ve ***Nuda*** yoldaşlarla devam eden, ***Rüstem***, ***Çiçek***, ***Alişer***, ***Baz*** ve Geli Tayare şehitlerinin şahsında tüm devrim şehitlerini saygı ve minnetle birkez daha anıyor, anılarına özgürlük mücadelesini zaferle taçlandıracağımız sözünü yineliyoruz.

Partimiz, 20. yüzyılın başından itibaren ırkçı şoven ittihatçılar tarafından başlatılan, Türk devletinin kuruluşundan sonra da devam ettirilen ve halkımızı tarihten silmeyi ve özgür toplum olmaktan çıkarmayı hedefleyen soykırım savaşına karşı, Kürt halkının var olma ve özgürlüğünü, onurunu kazanma savaşını başlatan ve kararlılıkla yürüten bir partidir. Bu açıdan 27 Kasım 1978'deki partileşme kararı esas olarak ulusal var olma ve ulusal direniş kararıdır. Bugün, halkımızın bugünü bir ulusal direniş günü olarak karşılamasının altında bu gerçeklik yatmaktadır.

PKK, sömürgeci Türk devletinin kuruluş felsefesinde ve zihniyetinde bulunan Türk ulus devlet stratejisiyle Kürt halkını tarihten, fiziki, kültürel soykırım ve asimlasyon yöntemiyle yok etmek isteyen politikalarına karşı, Kürt halkının varlığını kesinleştirme ve özgürlüğünü kazanmaya çalışmıştır. Sömürgeciliğin yok saydığı Kürdistan halkını, dünyanın en kalabalık ve NATO'nun büyük destek sunduğu ordusuna, gladyo yapılanmasına karşı büyük direniş, mücadele ve fedakarlıklarla Kürt halkını, kendi iradesiyle Demokratik Özerkliğini ilan edecek noktaya getirmiştir.

PKK militan ve kadroları, Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürlüğü için hiçbir fedekarlıktan çekinmemişlerdir. İşkencelerde, ölüm oruçlarında, dağ başlarında ve sokaklarda canlarını Kürdistan özgürlük mücadelesine severek feda etmişlerdir. Bugün de, bu gelenek daha da derinleşerek sürmektedir.

Bugün Kürt halkının elde ettiği tüm kazanımlar, demokratik uluslaşma için gerçekleştirdiği tüm birikimlerin temelinde Fethullahçı-AKP'li yeni soykırımcıların iddiasının tersine, PKK'nin bu büyük direnişi ve mücadelesi vardır. Hiçbir güç, hiçbir yalanla, çarpıtmayla bu gerçeği örtbas edemez.

PKK, hiç kimsenin Kürt ve Kürdistan adına konuşmaya dahi cesaret edemediği dönemlerde ortaya çıkarak, kendisine, topraklarına, diline yabancılaştırılan, tarihinden habersiz, asimilasyonun pençesinde Türkleştirilerek kültürel soykırım kıskacına alınan, geleceğini sömürgecilikte gören, düşürülmüş bir toplumdan, kendi tarihiyle buluşan, kendi topraklarına ve tüm ulusal değerlerine bağlanmış yurtsever, demokratik bir toplum ortaya çıkarmıştır. Düşürülmüş, kendini inkar etmiş bir halk gerçekliğinden kendisi için düşünen, örgütlenen, direnen, mücadele eden ve savaşan bir halk gerçeğinin ortaya çıkması bir toplumsal, ulusal devrimi ifade etmektedir.

PKK en büyük toplumsal devrimi kadın gerçekliğinde ortaya çıkarmıştır. Adı yok sayılan Kürdistanlı kadınlar bugün hem mücadelenin hem de toplumsal alanın her yernide öncülük rolünü oynamaktadırlar. Soykırım ve asimilasyon politikasıyla kendi gerçeğine yabancılaştırılarak geleceksizleştirilen Kürdistan gençliği de özgürlük mücadelesinin öncü güçlerinden birisi olmuştur. Emekçiler ise, kendi topraklarına, emeklerine ve özgürlüklerine sahip çıkacak düzeyi kazanmışlardır.

Yok sayılan, katliam, baskı, işkence, soykırım, asimilasyon politikasıyla korkutulan, sindirilen Kürdistan halkı, bugün büyük bir direniş içinde, hem demokratik özerkliği inşa etmekte hem de serhildanlarla ve özgürlük gerillasıyla savunmaya başlamıştır.

Türk sömürgecilerinin özel savaşı başta olmak üzere, uluslar arası sermaye güçlerinin, yeşil gladyonun tüm çabalarına rağmen, Kürdistan halkı ilk günden itibaren eğer Önder Apo'nun ve PKK'nin açtığı yolda ilerliyorsa, bu Önder Apo'nun ve PKK'nin devrimci, demokratik, özgürlükçü, demokratik sosyalizm, politik ve ahlaki duruşundaki tutarlılığı ve ciddiyetinden kaynağını almaktadır. Kürdistan halkı, geleceğini PKK'nin özgürlük felsefesi, ideoloji ve yaşam tarzında bulmaktadır.

PKK yürüttüğü mücadelesiyle beyaz Türkçü faşizme dayanan stratejiyi boşa çıkarmıştır. Şimdi ise Türk sömürgeci iktidarını eline geçiren Fethullah Gülen cemaati ve AKP faşizmi Kürdistan ve Kürtler üzerinde soykırıma dayanan statüyü 'bireysel haklar' adı altında Kürt toplumunu ve demokratik kamuoyunu aldatmak istemektedirler. Özünde ise, Kürt halkı zamana yayılmış bir kültürel soykırım içinde Türk-ulus devletinin hammaddesi haline getirilmek istenmekte, Kürdistan ise Türkleşmenin yayılma alanı haline getirilmeye çalışılmaktadır. Nasıl ki Doğan Güreş-Çiller şahsında somutlaşan beyaz Türkçü faşizim özgürlük mücadelesi karşısında yenilgiye uğratılmışsa, Fethullah Gülen-Erdoğan şahsında somutlaşan yeşil Türkçü faşizmi de hiçbir sonuç elde edemeden PKK öncülüğündeki Kürdistan halkının özgürlük mücadelesi karşısında daha ağır bir yenilgi almaktan kurtulamayacaktır.

Medya Savunma Alanları'na, Kuzey Kürdistan'ın her karış toprağına her gün ve her saat yağdırılan bombaların tonu ve yoğunluğu ne olursa olsun bunların hepsinin hareketimiz tarafından tersine çevrilerek AKP sömürgeci faşizmini mutlaka yenilgiye uğratacağı kesindir. Halkımız AKP faşizminin sürdürdüğü bu ahlaksız ve kuralsız savaş karşısında dün olduğu gibi bugün de özgürlükteki kararlılığını ve ısrarlı mücadele ruhunu daha da geliştirerek mutlaka tarihi bir hesap soracaktır.

Önder Apo, "Kürt toplumunun demokratik ulus olarak inşa edilmesi, PKK'nin yeni kimlik döneminin başta gelen görevidir. Bu görevini başarması öncelikle kendi sistemini kapitalist modernite unsurlarının alternatifi kılmasıyla mümkündür" demektedir. Önceki yıllarda PKK demokratik ulus inşası için çok büyük fedakarlıklar yaparak tarihi birikimler sağlamıştır. Partimizin tüm kadro ve militanların yeni dönemdeki görevi ise demokratik ulusu inşa etmek ve savunmaktır.

Partimiz PKK'yi yaratan Önder Apo'nun ağır bir tecrit altında tutulduğu, Kürt siyasetçileri, aydınları ve Türkiyeli dostlarına karşı siyasi soykırım operasyonlarının gerçekleştirildiği, gerillaya yönelik imha operasyonlarının aralıksız sürdürüldüğü, bölge ve dünyada PKK'nin yalnızlaştırılmaya çalışıldığı, öte yandan bölgemizde tarihi alt üst oluşların yaşandığı bir dönemde PKK'nin 34. yılını karşılıyoruz.

Tüm PKK militan, kadro ve savaşçılarını, AKP-Cemaat faşizminin saldırılarını yoğunlaştırdığı, Kürdistan halkının son direniş umudu partimizi tasfiye etmeye çalıştığı bir dönemde temel görev, Önder Apo'nun ve Kürdistan halkının özgürlüğü için, her türlü yetersizliğini aşarak, dönemi zaferle karşılayacak bir tarzın, temponun sahipliğini yapmaya çağırıyoruz.

Kürdistan'nın tüm parçalarında ve yurtdışında yaşayan yurtsever halkımız, tüm ulusal toplumsal kazanımlarımızı yaratan Önder Apo'nun bugün ağır tecrit altında olduğunu görerek, PKK'nin 34. kuruluş yılını büyük ulusal demokratik birliklerini yaratarak, tarihinin en görkemli ve en kararlı serhildanlarını yükseltmeye, yiğit Kürdistan kadını ve kahraman Kürdistan gençliğini en onurlu görev olan gerilla saflarına katılmaya serhildanlardaki öncü rolünü hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar güçlü yerine getirmeye çağırıyoruz.

26 Kasım 2011
PKK Yürütme Komitesi

PKK KURULUŞ BİLDİRİSİ

Çağımızın bazı temel özellikleri

Proletarya Devrimleri Çağı insanlık tarihinde yabancı egemenliğe, sınıf sömürüsüne ve doğaya karşı emeğin bitmez tükenmez mücadelesinin zaferlere ulaştığı, çöken sermayenin diktatörlüğüne karşı yükselen emeğin diktatörlüğünün bir yandan ulusal kurtuluş hareketleriyle diğer yandan demokratik halk hareketleriyle doğal olarak kurup geliştirdiği ittifakla, toplumsal yaşamın her alanında derinliğine ve genişliğine ileriye yönelik mevzilerin sürekli kazanıldığı ve güçlendiği, emperyalizmin çöküşe gittiği bir çağdır.

XIX. yüzyılın ortalarında Sanayi Devriminin başarıya ulaşmasıyla devrimler dönemini genelde tamamlayan burjuvazi, yüzyılın onlarında kapitalizmin emperyalist aşamaya varmasıyla gerici bir sınıf haline geldi. Bu döneme kadar dünya gericiliğinin merkezi rolünü oynayan feodal kalıntılarını temsilcisi monarşistler, yerlerini artık emperyalist metropollere bıraktılar.

XX. yüzyılın başlarında dünyada sömürgeleşmedik bir karış toprak bırakmayan emperyalist burjuvazi, kapitalizmin devrevi buhranlarını sürekli kıldı. Kapitalizmin eşitsiz ve dengesiz gelişmesi temelinde yeni bir emperyalist güç olarak yükselen Alman burjuvazisi geç katıldığı sömürge ve nüfuz alanları kapma mücadelesini gündeme getirince, dünya çapında bir emperyalist paylaşım savaşı kaçınılmaz oldu.

Savaş, sömürge ve nüfuz alanlarının paylaşılmasında emperyalistlerce yürütülen politik mücadelenin zorunlu bir sonucudur. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı aynı zamanda buhranlarını barış yolu ile başka alanlara aktaramayan, buhrandan çıkış yolunu büyük bir kısmı ile insanlığı boğazlamakta gören kapitalizmin iflasını, bunun karşısında sosyalist devriminin kaçınılmazlığını gösterir.

Savaş sırasında ve sonrasında güçsüzlüğü olanca açıklığıyla gözler önüne serilen kapitalizmin buhranları daha da yoğunlaştı. Bu durumun sonucu olarak, işçi sınıfı ve sömürge halklarının mücadelesinde meydana gelen kabarma, emperyalist sistemi en zayıf halkasından kopardı. Çarlık imparatorluğunun ezdiği uluslar ve sömürge halklar ile Rus işçi sınıfı arasında kurulan ittifak Ekim Devrimi ile yeni bir çağı başlattı.

Ekim Devrimi bunalımsız, savaşsız olarak kendini yeniden üretemeyen kapitalizmin çöküş çağına girmesine ve insanlık tarihinde sınıfsız topluma gidişin ilk evresini başlatan Proletarya Devrimleri Çağı'nın doğmasına yol açan, tarihi önemi sürekli ve evrensel olan bir olaydır. Ekim Devrimi'nden günümüze kadar çağımızdaki gelişmeler belirli dönemlere göre şu özellikleri gösterir:

A- Birinci dönem (1917-1945)

a) Emperyalist kamp içerisinde, savaş sonrasında baş gösteren yaygın işçi sınıfı hareketleri ezildi. Emperyalist devletler, savaşta çöken ekonomilerini onarıp nispi bir refah dönemi yaratabildiler. Çok kısa süren bu dönem 1929'da yerini dünya çapında ekonomik bir krize bıraktı. Kriz ile birlikte dünyada ilk defa Almanya ve İtalya'da kurulan faşist iktidarlar iyice pekişti. Japonya hızla militaristleşmeye ve ardında Çin'i istilaya koyuldu. Savaşın galip tarafı olan İngiliz ve Fransız emperyalistleri, sömürgeler üzerindeki denetimlerini sürdürmeye ve önden gelen emperyalist devletler olarak varlıklarını korumaya çalıştılar. ABD yeni bir emperyalist güç olarak dünya hegemonyası için hazırlıklarını sürdürdü. Savaştan yenik çıkan Almanya ve Japonya ile birlikte İtalya hızla militaristleşmeyi sürdürerek, ikinci bir emperyalist paylaşım savaşının tohumlarını ektiler.

Emperyalist kamp içindeki diğer bir önemli gelişme de klasik burjuva demokrasisinin inkar edilmesi, bir avuç oligarşinin egemenliğinin pekişmesi, Sosyal demokrasi ve faşist ideolojinin politik bir güç olarak iktidara hızla tırmanmakta olmasıdır.

Her iki ideoloji ve siyasette özünde Proletarya Devrimleri Çağı'nda çöküşe giden kapitalizmin ömrünü zorla sürdürmeye ve maskelemeye hizmet ettiklerinden antikomünist ve karşıdevrimcidirler. Biri halk kitlelerini azgın terör ve katliamlarla susturmaya çalışırken, diğeri sahte barış ve denge politikalarıyla uyutmaya çalışır.

b) Ekim Devrimi ile siyasal diktatörlüğünü kuran Rus proletaryası, Çarlık tarafından ezilen sömürge ve bağımlı ülke halklarıyla eşitlik ve özgürlük temelinde kurduğu ittifak sayesinde içte karşı devrimcileri, dışta emperyalist saldırıyı bozguna uğratarak sosyalist ekonominin inşasına yöneldi. Sosyalist bir ülkede giderek emperyalizmin ajanlığına oynayan Troçkizmle mücadele kesin bir başarıya ulaştı. Stalin'in önderliğinde, ağır sanayi devrimi başarılıp, toprakta kulakların direnmesinin 1930'larda kırılmasıyla kooperatif üretim hakim kılındı.

SSCB'de sağlanan bu gelişmelerden iyice çılgına kapılan emperyalistler, başta Hitler faşistleri olmak üzere, Sovyetleri savaşla yok etmeyi gündemlerine getirdiler.

c) Savaştan sonra Ekim Devrimi'nin etkisiyle sömürge ve bağımlı ülkelerde ulusal kurtuluş mücadeleleri yoğunluk kazanmaya başladı. Daha önceleri burjuva devrimlerinin bir parçası olarak gelişen ulusal kurtuluş hareketleri, bu aşamada proleter devrimin bir parçası haline geldiler. Avrupa'da işçi sınıfı hareketlerinin ezilmesiyle devrimin odak noktası Ekim Devrimi vasıtasıyla doğuya, bağımlı ülke ve sömürgelere kaydı. Ulusal kurtuluş hareketleri içerisinde, emperyalizmle uzlaşan burjuva önderliğe karşı giderek gelişen proletarya önderliği, halkların bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin teminatı ve başta gelen yöntemi oldu. SSCB'nin proleter enternasyonalizmi doğrultusunda sağladığı etkin yardımla beslenen ulusal kurtuluş hareketleri, emperyalizmin sömürge sistemini parçalamaya başladı. Bu doğrultuda gelişen Vietnam ve Çin Devrimleri dünya halkları için ilk örnekler oldular.

d) Rusya ve sömürge halklarının mücadelesinden önemli dersler çıkaran komünist ideoloji, örgütsel birliğini III. Enternasyonal'ın kuruluşunda buldu. Sömürge halklarının mücadelesinde proletarya önderliğinin gelişmesi, marksist-leninist devrim teorisini daha da geliştirdi. Bolşevik Parti ve proletarya diktatörlüğü kavramları somutta gerçekleşip iyice berraklık kazandı. Komünist hareket içinde en tehlikeli sapma olarak gelişen Troçkizm, ideolojik ve politik olarak mahkum edildi.

B- İkinci dönem (1945-1960)

Emperyalist devletlerin, bir yandan kendi aralarında oluşan yeni güç dengelerine göre sömürge ve nüfuz alanlarını yeniden paylaştırma, diğer yandan SSCB'ni yok etme politikalarının zorunlu bir sonucu olan II. Emperyalist Paylaşım Savaşı, dünya halklarının büyük bir kısmını kan ve ateş için de bırakarak, emperyalist sistemi, içine girdiği sürekli bunalımdan kurtaramadığı gibi SSCB'nin başını çektiği demokrasi cephesinin zaferini de önleyemedi. 30 milyon insanın ölümüne ve 50 milyon insanın sakat kalmasına yol açan savaş, kapitalizmin insanlık düşmanı karakterini birkez daha sergiledi.

a- Savaştan güçlerinin büyük bir kısmını kayıp ederek çıkan emperyalist kamp, bir yandan genişleyen sosyalist ülkeler, diğer yandan yıkılmış kapitalist ekonomilerin denetiminden uzaklaşan sömürge ve yarı sömürge ülkelerde doruk noktasına varan ulusal kurtuluş hareketleri karşısında tam bir panik içine düştü. Can çekişen ve çöküş süreci giderek hızlanan kapitalizmi kurtarmak ve ömrünü uzatmak, emperyalist devletlerin baş endişesi haline geldi.

Bu döneme kadar kapitalizmin geliştirilmesinde ve dünyaya hakim kılınmasında başrolü oynayan İngiliz ve Fransız emperyalizmi her iki savaşta da ekonomilerinin tahrip olması ve sömürgelerinde yoğunlaşan ulusal kurtuluş hareketleri nedeni ile yerlerini ABD emperyalizmine terk ettiler.

Elverişli coğrafi koşullar ve her iki paylaşım savaşından kazançlı çıkması sayesinde en büyük emperyalist güç durumuna gelen ABD, dünya üzerinde hegemonyasına hizmet edecek yıpranmamış bir ekonomiye sahipti.

ABD emperyalizmi dünya üzerinde hegemonyasını geliştirmek için kendine iki temel hedef seçti: Birincisi, Avrupa emperyalistlerinin denetiminden çıkan sömürge ve yarı sömürge ülkeleri kendi denetimi altına almak ve bu ülkelerde kendi ekonomisine hizmet edecek yeni tip bir sömürgeciliği geliştirmek; ikincisi de kendi önderliğinde birleştirdiği emperyalist sistemi sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerinin etkisine karşı ayakta tutmak ve karşıdevrim hareketleri ile tüm dünyaya egemen olmak. ABD emperyalizmi, bu amaçlarına ulaşmak için müttefikleri ile birlikte askeri, politik, ekonomik ve kültürel alanda bir dizi doktrin, kuram ve uygulama geliştirdi. Savaştan hemen sonra Türkiye ve Yunanistan'ı Truman doktrini ile kendisine bağlayan ABD emperyalizmi, Marshall planı ile de Avrupa'da sosyalizmin gelişmesini önlemek için tahrip olan kapitalist ekonomileri tekrar canlandırdı.

Emperyalist kampın ekonomik alanda oluşturduğu Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası, Kalkınmış Ülkeler Örgütü vb gibi kurumlar, temelde dünya ekonomisini başta ABD olmak üzere emperyalist devlerin ekonomik çıkarlarına göre biçimlendirmeyi amaç edindiler.

AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu), tek tek olduklarında güçsüz kalan Avrupalı kapitalist ülkelerin çıkarlarını uzlaştırmak ve dış sömürüde daha fazla hareket imkanı sağlayabilmek için kuruldu. Bu ekonomik örgütler yanında Avrupa'da NATO, Ortadoğu'da CENTO, Uzakdoğu'da SEATO vb gibi askeri ve politik alanda kurulan örgütler, sosyalist ve bağımsız ülkeler ile ulusal kurtuluş hareketlerine karşı ortak davranmayı amaç edindiler.

ABD emperyalizminin eski sömürge ve bağımlı ülkeler ile bağımsızlığını yeni kazanmış ülkelere uyguladığı politika yeni sömürgecilik biçiminde somutlaştı. Bu politikanın özü, azami kar kanunu ile çelişen sanayileri (başta gıda, tekstil ve montaj sanayileri olmak üzere) bu ülkelere taşırmak, böylece sanayilerini kredi teknoloji, patent hakkı, yedek parça ve hammaddeyle dıştan beslenmek zorunda bırakarak ekonomik bağımlılığı geliştirmektedir. Ekonomik bağımlılık temelinde askeri politik, kültürel bağımlılığın gerçekleştirilmesi ile yeni sömürgecilik süreci tamamlanır.

Emperyalist kampın kültürel alandaki temel politikası, emperyalizm olgusunun inkarına ve kurulu düzenin hiç değişmeyecek gibi idealize edilmesine dayanır. İnsanlığın geleceğine duyulan korku ve inançsızlıkla birlikte geçmişin tüm olumlu taraflarını inkar eden, sadece güncel yaşama temel gaye edinen pragmatist bir ahlak anlayışı geliştirildi. En soysuz güdüler sanat adı altında yüceltildi. Bilimin tüm gerçeklerini hiçe sayan metafizik felsefe akımları, yepyeni akımlar gibi lanse edildi. İnsanlığın sınıfsız topluma duyduğu özlem, çeşitli tarikatlar aracılığı ile saptırılmak istendi. Kozmopolitizm ve şovenizm, ulusal gerçeklerin örtbas edilmesinde ve abartılmasında alternatif akımlar olarak körüklendiler.

X. yüzyılın Charlemange İmparatorluğu'nun restore edilmesiyle nasıl ki kölecilik ayakta tutulamadıysa; yine 1815-30 yıllarında el ele veren Avrupa feodal monarşilerinin restorasyon hareketi de nasıl ki feodalizmi çökmekten kurtaramadıysa; 1945'ler sonrasında ABD emperyalizminin önderliğinde geliştirilen kapitalizmi restorasyon hareketi de, çöküş sürecine giren kapitalizmi,1960'lardan itibaren en derin ve sürekli kriz dönemine girmekten kurtaramadı.

b) Savaştan sonra sosyalizmin etkinliği daha da büyüdü. Doğu Avrupa'da Kızıl Ordu'nun yardımıyla faşist klikleri iktidardan düşüren halk cepheleri bir dizi ülkede halk cumhuriyetleri kurdu. SSCB'nin proleter enternasyonalizmi temelinde sağladığı destek ve yardımla bu ülkelerde sosyalist ekonominin inşasına geçildi. Uzakdoğu'da başarıya ulaşan Çin, Vietnam ve Kore Devrimleri sosyalist doğrultuda gelişmeye devam ettiler. SSCB'nin önderliğinde birleşen sosyalist ülkeler, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleriyle sıkı bir dayanışma içinde, emperyalizme karşı her alanda üstünlüklerini kanıtladılar. Sosyalist toplumun tüm kazanımları, dünya halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm doğrultusundaki mücadelelerini daha çok etkiler hale geldi. Emperyalizmin her türlü karşıdevrimci girişimlerine rağmen, 1950'lerin sonlarına kadar sosyalist sistem birlik içindeki gelişmesini kesintisiz sürdürdü. Bu durum, 1960'ların başında emperyalist sistemin tarihindeki en derin, en sürekli, belki de nihai bunalım dönemine girmesinde ve ulusal kurtuluş hareketlerinin klasik sömürgeciliği gene de tasfiye etmesiyle birlikte, yeni sömürgeciliğe darbe vurmaya başlamasında da belirleyici bir rol sahiptir.

c) Savaş sırasında ve sonrasında emperyalist devletlerin zayıflayan denetimleri ve SSCB'nin aktif desteği sayesinde, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketleri çığ gibi büyüdü.

İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin gerilemesi sonucu sömürgelerinin büyük bir kısmı siyasi bağımsızlıklarını kazandılar. Emperyalist kampın kendini

kolay kolay toparlayamaması ve sosyalist ülkelerin artan desteği sonucu doruk noktasına varan ulusal kurtuluş hareketleri, 1960'lara doğru, emperyalizmin klasik sömürge sistemini hemen hemen tasfiye ettiler. Klasik sömürgeciliği yaşatan ülkeler emperyalizme bağımlı ve sömürgeci baskıyı en çok yoğunlaştıran geri ülkeler oldu. Emperyalist ülkeler yeni sömürgeciliğe yönelirken, bu geri ülkelerin sömürgelerini ellerinden alma yerine, kendi sömürgecilik politikalarını bu ülkelere de kabul ettirerek, onlarla uzlaşmayı çıkarlarına daha uygun buldular.

Proletarya devrimlerinin etkin bir parçası olarak gelişen ulusal kurtuluş devrimlerinde proletarya önderliği giderek pekişirken, devrim içindeki burjuva unsurlar daha çok reformizme ve teslimiyete kaydılar. Marksist-leninist kesintisiz devrim teorisi uyarınca devrimi bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizme götürmek isteyen proletarya önderliği ile azami hedefi siyasi bağımsızlık olan ve ekonomide emperyalizmden bağımsızlığı sağlayamayan, gücü olmayan burjuva önderlik arasındaki ayrılık, belirgin bir tarzla ortaya çıktı.

Emperyalizmin çıkarlarına en uygun sömürgecilik biçimi olarak yeni sömürgeciliği geliştirmesi, bağımsızlık sürecinde olan klasik sömürgelerle, bağımsızlığını yeni kazanmış ülkeler ve eski tipteki bağımlı ülkeler üzerinde önemli değişikliklere yol açtı. Azami kar kanunu gereğince ve sermaye ihracına ek olarak bu ülkelere taşınılan sanayi temeli üzerinde, işbirlikçi bir sanayi burjuvazisi oluştu.

Emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde dayandığı feodal ve kompradorların önemini yitirmesinden ötürü, gelişen işbirlikçi sanayi burjuvazisi, emperyalizmin yeni dönemdeki sosyal dayanağı haline geldi. Göstermelik bir siyasi bağımsızlık maskesi altında emperyalizmle en sıkı bağları olan bu sınıf, ikinci plana düşürdüğü toprak sahiplerinin ve kompradorların en irileriyle, çoğunlukla ordunun önden gelen generallerinden oluşan bürokrat burjuvazi arasında, kendi önderliğinde bir oligarşi oluşturur. Bu ülkelerde, askeri cuntalar, faşist ve "liberal" iktidarlar birbirlerine alternatif olarak geliştirilirler.

Emperyalizmin yeni sömürgecilik politikası sonucu oluşan, en belirgin özelliği karşıdevrim olan bu yapı hakim olduğu ülkelerde devrimin önüne dikilen en büyük handikaptır. Özellikle yeni sömürgeciliğe karşı mücadele kendini dayatınca burjuvazi emperyalizmin ajanlığına oynadığından, devrimi milli yanı yerine sosyal yanı ağır basar. Klasik sömürge ve bağımlı ülke statüsünü aşan ulusal kurtuluş hareketleri önündeki bu engelde ilk gedikleri yeni bir dönemin başlatıcı güçleri olarak Küba ve Vietnam devrimleri açmıştır.

d) Komünist hareketin örgütsel birliğini ifade eden III. Enternasyonal, savaş sırasında dağıtıldı. Bunda, artık dünya devriminin tek bir örgüt tarafından yönlendirilmeyecek kadar karmaşık bir yapıya kavuşması, her ülkenin farklı sosyoekonomik şartları sonucu derin strateji ve taktiklerinden meydana gelecek hızlı değişiklikleri ancak her ülkede bağımsız çalışabilecek bir partinin karşılayabileceği, devrim teorisinin tüm dünya halklarına yol gösterecek kadar zenginleşmesi ve komünist partilerin kendi çabalarıyla ayakta durabilecek kadar olgunlaşması gibi nedenler rol oynamıştır.

Proletarya önderliğinde sömürgesel devrimlerin başarılı pratiğini özümseyen marksist-leninist kesintisiz devrim teorisi, daha da zenginleşti. Aralarında örgütsel bir birlik olmamasına rağmen her ülkenin komünist partisi, bu teoriyi kendi somut şartlarına başarılı bir şekilde uygulayarak dünya devrimine katkıda bulundular.

> **"Marksizim-leninizmin çağ, devrim, parti, proletarya diktatörlüğü konusundaki görüşleri her dönemden daha da çok dünya halklarına eylem klavuzu olmaya devam etmektedir. Günümüzde halkların devrim mücadelesi, revizyonist tezleri her günkü pratiği ile yerle bir ederken, marksizm-leninizm evrensel gerçekliğini de bir o kadar doğrulamaktadır"**

1957 ve 1960'da komünist hareketin ortak belgelerinde yansıtılan gerçekler, ortaklaşa mahkum edilen Titocu revizyonist klik dışında, hareketin ideolojik birliğinin esasta korunduğunu gösterir.

C- Üçüncü Dönem (1960 sonrası)

Halen içinde yaşadığımız bu dönem: Kapitalizmin evrensel bunalımının daha da derinleşmesi sosyalist ülkeler arasındaki birliğin parçalanması, yeni sömürgeciliğe karşı Küba ve Vietnam Devrimleriyle başlayan ulusal kurtuluş hareketlerinin derinleşerek devam etmesi ve komünist hareket içinde revizyonizmin güçlenmesiyle karakterize edilir.

a) 1960'lara doğru dünyanın üçte birinde sosyalist ekonomilerin inşasının sürdürülmesi ve ulusal kurtuluş hareketleriyle bağımsızlığa ulaşan birçok ülkenin kendi pazarlarına hakim olmasının yarattığı pazar darlığının etkisi, kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasının doğurduğu etki ile birleşince emperyalist sistem, almış olduğu tüm tedbirlere rağmen kapitalizm, tarihindeki en derin ve en sürekli bunalıma düşmekten kurtulamadı. Pazar yetersizliği, hammadde noksanlığı, enflasyon, dış ticaret açıkları ve dış borçların özellikle yeni sömürge ülkelerde hızla büyümesi, para sisteminin bozulması, ekonominin askerileştirilmesi, işsizlik vb bunalımı had safhaya ulaştırdı. Emperyalist devletlerin çıkarları doğrultusunda oluşturulan uluslararası ekonomik örgütlerin (IMF, Dünya Bankası vs) aldığı tüm istikrar tedbirleri, bu sorunların daha da derinleşmesinden başka bir sonuç vermedi. Emperyalist devlerle sömürülen ülkeler arasındaki uçurum sürekli büyüdü. Yeni sömürge ülke ekonomileri tam bir iflasla karşı karşıya kaldılar.

I945-60'da yapılan tüm restorasyon hareketlerine rağmen, kapitalist ekonomilerde ortaya çıkan bu durumun üst yapıya yansıması daha az kötü sonuçlar doğurmadı. Emperyalizmin askeri alanda güvendiği en güçlü örgüt NATO'nun işlemezliği özellikle Türkiye ile Yunanistan arasındaki gerginlik anlarında açıkça ortaya çıktı. CENTO tamamen dağıldı. SEATO adı var, kendi olmayan bir örgüt durumuna dönüştü.

ABD emperyalizminin birçok ülkedeki askeri varlığı sökülüp atıldı. Her türlü bütünleştirme çabalarına rağmen ABD, Avrupa ve Japonya arasındaki çelişkiler birçok noktalarda yoğunlaştı. Emperyalist ülkelerin siyasi hayatlarındaki istikrarsızlık, skandallar hükümet değişiklikleri birbirini kovaladı. Kültürel alandaki yozluğa ahlaki alanda derin bir çöküş eşlik etti.

Emperyalizmin yeni sömürgecilik sistemi de bu iflastan yakasını kurtaramadı. Uluslararası tekellerle işbirlikçilerinin birlikte talan edilircesine soydukları bu ülkeleri denetimleri altında tutmak için aldıkları tüm tedbirler, işsizlik, enflasyon, döviz dar boğazı, dış borç gibi sorunları daha da vahimleştirmekten başka bir sonuç vermedi. Ekonomik hayatta tam bir soygun düzeni hakimdir. Bu durum karşısında hakim sınıf kliklerinin gerek kendi aralarındaki hesaplaşma için, gerek halkın patlama noktasına kadar varan mücadelesinin kırmak için siyasi iktidar üzerinde sürekli bir değişme ve çekişme baş göstermektedir. Siyasi komplolar, sivil ve askeri faşist gurupların kitle katliamları, demagojiye dayanan propaganda iktidara gelmenin bir aracı olarak geliştirilir. Gerçek iktidar sahiplerinin örtbas etmede kullanılan parlamento cilasının gereksizliği, her gün daha da açığa çıkmaktadır. Kanlı veya kansız hükümet darbeleri, iktidarı ele geçirmenin normal araçları haline gelmişlerdir. Eğer başarabilirlerse dört başı mamur bir faşist dikta kendileri ve uşağı oldukları emperyalizm için, en güvenilir bir iktidar biçimidir.

Emperyalizmin çöküşe gittiği çağımızın bu dönemi, burjuvazinin sınıf olarak gereksizliğini, insanlık tarihi önündeki en büyük engel olduğunu bir an evvel tarihin çöp sepetine atılması gerektiğini her dönemkinden daha fazla ilan etmektedir.

b) Bu dönemde sosyalist ülkelerin durumu, niceliksel bir gelişmeye karşılık aralarındaki dayanışmanın zayıflanması giderek düşmanlığa dönüşmesi ile karakterize edilir. Devrimci hareketlerin emperyalizme büyük darbeler vurduğu bu dönemde bir kısım sosyalist ülkedeki yönetici kliklerin revizyonizme kaymaları, dünya devrimci hareketi için sağladıkları desteği işlemez hale getirirken bazı ülkelerde gericiliğe hizmet ederek olumsuz sonuçlara yol açtı. Ama revizyonist yönetici kliklerden kaynaklanan bu olumsuzluklara rağmen, bu ülkelerin emperyalizmin karşısındaki kurumları, bir bütün ve objektif olarak devrimden yanadır ve ulusal kurtuluş hareketlerinin başarıya ulaşmasında belirleyici dış etkendir. Sosyalist ülkelerin varlığı emperyalizme karşı duran güçlü bir kuvvettir. Dünyanın üçte birinde geliştirilmeye çalışılan sosyalist toplum, dünya sosyalist devriminin temel güçlerindendir.

c) Bu dönemde sömürgesel devrimler derinleşerek devam etti. Gelişen proletarya ve ulusal kurtuluş devrimleri karşısında çöküş sürecindeki kapitalizmi temsil eden ABD emperyalizminin, sömürgesel devrimlere karşı bir karşıdevrim hareketi olarak geliştirdiği yeni sömürgecilik sistemi parçalanmaya başlandı. Proletarya devrimlerinin bir parçası olarak gelişen ulusal kurtuluş hareketlerinin ilk iki döneminde reformizme kayan burjuva öğeler, bu dönemde daha çok emperyalizm yanlısı bir tutum içine girdiler. Dünya çapında sosyalizm güçleriyle kapitalizm güçleri arasında kızışan mücadele ortamında, tabanda yaygın bir bilinçlenme ve örgütlenme içinde bulunan işçi köylü temel ittifakı karşısında, burjuvazinin emperyalizme tamamen teslim olmaktan başka çaresi yoktu. Burjuvazinin bu ulusal ihanetine karşılık proletaryanın yurtsever bir sınıf olarak önemi daha da arttı.

İlk iki dönemde, devrimler, daha çok burjuvazinin toplum üzerindeki denetiminin en çok zayıfladığı büyük savaşların sonunda geliştiği halde, bu dönemde, böyle savaşlar olmadan da gelişebildiler. Eskinin, büyük altüst oluş dönemlerinde devrim yapma anlayışı, bu dönemde yerini sürekli olarak geliştirilen bilinçli ve örgütlü hareketlere bıraktı. Küba ve Vietnam Devrimleri ile iyice ispatlandı ki, en yoksul ve en küçük halklar bile, eğer savaşmaya karar vermişlerse, herhangi büyük bir savaşı beklemeden girişecekleri ulusal kurtuluş hareketleriyle devrimi zafere ulaştırabilirler.

Emperyalizmin klasik sömürgecilik sistemini genelde tasfiye eden, yeni sömürgecilik sisteminde her tarafta hızla parçalayan ulusal kurtuluş hareketleri, dünya sosyalist devriminin temel güçlerinden olup, bu rolünü günümüzde de etkin bir şekilde sürdürmektedir.

d) 1960'lar sonrasının en olumsuz gelişmesi, uluslararası komünist hareketin ideolojik birliğinin parçalanması oldu. Bir kısım sosyalist ülke yönetici kliği ile daha çok emperyalist ülkelerin işçi sınıfı partilerini etkisi altına alan revizyonist akımlar, sadece komünist hareketin birliğin parçalamakla kalmayıp, sosyalist ülkelere karşı silahlı harekette geçecek kadar ciddi bir tehlike haline geldiler. Günümüzdeki bu revizyonist akımların maddi temeli: Emperyalist ülkelerde, sömürgelerden sağlanan aşırı kar nedeniyle işçi sınıfı içinde oluşturulan aristokrat tabaka olurken; sosyalist ülkelerde, dışta emperyalizmin etkisi, içte bürokratizm ile eski toplumun kalıntılarıdır. Revizyonist yönetici klikler, dünya çapında sosyalist devrimin tamamlanmasında sosyalist toplumun varlığını temel bir güç olarak ele almak yerine, emperyalizm ile barış içinde bir arada yaşayarak, dünya çapında sosyalist devrimin tamamlanmasını beklemeden komünist toplumu inşa edeceklerini savunmaktadırlar. Ama bu anlayış ancak, revizyonist klikleri emperyalistlerin tehditlerine boyun eğip halkları sıcak devrim savaşlarından kaçmaya, dışta emperyalizmle işbirliğine, içte bürokratizme ve eski toplumun kalıntılarının beslemeye kadar götürebilir. Yine bu anlayış proleter enternasyonalizmine değil, ancak, her türlü burjuva kuyrukçuluğuna ve sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerini en üst düzeye kadar gerginleştirmeye ve uyduluğa kadar götürebilir. Bu anlayışın peşinden giden kapitalist ülkelerdeki partilerin proletarya diktatörlüğünü reddetmekten, en küçük devrimci eylemi "goşizm" olarak adlandırmaya varacak kadar soysuzlaşmaları tesadüfi değildir.

Bu gerçekleri "halkın devleti," "kapitalist olmayan yol," " toplumsal ilerleme," "iki süper devlet," "üç dünya teorisi" vs teraneleriyle örtbas etmek mümkün değildir.

Marksizim-leninizmin çağ, devrim, parti, proletarya diktatörlüğü konusundaki görüşleri her dönemden daha da çok dünya halklarına eylem kılavuzu olmaya devam etmektedir. Günümüzde halkların devrim mücadelesi, revizyonist tezleri her günkü pratiği ile yerle bir ederken, marksizm-leninizm evrensel gerçekliğini de bir o kadar doğrulamaktadır. Sosyalist ülkeler, emperyalist ülkelerin işçi sınıfı hareketleri ve ezilen ülkelerin ulusal kurtuluş hareketleri her türlü revizyonist barajı aşarak aralarında en etkin dayanışmayı kuracaklar ve dünya çapında sosyalist devrimin tamamlanması görevini sürdüreceklerdir.

Ortadoğu'da durum

Uzakdoğu ve Afrika'da birçok önemli mevzisini kaybeden emperyalizm, stratejik coğrafi konumu başta petrol olmak üzere zengin yeraltı kaynakları ve kendine bağlı olarak oluşan siyasal ve ekonomi düzen nedeniyle vazgeçilmez bir öneme sahip olan Ortadoğu üzerine tüm gücüyle yüklenmekte ve dünyada devrimin en sıcak odaklarından birini oluşturan bölge halklarının ulusal kurtuluş mücadelelerini ezmeye çalışmaktadır.

Tüm dünya halklarının ilgisini üzerine çeken Ortadoğu'da bu günkü gelişmelerin kökeni I. Dünya Paylaşım Savaşı'ndan sonra, emperyalizm ve işbirlikçilerinin kurdukları halkların bağımsızlık ve özgürlük talepleriyle çelişen siyasi ve ekonomi düzenlemelerinden kaynaklanır.

Avrupa'nın önde gelen kapitalist devletlerinin kendi aralarındaki denge hesaplarından ötürü ömrünü yüzyıl kadar daha zorla uzattıkları Osmanlı İmparatorluğu, savaşa kadar bölgenin en büyük askeri ve siyasi gücüydü. İmparatorluk üzerinde üç güç arasında –İngiliz, Fransız, Alman ve Çarlık emperyalizmi, bölgedeki imtiyazlı Türk, Fars ve Arap milliyetinden hakim sınıflar ve ezilen milliyetlerle azınlıkların hakim sınıfları arasında– büyük bir çekişme ve çatışma vardı. İmparatorluğa egemen olan Türk hakim sınıfları imtiyazlarını korumak için bu kesimlerin hemen hepsi ile savaşım içindeydiler. İmparatorluk ordusu vasıtasıyla Balkanlar'dan Basra Körfezi'ne, Kafkasya'dan Yemen'e kadar geniş bir alan üzerinde kendileri ve işbirlikçisi oldukları emperyalist devletlerin çıkarları için halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerini ezmek istiyorlardı. Zayıf bir ekonomik temeli olan ve feodal imparatorluğu sömürgeci ve emperyalist bir burjuva devletine dönüştürmek isteyen Türk burjuvazisi, Alman emperyalizminin işbirlikçisi olarak girdiği I. Dünya Paylaşım Savaşı'ndan yenik olarak çıkınca, bu imparatorluğun parçalanması kaçınılmaz hale geldi. İmparatorluk enkazı üzerinde yeni siyasi gelişmeler oldu. Türk ulusunun yoğun olarak üzerinde yaşadığı Anadolu'da gelişen yabancı işgali savaştan yenik çıkan genç Türk burjuvazisinin ulusal kurtuluşçu direnişiyle karşılaştı. Kısa sürede gelişen direniş, bölge üzerinde siyasi ve askeri denetimlerini geliştirmekte olan İngiliz ve Fransızlarla çatışma durumuna düştü. Doğal milliyet sınırlarına sahip olmayan Türk burjuvazisi, gücünün yettiği bölgeleri hakimiyeti altında tutmak istiyordu. Bu durumuyla geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesi diğer halkların üzerine yöneldiği oranda ilhakçı ve sömürgeci bir karakter kazanıyordu. Bölgenin asıl sömürücü güçleri olarak beliren İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle ilhakçı ve sömürgeci Türk burjuvazisi arasındaki bu çatışma, "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı" ile çelişen bir pay alma savaşıydı. Türk burjuvazisi, 1920'lerde geliştirdiği bu savaşta, Misak-ı Milli adı altında salt askeri gücüyle elde tuttuğu Doğu Trakya, Anadolu ve Kürdistan'ın büyük bir bölümü üzerinde, TC adı altında yeni bir devlet oluşturdu. Kürdistan açısından bu savaş, daha önceki ikili parçalanma yerine dörtlü parçalanmanın başlangıcıdır.

Savaş sırasında Türk yönetimine karşı bağımsızlık vaadi ile ayaklandırılan Araplar, Türkler yerine bu sefer İngiliz ve Fransızlarca parçalanarak sömürge rejimleri altına alındılar. Kürdistan'ın bir parçasının da içinde olduğu Irak, Ürdün, Arap yarım adası ve Mısır, İngiliz egemenliğine; yine Kürdistan'ın bir parçasının da içinde olduğu Suriye ve Lübnan Fransız egemenliğine; İran, İngiliz yanlısı Pehlevi sülalesinin egemenliğinin altına geçti.

İki paylaşım savaşı arasında oluşan yeni siyasi denge ortamında, Türkiye ve İran'da milli burjuvazinin önderliğinde kapitalizm geliştirmeye çalışılırken, genelde tüm bölge üzerinde, özelde Araplar arasında, emperyalizmin kontrolü altında bir komprador burjuvazinin gelişmesine öncülük tanındı. Bu süreç, sosyal yapıya hala egemen olan feo-

"Feodal dönemde de ülkemiz ve halkımız üzerinde yabancı işgal hiç eksik olmadı. Kölecilikten birer feodal imparatorluk haline gelen Bizans İmparatorluğu'yla İran Sasani imparatorluğu, VII. yüzyılın ortalarına kadar Kürdistan'ı bir savaş ortamına çevirdiler. Dicle ve Fırat bu devletler arasında sürekli el değiştiren bir egemenlik hattı haline geldi"

dallerin emperyalizm ile işbirliği sonucu kompradorlaşması sürecidir.

Bu süreçte azınlık milliyetler giderek eriyip yok olurken, dört parçaya bölünerek üzerinde ağır milli baskı biçimleri uygulanan Kürtlerin durum daha da kötüleşti. İngiliz ve Fransızların himayesi altında Araplar imtiyazlı milliyet, Kürtler, hem Arap hakim sınıfları hem de sömürgeci İngiliz ve Fransız yönetiminin çifte baskısını yaşadılar. Türkiye ve İran'da siyasi, askeri, kültürel ve ekonomik "alanda hakimiyetlerini sürekli geliştiren Türkler ve Farsların baskısı altında Kürtler için en ufak bir gelişme olanağı yoktu. Kürt aşiret reisi ve toprak beylerinden oluşan bir uşak tabaka da tüm bu yabancı güçlerin hakimiyetini Kürdistan'da meşrulaştırmayı varlık nedenleri haline getirdiler. Kürt halkı, bu katmerli baskı ve yok etme çemberi arasında ancak fiziki varlığını sürdürebildi.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra dünya çapında gerileyen İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin Ortadoğu'daki egemenliği de sarsılmaya başladı. Savaş sonrasının elverişli şartlarında, adeta Türk deneyini tekrarlayan Arap reformist milliyetçi hareketleri, İngiliz ve Fransız yönetimini devirerek yerine kendi siyasi denetimlerini geçirdiler. İngiliz ve Fransız emperyalizminin gerilemesine karşılık ABD emperyalizmi sürekli bir yükselme gösterdi. Siyasi durum bu sefer ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda oluşmaya başladı, Daha I. Paylaşım Savaşı sırasında İngiliz yönetiminin kanadı altında Filistin'de geliştirilen siyonist hareket, II. Paylaşım Savaşı'ndan sonra "İsrail devleti" biçiminde şekillendi. Türkiye ve İran'da milli kapitalizmi geliştirme siyasetinin iflas etmesiyle birlikte bütün bölgede yeni bir sömürgecilik dönemi açıldı. ABD emperyalizminin kanadı tında oluşturulan bu yeni sömürgecilik Kemalist ve Siyonist iktidarlarla Arap ve Fars monarşilerine dayanılarak geliştirildi. CENTO, bu yeni sömürgeciliğin bölge çapındaki askeri ve siyasi paktı, oldu. Yeni sömürgecilik temelinde her türlü ortaçağ kalıntılarıyla birlikte geliştirilen kapitalizm, üst yapıda dinci ve faşist ideolojilerin de maddi temeli oldu. 1960'lara doğru dünya çapında ulusal kurtuluş hareketleri doruk noktasına varırken, Ortadoğu'da emperyalizmin yeni sömürgecilik sistemi de zirveye ulaşıyordu. Her zirveye ulaşma baş aşağıya gitmenin temeli olduğundan, bu yıllar aynı zamanda ABD emperyalizminin zincirlerinin kırılmaya başladığı yıllardır. Türkiye 27 Mayıs 1960 hareketi İran'da 1960 ayaklanmaları Irak'ta 1958 devrimi, Mısır'da Nasır hareketi bu durumun açık göstergeleridir. ABD emperyalizmi, Irak ağaları ve komprador burjuvaziye dayalı egemenliğinin bu şekilde parçalanması karşısında açık faşist rejimlere yönelmeye başladı. Siyonizm, kemalizm ve çeşitli dinci akımları besleyerek marksist-leninist ideolojinin gelişmesini kösteklerken, CIA, SAVAK, MOSSAD ve MİT gibi çeşitli işkence örgütleri el ele vererek devrimciler üzerinde amansız baskı uyguladılar.

Tüm bu olumsuz gelişmelere rağmen, bölge halkları bir bütün olarak yeni bir ulusal ve sosyal kurtuluş hareketti içine girdiler, 1960'ların sonlarına doğru bir çığ gibi yükselen bu hareketler, ideolojik yönden giderek daha yoğun bir şekilde marksizm-leninizme yönelirken, sosyal yönden de daha çok işçi köylü temel ittifakına dayanmaya başladılar. Dinci akımlarla reformist milliyetçi akımların iflası beraberinde getiren bu hareketler, Türkiye, Filistin gibi ülkelerde ileri boyutlara vardılar. Arap, İsrail, İran ve Türkiye gericiliğinin CIA'nin kontrolü altında el ele vererek boğmaya çalıştıkları bu hareketler,1970'lerde daha da güçlenerek bölge halklarının bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerinde yerlerini korudular.

Günümüzde emperyalizmin Ortadoğu üzerindeki denetimi en sarsıntılı günlerini yaşamaktadır. Tüm faşist uygulamalara karşın ABD'nin en güvendiği kalelerinden biri olan İran monarşisi devrildi. Ezmeye çalıştığı Filistin Kurtuluş Hareketi sapasağlam ayakta ve gelişmesini sürdürmektedir. CENTO'nun etkisini kayıp etmesi üzerine geliştirilmeye çalışılan İslam Konferansı, Camp David Antlaşması gibi girişimler bozgunla sonuçlanmaktadır. Ortadoğu'daki işbirlikçi iktidarlar sürekli korku içinde yaşamaktadırlar. Ekonomik, siyasi ve ideolojik alanlarda kendini yenileyemeyen, ancak sürekli restorasyonlarla ayakta durmaya çalışan emperyalizm ve işbirlikçileri için çıkış yolu kalmamış gibidir.

Dünyada ve bölgede tüm bu olumlu gelişmelere karşılık, ülkemiz Kürdistan dört parçalı bir sömürge durumunu hala korumakta; tarihinde halkının en amansız baskı ve sömürüye maruz kaldığı bir dönemi yaşamaktadır. Dünya genelinde klasik sömürgeciliği tasfiye edildiği, yeni sömürgeciliğin de parçalanmaya başladığı günümüzde, hala dört başı mamur bir sömürge statüsü içinde yaşamamızın nedenlerini kavramak için, dünya ve bölge şartlarının yukarıda yapılan genel tahlili yanında, ülkemiz ve halkımızın tarihi ve somut yaşam koşullarını biraz daha yakından görmek gerekir.

Kürdistan tarihi ve toplumsal özellikleri

Uygarlık tarihine girişle birlikte Kürdistan ve toplumunun temelini teşkil eden Kürt halkı, sürekli olarak yabancı güçlerin işgaline uğradı. İlk çağın en güçlü köleci imparatorlukları olan Asur, Pers, Yunan-Makedonya ve Roma İmparatorlukları işgalci bir güç olarak yerleştikleri ülkemizi, tam bir savaş alanına çevirdiler. Bir işgal üssü olarak kullandıkları kentler, halkımızın yerleşik bir yaşantıya geçip uygarlık yolunda gelişmesinin önüne bir engel olarak dikildiler. Kürtler köleleşmek yerine aşiret toplulukları halinde özgür yaşamayı tercih ettiler. Ama bu tip yaşantı ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel gelişmeyi durduran olumsuz bir etki yarattı. Tüm köleci toplum boyunca yabancılaşmış kent hayatıyla, kırların alıklaştırıcı etkisi altında kalan sosyal yaşantı çok ilkel kaldı. Siyasal ve ekonomik gücü elinden tutan yabancıların işgali, halkımızın bu dönemdeki geriliğinin temel nedenidir.

Feodal dönemde de ülkemiz ve halkımız üzerinde yabancı işgal hiç eksik olmadı. Kölecilikten birer feodal imparatorluk haline gelen Bizans İmparatorluğu'yla İran Sasani imparatorluğu, VII. yüzyılın ortalarına kadar Kürdistan'ı bir savaş ortamına çevirdiler. Dicle ve Fırat bu devletlerarasında sürekli el değiştiren bir egemenlik hattı haline geldi. İslamlığın doğuşuyla birlikte güçlü bir imparatorluk halinde örgütlenen Araplar, ortaçağın büyük yayılmacı gücü olarak, Kürt halkı üstünde feodalizme dayanan bir sömürgeci rejim kurdular, yüzyıla kadar süren bu rejim altında halkımız her yönden bir gerileme içine düşürüldü. Arap sultanlarına bağlı olarak oluşturulan Kürt ve Arap feodal emirlikleri, Kürt aşiretlerini zorla toprağa bağlayarak serfleştirmek istediler. Halkımız bu serfleştirme hareketine büyük bir direnmeyle karşılı verek, bağımsız ve özgür aşiret yaşantısını önemli oranda korudu. Buna rağmen islamlaşan ve Araplaşan hain Kürt aşiret reisleri ve toprak beyleri işgalci güçlerin işbirlikçileri olarak Kürt toplumunun bünyesinde en büyük yarayı açtılar; Arap ve Fars dili ve kültürünün taşıyıcılığını yaparak halkımızın milli gelişmesi önünde en büyük iç engeli oluşturdular. Her türlü uşaklık ve inkarcı düşünceyi islam ümmetçiliği anlayışı içinde aşılayıp milli değerleri hor gören bu hain güruh bağımsız bir ideoloji ve siyaset oluşturmadığı gibi, bu yöndeki çabaların ezilmesinde de yabancılardan yana tavır aldılar. X. yüzyılın ortalarından itibaren, Arap egemenliğinin zayıflanması. Bizans İmparatorluğu'nun gerileme sürecine girmesi ve henüz gelişmekte olan Türk akınlarının Kürdistan üzerinde ciddi bir etki yaratmaması nedeniyle Kürt toplumunun kendi iç dinamikleriyle gelişme olanakları belirdi. Türk ve Moğol istilalarıyla zaman zaman kesilen bu gelişme, XVI. yüzyıla kadar devam etti. Bu dönemde Kürdistan'da kurulan yabancı beylikler, daha çok mahalli nitelikte olup kültürel ve sosyal yönde geri olduklarından, Kürt dili ve kültürünün gelişmesi önünde ciddi bir engel teşkil etmediler. Kürt beylikleri siyasal ve toplumsal alanda en çok bu dönemde gelişme gösterdiler. Eyyubi ve Mervani hanedanlıkları sırasında bu gelişme en üst düzeye vardı.

XVI. yüzyıldan itibaren Kürdistan üzerinde hakimiyet kurmak için, yabancı feodal güçler arasındaki çatışmalar tekrar hızlandı. Bu çatışmaların temelinde, Kürdistan'ın stratejik coğrafi konumu, elverişli ticaret yolları ve verimli toprakları yatar. Güneyden Mısır Memluk, doğudan İran Safevi ve batıdan Osmanlı İmparatorluğunun yayılmasıyla karşı karşıya gelen ve bu dönemde hala güçlü olan Kürt beylikleri, bu çatışma ortamında genellikle Osmanlılardan yana tavır aldılar. Bunda Osmanlıların Kürt beyliklerine geniş bir otonomi tanımaları ve topraklarını hanedan mülkiyeti olarak bırakmaları önemli rol oynadı. Kendi aralarında sürekli çatışma içinde olan ve birbirlerine üstünlük kuramayan beyliklerin merkezi Osmanlı otoritesi altında varlıklarını sürdürmeyi çıkarlarına daha uygun bulmaları, Kürdistan tarihi açısından çok olumsuz sonuçlara yol açmıştır. Bu çağda, işbirlikçi bir siyaset yerine bağımsızlık doğrultusunda bir siyasete yönelinseydi, Kürdistan tarihinin akışı apayrı olacaktı. Bağımsız merkezi feodal bir devlet oluşturulsaydı, feodalizmden kapitalizme doğru uluslaşmada ve ilerlemede temel bir kaldıraç rolünü oynayacaktı. Avrupa'da bu dönemde milliyet sınırları üzerinde kurulan krallıklar daha sonraki burjuva demokratik hareketler için ana çerçeveyi oluşturdular. Devlet aracına sahip olan milliyetler çoğunlukla bağımsız ulus haline gelirken, böyle bir araca sahip olamayan milliyetler ise genellikle sömürgeleştirildiler.

Mısır Memluk Devletini ortadan kaldıran Osmanlılar, Ortadoğu'da tek rakip olarak İran Şahlarıyla karşı karşıya kaldılar. Sürekli çatışmalar sonucu 1639'da kalıcı olmak amacıyla Kasr-i Şirin Antlaşması imzalandı. Bu antlaşma ile iki yabancı güç Kürdistan'ı aralarında resmen paylaşmış oldular. Bundan sonra ki tarihi sürekli gelişen merkezi otoriteye karşılık yerel beylerin otoritelerinin giderek zayıflanmasıdır. Her iki gücün otoritesinden çıkmak amacıyla zaman zaman gelişen ayaklanmalar ortaklaşa ezildi, iki merkezi feodal güç sık sık kendi aralarında giriştikleri savaşlarda Kürdistan'ı bir tampon bölge olarak kullandılar. Buna beylerin kendi aralarındaki çatışmaları da eklenince, Kürt halkı üç yüz yılı aşkın bir süre gelişme imkanına sahip olamadı. Can varlığını korumak için ya dağlara çekilmek, ya da bir beyin emrinde serf olarak yaşamak zorunda kaldı. Kentleri egemenlikleri altında tutan merkezi feodal gücün temsilcileri, Kürt halkının kendine has bir uygarlık yaratmasına olanak tanımadılar. Kırsal yaşantının uyuşturucu etkisi altında sosyal yönden gelişmek mümkün olmadı, XVI. yüzyılda Kürtçe Mem û Zin gibi bir milli destan yazılmasına karşılık, bu elverişsiz şartlar yüzünden daha sonraları Kürt dili ve kültürü pek gelişme gösteremedi. Sosyal yaşantıdaki aşiretçi feodal yapı, yine bu nedenlerle daha da kemikleşti. Aleyhte gelişen yabancı merkezi feodal otorite yüzünden, Kürt milliyetinin kendine has siyasi gelişmesi dumura uğratıldı. Bunun yerine, feodallerin uşaklık ve milli inkarcılık aşılayan teslimiyetçi ve işbirlikçi politikaları toplumu zehirlemeye devam etti. İslam ümmet anlayışı, milli bilincin gelişmesini sürekli engelledi. Mezhepçiliğin siyasal çatışmalarda kullanılmasının olumsuz etkisi, günümüze kadar devam ederek, halkımızı birbirine düşman iki kesim haline getirdi.

XVIII. ve XIX. yüzyıllarda batıdaki sömürü kaynaklarını kaybeden Osmanlı Türk İmparatorluğu doğudaki halklar üzerinde baskı ve sömürüyü daha da yoğunlaştırarak, Batılı kapitalist devletler karşısında tutunmak için mecburi askerlik ve vergi sistemi getirdi. Kürdistan üzerinde de yoğunlaştırılan bu baskı ve sömürüye karşı XIX. yüzyıl boyunca sürekli isyanlar patlak verdi. Merkezi bir önderlikten yoksunluk, beylerin kendi aralarında anlaşamamaları, Batılı kapitalist devletlerin Osmanlılardan yana çıkmaları nedeniyle bu hareketler ezdi. Askerlik ve vergilendirmeye karşı tepki olarak doğan bu isyanların feodal beylerin önderliğinde gelişmesine karşılık, ilerici rolleri büyüktür. Yükselen kapitalizm çağının en büyük ve gerici feodal imparatorluklarından birisi olan Osmanlı İmparatorluğu'ndan kurtulmayı nihai amaç olarak benimseyen XIX. yüzyıl ayaklanmaları başarıya ulaşmış olsalardı Kürdistan tarihi yüz elli yıla yakın bir süre durgun bir yapıya hapsedilmeyecekti. İsyanların ezilmesiyle, askerlik ve vergilendirmenin kurumlaşması temelinde feodal sömürgecilik daha da geliştirildi, ilerici kapitalizmin etkilerine kapalı tutulan ve böyle bir sömürgecilikle sürekli yoksullaştırılan Kürdistan, tam bir feodal durgunluk içine bırakıldı.

XIX. yüzyılın ikinci yarısında, yarı sömürgeleşme sürecine giren Osmanlı İmparatorluğu üzerinde Batılı sömürgeci devletlerin nüfuz kurma mücadelesi şiddetlendi. Yeni doğmakta olan Türk burjuvazisi, imparatorluğu, feodal sömürgeci bir yapıdan kapitalizme dayalı sömürgeci ve emperyalist devlet haline getirmek istiyordu; ama ekonomik yönde güçsüz oluşu bu isteğini kursağında bıraktı. Ezilen milliyetler ve azınlıklar bağımsızlık ve özgürlük istiyorlardı. İngiliz, Fransız ve Rusların kendi çıkar hesapları yüzünden ömrü uzatılan imparatorluğun, parçalanması kaçınılmazdı. İmparatorluğa bağlı bir ülke olması açısından, bu parçalanma Kürdistan'ın kaderini de yakından belirledi.

I. Dünya Paylaşım Savaşı'ndan sonra, Kürdistan üzerindeki mücadeleler tekrar şiddetlendi. Türk burjuvazisi imparatorluğun meşru mirasçısı olarak ve kendisine siyasi hedef olarak belirlediği "Misak-ı Milli" gereğince, Kürdistan'ı sınırlarına katmak amacındaydı. İngilizler zengin Musul petrolleri nedeniyle, Güney Kürdistan'ı bırakmak istemiyordu. Fransa da daha 1921'de Türklerle yaptığı antlaşmayla Güney Kürdistan'ın bir kısmına konmuştu. İran'da yeni bir hanedanlık kuran Rıza Şah, Doğu Kürdistan üzerindeki egemenliğini sürdürmek kararındaydı. Bu parçalanma faaliyetlerine karşılık, Sevr Antlaşması gereğince kurulması gereken otonom bir Kürdistan planı kağıt üzerinde kaldı. Otonomi talep eden Koçgiri ve Mahmut Berzenci hareketlerinin ezilmesiyle Kürdistan'ın dörde parçalanarak ayrı ayrı sömürge statüsüne alınması gerçekleşti.

İki emperyalist paylaşım savaşı arasında, sömürgeci güçlerin artan baskı ve sömürüsü de eklenince Kürt halkı, bu statüye karşı bir isyan dönemi daha başlattı. Palî-Dara Hênê-Hênê, Agirî, Dêrsim gibi isyanlar böyle bir dönemin ürünleridir. Gerici bir önderlik, ulusal birliğin sağlanamayışı ve sömürgeci devletlerin el ele vermeleri nedeniyle bu isyanlarda kanlı bir şekilde ezildi.

Dünya çapında Ekim Proleter Devrimi'nin açtığı temel üzerinde ulusal kurtuluş hareketlerinin sürekli gelişmesine karşılık, Kürdistan üzerinde uygulanan baskı ve tecrit politikası, Kürt halkını feodal bir durgunluk içinde tutarak, dünya devrimci hareketleriyle bütünleşmesini engelledi.

II. Dünya Paylaşım Savaşı'ndan sonra, Irak ve Suriye'de yönetimi ele geçiren Arap burjuvazisi, Kürdistan üzerinde İngiliz ve Fransız yönetiminden daha gerici bir rol oynadı, Doğu Kürdistan'da Kızıl Ordu'nun yardımıyla kurulan Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin Şahlık yönetimince ezilmesiyle Kürdistan dört parçalı sömürge statüsü giderek daha da gerileşen bir biçim altında devam etti.

Savaştan sonra ABD emperyalizminin Ortadoğu üzerinde gelişen nüfuzu bu sömürgeci devletleri kolayca etkiledi. Yeni sömürgecilik yöntemleriyle kendisine bağladığı bu ülkeleri, bölgedeki

"İki emperyalist paylaşım savaşı arasında, sömürgeci güçlerin artan baskı ve sömürüsü de eklenince Kürt halkı, bu statüye karşı bir isyan dönemi daha başlattı. Palî-Dara Hênê-Hênê, Agirî, Dêrsim gibi isyanlar böyle bir dönemin ürünleridir. Gerici bir önderlik, ulusal birliğin sağlanamayışı ve sömürgeci devletlerin el ele vermeleri nedeniyle bu isyanlarda kanlı bir şekilde ezildi."

halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı kullanma amacıyla, CENTO adı altında bir araya getirdi. Geri bir ekonomiye sahip olan sömürgeci devletler, Kürdistan'ı yoğun bir tarzda ekonomik sömürgeciliğe açmak için, uluslararası tekellerle sıkı bir işbirliğine giriştiler. Kompradorlaşma sürecindeki Kürt feodallerinin emperyalizm ve sömürgeciler arasında kurulan bu işbirliğine katılmasıyla, Kürdistan üzerinde emperyalizm, sömürgecilik ve feodal komprador üçlüsüne dayalı düzenin kuruluş süreci tamamlandı.

1960'lardan itibaren Orta-Kuzey Batı Kürdistan'da ekonomik sömürgeciliğin geliştirilmesi hızlandırıldı. 1950'lerde ABD emperyalizminin yeni sömürgesi durumuna düşen Türkiye'de kapitalizmin hızlanması, belli bir gecikmeyle Kürdistan'da da Türk devlet tekelleri etrafında kapitalizmin gelişmesine yol açtı. Sanayisine anamalı temin etmek için daha çok petrol, maden ve akarsular üzerinde geliştirilen bu kapitalizm, giderek tarım, ticaret, hayvancılık alanlarına el uzatmakta ve bunları da tekeline geçirmektedir. Karayolları ağının geliştirilmesi ticareti hızlandırdı. Toprağa makinenin girmesi ile feodal sömürü tarzı kapitalist sömürü tarzı ile birleşti. Bunun sonucu olarak işgücünün topraktan kopuşuyla ucuz bir emek pazarı oluştu, sömürgeci idari merkezler etrafında düzensiz bir kentleşme hareketi gelişti. Köylülük içinde mülksüzleşme ve yoksullaşma ileri boyutlara vardı. Tüm bu gelişmeler sonucunda Kürdistan'da geniş bir kapitalist pazar oluştu. Dışta uluslararası tekellerle ve içte de feodal komprador kesimle işbirliği halinde olan Türk kapitalizmi, bu pazarın gerçek hakimidir. Devlet tekelleri vasıtasıyla sınai, ticari ve mali alanı kontrol eden Türk burjuvazisi, Kürt feodal komprador kesimi dilediği gibi kendisine bağlayarak yön vermekte; kendisinin ulaşamadığı sınırlı bir ticari alanla topraktaki kapitalistleşmeyi bu kesime bırakmasına karşılık, sermayelerini sürekli kendi yatırım alanlarına çekerek büyümelerini önlemektedir. Kompradorlaşma dışındaki çok sınırlı bir sermaye ancak inşaat ve iç ticaret gibi alanlarda faaliyet gösterebilmektedir.

Türk devlet kapitalizminin damgasını taşıyan Kürdistan'daki bu kapitalistleşme, sosyal kültürel siyasal alanda önemli değişikliklere yol açtı. Kürdistan toplumunda yeni sınıf ve tabakalar bu ekonomik temel üzerinde meydana geldi. Daha çok feodal sınıfın dönüşmesi ile kentlerde komprador ve küçük burjuva sınıflar gelişti. Toprakta zengin ve orta büyüklükte toprak kapitalistleri ortaya çıktı. Öte yandan, kırlarda geniş bir yarı proleter sınıfla kentlerde yoğunlaşan proleter bir sınıf doğdu. Geniş bir gençlik aydın kesimi de bu dönemin ürünüdür. Türk kapitalizminin hakimiyeti altında ve aşiretçi feodal özelliklerin ağır bastığı bir ortamda ortaya çıkan bu modern sosyal yapı, üzerinde inşa edilecek yeni ideolojik ve politik yapılara temel teşkil etmesi açısından büyük önem taşır.

Özellikle proletarya ve aydın gençliğin modern iki güç olarak doğuşu, Kürdistan tarihini temelden değiştirecek tarihi önemde bir olaydır. Şimdiye kadar ki sınıflar daha çok yabancı güçlerle çıkar ilişkilerine girdikleri halde proletaryanın bu güçlerle ilişkiye girmekte hiçbir çıkarı yoktur. Tersine, ülke kaynaklarını tekeline geçirmekle, üretir araçlarını kendisi ve işbirlikçilerinin sermayesi haline getirmekle, sanayileşmeyi daha çok hakim ulus topraklarında geliştirmekle Türk sömürgeciliği, Kürdistan proletaryasının gelişmesi önünde en büyük engeldir. Ulus sorunu halledilmemiş proletarya,

üstyapıda sürekli ayakta tutulan aşiretçilik ve mezhepçilik gibi ortaçağ kalıntılarının da etkisiyle, kendisi için bir sınıf olamamakta; emek gücünü sürekli baskı altında satmakta, en ufak bir eğitim ve sağlık koşullarından yoksun bulunmaktadır. Hakim ulus burjuvazisi en zor ve en tortu işlerini kendisine göndermekte, dağınık ve sürekli göç içinde tutarak örgütlenmesini zorlaştırmaktadır. Bütün bu etkenler, proletaryanın neden ulusal baskının, aşiretçilik, mezhepçilik gibi ortaçağ kalıntılarıyla her türlü yoz burjuva değerlerinin en amansız düşmanı olduğunu iyice açıklamaktadır. Ulusal ve toplumsal kurtuluş proletaryanın sınıf kişiliğinde en büyük güvencesine kavuşur.

Modern aydın gençlik tabakası da, sömürgecilik ve sömürgeciliğin zorla ayakta tuttuğu feodalizmle yüklü toplumsal yapı yüzünden gelişme olanaklarının çok sınırlı olduğunu en yakından görebilen bir kesimdir. Çağdaş toplumların hızlı gelişmesi karşısında hala ortaçağ karanlığında geçen toplumsal bir yaşantıya isyan etmekte ve değişiklik için bir devrimin zorunlu olduğunu herkesten önce kavramaktadır. Ulusal ve toplumsal koşullar üzerinde sürekli düşünceler üretmekte, çağa ulaşmak için gereken yol, yöntem sorunlarını tartışmaktadır. Dünya halklarını başarıya ulaştıran ideolojik ve politik akımları incelemekte, bunlardan en kurtuluşçusunu kendi toplumsal yapısına uygulamak için mücadele etmek gerektiğini her gün daha iyi anlamaktadır.

Proletarya ve aydın gençlik gibi iki modern güce kavuşan Kürdistan halkı, tarihinin bir dönüm noktasına geldiğini kavramakta, yenilgi ve ihanetlerle dolu geçmişin geride kaldığını, 'Proletarya Devrimleri ve Ulusal Kurtuluş Hareketleri Çağı'nda zaferle dolu bir geleceğin çok yakında olduğunu görmekte ve buna göre tarihinin zaferlerle dolu olacak en büyük kavga dönemine her zamankinde daha yoğun bir şekilde hazırlanmaktadır.

Toplumun sosyoekonomik yapısındaki bu gelişimlerin en önemli sonucu aşiretçi feodal ilişkiler, hızla çözülmekte olmasıdır. Kapalı feodal bir ekonomik temelin üstyapısını yüzyıllarca kendi hakimiyetleri altında tutan aşiret reisleri, feodaller ve din adamları, bu ekonomik ve sosyal temel üzerinde hakimiyetlerini sürdüremez oldular. Eskiden aşiretçi feodal ilişkilerle diledikleri gibi kontrol ettikleri halk yığınları, tarihlerinde ilk defa denetimlerinden çıkmaya başladı. Milli inkarcılık, teslimiyetçilik, ümmetçilik gibi gerici değer yargılarını yeni toplumsal yapıya kolay kolay aşılayamaz oldular. Halk yığınlarından bu şekilde kopuş, onları işbirlikçi bir yapıdan tamamen ajanlaşmış bir yapı içine itti. Kişisel ve sınıfsal çıkarları gereği en büyük ulusal ihanetçi tutum içine girmekten çekinmediler. Sömürgeciliğin kuklaları olarak efendilerinin bir dediğini iki etmemektedirler. Sömürgeciliğe en son hizmetleri, hakim ulus burjuvazisinin parti çelişmelerini aynen Kürdistan'a taşırmak oldu. Sömürgeciliğe ajanlık yetmiyormuş gibi bu sahte parti çekişmelerini bir kan davasına dönüştürerek, ihanetlerini en son sınırına vardırdılar.Sömürgeciliğin dil ve kültür alanında yayılmasına da yine aşiret reisleri feodaller ve din adamları önderlik etti. Daha önceleri Arap dili ve kültürünün taşıyıcıları olan bu kesim, bu sefer Türk dili ve kültürünü kendi ana dili ve kültürü gibi benimsemekte en ufak bir tereddüt göstermedi. Kültür sömürgeciliğini aynen özümseyerek hakim ulusla bütünleşmeyi, kendileri açısından varılması gereken bir hedef olarak alan bu kesim, toplum önünde yozluğun, ulusal ihanetin, ajanlaşmış yapının simgesi haline geldi.

Kürdistan toplumunun alt ve üst yapısındaki bu modern objektif gelişmelere, sübjektif plandaki gelişmeler eşlik etti. Eski toplumsal yapının sosyal kategorileri çıkarlarını sürdürebilmek için yeni ideolojik ve politik kamplaşmalara yönelirken, ortaya çıkan yeni sosyal kategoriler kendilerine en uygun ideolojik ve politik akımlara karşı yoğun bir arayış içine girdiler. Eski ideolojik ve politik yapıları temsil eden düşünce, kadro ve örgütlenme biçimleri hızla aşılarak ortaya çeşitli yeni düşünce, grup ve örgütlenme biçimleri çıktı. Maddi plandaki alt üst oluş, ideolojik ve politik yapının da altüst olmasına yol açtı. Bu bulanık ortam içinde, belli bir süre kimin hangi düşünce ve örgütlenme biçimini temsil ettiği kesinlik kazanamadı. Ama yeni ideolojiler ve politik akımlar yavaş yavaş sınır temellerine oturmaya başlayınca, herkesin kimliği netlik kazanmaya, ideoloji ve politik coşkunluk anı yerini katı sınıf gerçeklerine bırakmaya başladı. Bu süreçte, hangi düşünce ve politik akım geleceği olan sınıfı temsil ederse, o güçlenir ve diğerlerini geride bırakır.

Artık devrim sürecine girilmiştir. Sonucu, devrimin her aşamasında kendini yenileyen, somut şartların zorunlu kıldığı stratejik ve taktik değişiklikleri anında yapan, buna uygun örgütlenme biçimlerini gerçekleştiren örgütün siyasi çizgisi, ve bu çizgiye can, kan, cesaret ve fedakarlık aşılayan kadro ve önderler tayin eder.

Günümüz Kürdistan'ında en sıcak anını yaşamakta olan bu ideolojik ve politik guruplaşma hareketleri, dayandıkları ekonomik ve sosyal temellere bağlı olarak birkaç biçim altında somutlaşmaktadır:

A- Hakim ulus burjuvazisini temsil eden şoven ve sosyal şoven akımlar

Askeri, siyasi, kültürel ve ekonomik alanda ortaklaşa bir sömürgeci yapıya dayanan burjuvazinin farklı kesimleri, kendi aralarındaki çelişkilerden kaynaklanan ideolojik ve politik gruplaşmaları Kürdistan'a da aynen yansıtırlar. Türkiye'de burjuvazini farklı kesimlerini temsil eden AP, CHP, MSP, MHP vb partilerin Kürdistan'da da birer uzantıları daima vardır. Temsilcisi oldukları sınıfın ulusal ve toplumsal konulardaki görüşlerini Kürt yandaşlarına da aynen benimseten bu örgütler, Kürdistan gerçeği inkar temelinde yola çıkıp, Kürdistan'ı Türkiye'nin bölünmez ve doğal bir parçası olarak kabul ederler. TC Anayasası'na göre programına "Türkiye, ülkesi ve milleti ile bölünmez bir bütündür" ilkesini temel almayan partilerin kurulmasına hiçbir surette izin verilmez. Legal partiler ister sağ, ister sol bu ilkeyi kabul ederek kurulabilirler. Daha çok aşiret reisleri, din adamları ve büyük toprak sahipleri gibi geleneksel hain Kürt kesimlerini bünyelerine alan bu partiler, günümüzde yıprandıklarından, eski ideolojik ve politik akımlarla sömürgeciliğin gizlenmesi mümkün olamamaktadır. Kemalist ideolojinin yarattığı yapı hızla bozulmakta, yerine yeni yapılar oluşturulmaya çalışılmaktadır. Sosyal demokrat, faşist ve islamcı maskelere bürünen şoven Türk milliyetçiliği yeniden örgütlendirilmeye çalışılmakta, bu amaçla, para ve devlet görevliliği bir koz olarak kullanılmaktadır.

Burjuvazinin bu çabaları, Kürdistan ulusal ve toplumsal gerçekleri temelinde ortaya çıkan ve hızla gelişen ideolojik ve politik gruplaşmalar ortamında eskisi gibi taraftar bulamamakta; sömürgeciliği ince bir tarzda gizleyen sosyal şoven akımlar geliştirilmektedir. Anadan doğma 'Misak-ı Milli'ci olan Türk sosyal şovenizmin çok güçlü olmasının nedeni Kürdistan'daki Türk hakimiyetinden başka bir şey değildir, Kürdistan'daki ekonomik talan ve bundan pay alan küçük burjuvazinin bürokrat kesimi ile uşaklığı meslek edinmiş siyasal bir elit grup, sosyal şovenizmin gerçek temelidir. Ayrıca Türkiye'nin bütünlüğünü savunmayı ve bu temelde örgütlenme kendileri için bir yaşam sorunu olarak gösteren, özümsenmiş, ulusal inkarcılığı ve uşaklığı meslek edinmiş yerli bir küçük burjuva kesim vardır. Bunlar çocuğun anaya göbek bağıyla bağlı olması gibi Türk ulusal ve toplumsal gerçeklerine bağlıdırlar ve onlarsız yaşayamazlar. Kendi aralarındaki tüm çekişmelere rağmen ince bir kemalizmi uygulamaktır öteye varamayan, 'TKP'sinden 'TİKP'ne kadar hemen tüm bu guruplar ağırlıklı olarak sosyal şovendirler.

Bunların dışında Türk işçi sınıfı hareketi ve marksist-leninist hareket içinde proleter enternasyonalizmini temel alan, Türkiye devrimi ile Kürdistan devrimi arasındaki bağı doğru olarak kavrayan eğilimler de gelişmekte ve iki ülkenin devrimci güçleri arasındaki dayanışmayı, ittifak biçiminde yorumlayan doğru anlayış giderek güçlenmektedir.

B- Reformist milliyetçi akımlar

Kapitalist üretim ilişkilerine hakin olan egemen ulus burjuvazisinin Kürdistan'daki dayanakları feodal kompradorlar, her türlü reformist milliyetçi akımın sosyal temelidir. Sömürgeci devlet kapitalizmi ile sıkı ilişkiler içinde ortaya çıkan bu sınıfların ülke pazarına hakim olmaları yapıları gereği olanaksızdır. Sömürgeciliğin her alandaki ağır baskı ve sömürü mekanizmasına dayanarak gelişmeleri onları, bir yandan egemen ulus burjuvazisine karşı aşırı teslimiyete zorlarken, Kürt halkı karşısında da iki yüzlü reformist bir siyaset gütmeye zorlamaktadır. Daha önceleri aile ve kabile temeline dayanan feodal işbirlikçi yapının, günümüzde hızla aşılmasıyla doğan boşluk, bu burjuva öğelere dayanan reformist milliyetçi akımlarla giderilmeye çalışılmaktadır.

Bu akımların reformizmi, dayandıkları devlet aygıtını yumuşatma çabalarında ortaya çıkmaktadır. Aşırı devlet baskısı daha hızlı gelişmelerini önlemekte, bu yüzden devlete karşı sahte bir muhalefet içine girmektedirler. Bu muhalefet, hiçbir zaman devleti tasfiye amacında olmayıp, yabancı memur ve yönetici yerine yerli memur ve yönetici talebiyle sınırlıdır. Devlet içindeki ağırlıklarına orantılı olarak ekonomik alanda da paylarını artırmaya çalışmaktadırlar. Sömürgeciliğin zoru olmasa Kürt halkı üzerinde otoritelerini ve sömürülerini sürdürmeleri olanaksızdır. Bu özellikleri onların yabancı devlete neden tümüyle karşı çıkamayacaklarını açıklar.

Milliyetçilikleri, amaçlarına varmak için tam bir paravana hizmeti görür. Bu slogandan Kürt halkına bağımsız bir yurt, ekonomik, kültür ve siyaseti içermeyen görüşleriyle egemen ulus burjuvazisinin taleplerini kabul etmesi için yararlanırlar . Bağımsız bir Kürdistan'da yerlerinin olamayacağını çok iyi bildikleri için. Özünde Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesine karşıdırlar. Azami talepleri otonom bir Kürdistan'dır. Milliyetçilik sloganı, Kürt halkı karşısındaki hain yüzlerini maskelemeleri için de vazgeçilmezdir.

Klasik sömürgeci yöntemlerin tam bir çıkmaz içine girmesi ve gelişen devrimci hareket nedeniyle egemen ulus burjuvazisi, yerli burjuvazinin reformist milliyetçi siyasetlerini, ehvenişer olarak görmeye başladı. Alelacele oluşturulan ve bir mücadele temeli olmayan bu akımların sık sık el altından desteklendiği de görülür. Kürt halkının kendi öz örgütüne henüz kavuşmadığı şartlarda etkinlik kazanabilen bu akımlar, aralarındaki nüans farkları nedeniyle birkaç grup olarak çıkmaktadırlar. Aralarındaki farklılıklar, devrimci ideoloji, örgüt ve mücadele biçimleri konusunda olmayıp, daha çok yerel, kabilesel ve kişisel çıkarları maskelemeye yarayan ve ülke üzerinde hiçbir ciddi siyasi sonuç yaratamayan eklektik düşüncelerinden kaynaklanır.

Sömürgecilikle çıkar birliğine girememiş ve bu nedenle özümsenmemiş

aşiretçi feodal kesimleri temsil eden KDP iyice teşhir olduğundan kılıf değiştirmeye çalışmaktadır. Dayandığı kesimlerin burjuvalaşmaları, yapılarını feodal komprador bir öze dönüştürmektedir. Egemen ulus burjuvazisinin değişik partileriyle işbirliği yapabilmekte ve bunda en ufak bir sakınca görmemektedir. Dışta emperyalizme ve sömürgeciliğe teslimiyet, içte antikomünist ve antidemokratik yapısıyla gelişen devrimci harekete karşı tavır almakta ve tabandaki dürüst yurtsever unsurları kaybederek tasfiye olmaktadır.

Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'ın özümsenmiş burjuva ve küçük burjuvazinin özlemlerini dile getiren DDKD, Kawa, Özgürlük Yolu, Rızgari gibi gruplar, dayandıkları sosyal temelin geriliği ve istikrarsızlığı nedeniyle hızla parçalanmakta ve bir kısmı soluğu "TKP," "TİKP" gibi sosyal şoven örgütlerde alırken, diğer bir kısmı da sert baskı tedbirleri karşısında radikal örgüt ve mücadele biçimlerine yönelmediklerinden dağılarak küçük gruplara dönüşmektedirler.

Gerek egemen ulus burjuvazisine dayanan şoven ve sosyal şoven akımlar gerekse yerli burjuva kesimlere dayanan reformist milliyetçi akımlar, geleneksel burjuva ideolojilerinin savunulacak ve pratiğe konulacak ciddi bir yanlarının kalmaması sonucu komünist bir maske takmaya zorlanmakta; her türlü oportünizm ve revizyonizmi kendilerine bayrak edinerek, özellikle aydın gençlik kesiminden taban tutturmaya çalışmaktadırlar. Bu iki akımın diğer bir ortak özelliği de, sömürgeci devlet sınırlarını meşru kabul etme ve ulusal sorunu bu sınırlar için de çözmeyi temel ilke haline getirmeleridir. Bu yanlarıyla hakim ulus burjuvazisinin uşağı olduklarını açıkça göstermektedirler.

C- Marksizm leninizmin Kürdistan'a girişi

Marksizm-leninizmin Kürdistan'a girişi, proletaryanın bağımsız bir sosyal güç olarak doğmasına yakından bağlıdır. 1960'lardan sonra sömürgeci Türk kapitalizminin Kürdistan'da daha da geliştirilmesi sonucu yoksullaşan köylülüğün topraktan kopmasıyla oluşan proletarya, ülkemize marksizm-leninizmin girmesinin maddi temelini oluşturur. Modern sosyal gelişme üzerinde hakim ulusların yoğun özümseme ve ortaçağ kalıntıların sürekli ulusal kişiliksizleştirme çabaları Kürdistan proletaryasının uzun süre ulusal kimliğine sahip çıkmasını engelledi. Bunda, sosyal şoven ve reformist burjuva milliyetçi akımların ulusal sorunu saptırma ve örtbas etme anlayışları da etkili oldu.

Özümseme politikasının üzerinde özellikle yoğunlaştırıldığı Kürt gençliği, metropol kentlerin yüksek öğrenim kurumlarına taşınmaya başlandı. Bilimle temas eden bu gençler, 1970'lerden kabaran Türkiye devrimci gençlik hareketinin ve Vietnam ulusal kurtuluş devriminin etkisiyle çeşitli arayışlara ve marksizm-leninizmi incelemeye koyuldular. Kemalizmin ufkunu kararttığı Türk aydınlarının Kürdistan gerçeğini inkara dayalı sosyal şoven tezleri, Kürt aydınlarını erkenden bu akımlardan kopmaya ve ülke gerçeğini araştırmaya yöneltti. Bu nedenle Kürdistan'ı bir ülke olarak tanıma ve marksizm-leninizmi bu ülkenin tarihi ve somut yapısına bağımsız olarak uygulama anlayışının doğması fazla gecikmedi.

1973'lerin başında sosyal şovenizm ve reformist burjuva milliyetçiliğiyle aralarında kesin sınır çizen bu anlayışın temsilcileri, mücadeleyi öncelikle ideolojik alanda yoğunlaştırarak; ülkenin tarihi ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yapısının tahlilinden kaynaklanan Türk sömürgeciliği, devrim, mücadele ve örgütlenme konularında geliştirdikleri tezlerle sosyal şoven ve reformist milliyetçi akımları kıyasıya eleştirdiler, başlangıçta, geliştirilen tezleri ciddiye bile almayan bu akımlar, kendi tezlerinin kısa sürede iflas etmesiyle devrimci tezlere sahip çıkmakta ve onu çıkarları doğrultusunda çarpıtmakta birbirleriyle yarıştılar.

Sosyal şovenizmin zaman ve mekan koşullarından kopuk, Kürdistan'ın inkarı temelinde geliştirdiği "ulusal sorunu çözme" yöntemleri, marksist-leninist kesintisiz devrim teorisinin ülkemize doğru uygulanmasıyla teşhir edildi. Reformist burjuva milliyetçilerinin, sınıf tahlilinden uzak, genel bir yurtseverlikten öteye gitmeyen, sürekli pasifizm ve teslimiyet aşılayan görüşleri de, Kürdistan'ı tarihi bir yaklaşım içinde ele alan ve doğru bir sınıf tahliline tabi tutan teorik bir yaklaşımla tamamen teşhir edildi. Bu akımların temsilcileri, maskeleri düştükçe yapıları gereği bir yandan sömürgeci kuvvetlere, diğer yandan yerel gerici mihraklara sığınarak, işi Kürdistan devrimcilerini katletmeye kadar vardırdılar.

İdeolojik mücadele karşı devrimin yoğun saldırı ve provokasyon ortamında verildiği için, polise, faşistlere ve yerel gericilere karşı doğru bir eylem anlayışını geliştirmek zorunlu hale geldi. Bu anlayışın doğru uygulanması sonucunda, çeşitli alanlarda sağlam mevziler kazanıldı. Kürdistan tipi bir sömürgede, daha ideolojik mücadele aşamasında bile silahlı savunmanın zorunluluğu, kendini açıkça ortaya koydu.

1979'ların başına kadar ideolojik ve pratik eylem alanında sürdürülen yoğun mücadele, Kürdistan devrimcilerinin ideolojik ve pratik birliğini önemli ölçüde gerçekleştirerek, güçlü bir grup olarak biçimlenmesini sağladı. Bu biçimlenmenin temelinde eşsiz insan, güçlü bir kişilik ve devrimci önderliği şahsında somutlaştırmış Haki Karer, Halil Çavgun, Mehmet Ece, Mahir Can, Aydın Gül gibi yoldaşlar olmak üzere yirmiye yakın Kürdistan devrimcisinin kanı yatar. Bu yoldaşlar, ihanetin, kaypaklığın, korkaklığın, ulusal ihanetin kol gezdiği alaca karanlık bir ortamda; cesaretin, fedakarlığın, bilincin ve disiplinin eşsiz bir örneğini sunarak, emperyalizme, sömürgeciliğe ve uşaklarına karşı köle bir halkın saflarına ilk bilinçli direniş tohumlarını saçarak, tarihi önemde bir rol oynadılar.

"Kürdistan Devriminin Yolu" adlı broşür ve ülkenin her tarafında sömürge yönetimine ve yerel gerici kuvvetlere karşı kazanılan ve sürekli savunulan sağlam mevziler, bu grup aşamasının ürünleri olup, Kürdistan devrimcilerinin kim olduğunu dosta, düşmana tanıtan somut örneklerdir.

Ama Kürdistan devrimcileri, bu başarıları karşısında en ufak bir gevşekliğe ve gurura kapılmadılar. Onlar, baştan beri özetlemeye çalıştığımız doğru bir çağ anlayışı ve tarihi yaklaşım içinde Kürdistan'ın somut tahlilinden kalkarak, günümüzde, dünya, bölge ve ülke sathında hızla gelişen olaylar karşısında ağırlaşan sorumluluk ve görevlerini ancak güçlü bir örgütle yerine getirebileceklerini, bir an için bile unutmadılar.

Bu amaçla, çeşitli bölgeleri temsil eden bir grup yoldaş, dayanışmalarının temeline eskinin gevşek grup ilişkileri yerine, resmi ve profesyonel ilişkileri esas alan, belli bir program, strateji ve taktiğe dayanan "Partiya Karkerên Kürdistan" adı altında bir örgüt oluşturmaya karar verdiler.

PKK (Partiya Karkerên Kürdistan)

PKK, çöken emperyalizm ve yükselen proletarya devrimleri çağında, Kürdistan halkını emperyalist ve sömürgeci sistemden kurtarmak, Bağımsız ve birleşik bir Kürdistan'da demokratik bir halk diktatörlüğü kurmak ve nihai olarak sınıfsız toplumu gerçekleştirmek amacındadır.

PKK'nın önderlik ettiği Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, sosyalist ülkeler, ulusal kurtuluş hareketleri ve işçi sınıfı hareketlerinin temel gücünü oluşturdukları dünya sosyalist devriminin ayrılmaz bir parçasıdır.

PKK, günümüzde sömürgeciliğin, ırkçılığın ve her türlü eşitsizliğin arkasında duran gücün emperyalizm olduğuna, ilerlemek için emperyalist sistemden bir an evvel kopmak gerektiğine inanır. Kürdistan'ın dört parçalı bir sömürge statüsü içine alınmasından ve bu statü içinde Kürt halkının tüm ulusal değerlerinin tahribinden, emperyalizm ve sömürgeci devletlerle işbirlikçileri ortaklaşa sorumludur. Kürdistan halkının çağın akış istikametine girmesini bu güçler önlemektedir.

PKK, feodal ve kapitalist aşamalarda Kürdistanı parçalayan yabancı güçleri, bugünkü geriliğin ve yoksulluğun temel nedeni sayar. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra, sömürgeci Türk burjuvazisiyle İngiliz ve Fransız emperyalizmi arasında Kürdistan'ı bölüştüren antlaşmalar, Kürt halkının arzusu dışında yapılmıştı ve gayri meşrudurlar. PKK, bu antlaşmalardan kaynaklanan statüyü tanıyan ve bu statü içinde Kürdistan halkının sorunlarına çözüm getirme iddiasında bulunan her türlü şoven, sosyal şoven Türk çevreleriyle, uşak ve reformist Kürt çevrelerini amansızca teşhir eder ve onlarla sonuna kadar mücadeleyi varlık nedenlerinden biri sayar.

PKK, Kürdistan'ı yurt topraklarının doğal bir parçası olarak gören sömürgeci güçlerle mücadeleyi en acil görev olarak önüne kor. Bu güçlerin uzun hakimiyet yıllarında geliştirdikleri tüm politika ve uygulamalar halkımızın çıkarına aykırıdır ve hiçbir surette meşru gösterilemez. Her alandaki örgütlenmesini Kürdistan'a taşırarak, kültürel ulusal kişiliksizliğe neden olan aşiret ve mezhepçi değer yargılarıyla kendisini gizleyebilen bu sömürgecilikten kurtuluş, onun anladığı dille mümkündür. Geçmişte ve günümüzde kurdukları düzende, ordularıyla yaptıkları sayısız katliamları, hastalık, kaçakçılık, asayiş hareketleri ve provokasyonlarla devam ettiren gerici zora karşılık, halkımızın meşru savunma, ulusal değerlerini koruma ve insan olarak varlığını sürdürme doğrultusunda kullandığı devrimci zordur söz konusu edilen.

PKK, egemen ulusların bir piyonu olarak hareket ve halkımızı sayısız parçalara bölen feodal komprador ve özümsenmiş küçük burjuva sahtekarlarının siyasi düzenbazlıklarını teşhir etmeyi ve güç mihraklarını dağıtmayı, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş yolunda birliğini sağlama doğrultusunda yerine getirilmesi gereken bir ön koşul olarak kabul eder. Bu önkoşul yerine getirilmeden ulusal kurtuluş sürecine girmek mümkün değildir.

PKK'nın yerine getirmesi gereken görevlerden biri de halkımızı kendi ulusal özüne karşı suç işlettirecek hale getiren faşist, sosyal şoven ideolojileri ve güç mihraklarını ne pahasına olursa olsun ivedi olarak dağıtmaktır. PKK, bu güçlerle savaşmayı bir şiddet sorunu olarak ele alır ve ikna yöntemiyle çözülmesi gereken halk safları arasındaki sorunlardan ayırır.

PKK, örgütsel varlığına musallat olan sivil ve resmi polisle, ajan ve ajan provokatörlere karşı devrimci terörü vazgeçilmez bir mücadele yöntemi sayar.

PKK, halkımız için ön gördüğü düzenin, ancak hayatın her alanında uzun vadeli, basit biçimlerden karmaşık biçimlere doğru verilecek bir savaştan sonra kurulabileceğine inanır. Ama bu, devrim süreci içinde mücadelenin yan ürünleri olarak ortaya çıkan, reformlardan yararlanmamayı ve toptan reddetmeyi gerektirmez. En incesinden en kabasına kadar her türlü sömürgecilik yöntemlerinin hakim olduğu, feodal komprador düzenbazlıkların cirit attığı ve çoğu küçük burjuvanın ukalalığından geçilmediği bir Kürdistan'da, Kürdistan halkı için namuslu bir yaşamdan söz edilemez.

Günümüz Ortadoğusu'nda, gericiliği kendi kanatları arasında yeniden örgütlemek ve kendi egemenliği altında sözde bir barış statüsü yaratmak amacında olan ABD emperyalizmi, tüm Ortadoğu halklarının düşmanıdır.

PKK, başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bölgedeki düzeni devrilmeden, Ortadoğu ulusları arasında eşitlik ve özgürlük temelinde bir barış ve işbirliği ortamı geliştirilmeyeceği inancındadır.

Kürdistan'ın dörde bölünüşü Ortadoğu'daki gericiliğin ve şovenizmin sürekli bir kaynağı olup, bu statü devam ettikçe halk hareketlerinin kesin bir başarıya ulaşması zordur. PKK, bu nedenle Kürdistan halkının ulusal kurtuluş ve mücadelesine yapılacak yardımı enternasyonalist görev sayar.

PKK, omuzladığı görevin tarihi önemini ve ne kadar zor olduğunun bilinci içindedir. Özellikle İran'daki halk devrimi ve son yıllarda Kürdistan halkında yükselen ulusal bilinç ve örgütlenme çabaları, emperyalist ve sömürgeci güçlerin uykusunu kaçırmıştır. Onlar yok saydıkları bir meselenin kendi temellerini oyduğunu gördükçe kudurmakta; Kürdistan halkının başına CENTO misali yeni gizli ve açık ihanet çemberlerini tekrar örülmesini ve bunun için yeni politika ve uygulamalar geliştirilmesi gerektiğini avaz avaz bağırmaktadırlar. Ama bu çabalar boşunadır. Halkımızı katliamlarla, feodal düzenbazlıklarla, sahte reform ve 'doğu kalkındırma' masallarıyla avutmak artık mümkün değildir. PKK, kendi siyasi önderliği altında tüm bu manevraları boşa çıkaracak güçtedir. Hele ağır siyasi ve ekonomik bunalımlarıyla Türk burjuvazisinin faşist katliam ve sahte reform yöntemleriyle eskiden oynadığı oyunları yeniden sahneye koyması hiç mi hiç mümkün olamayacaktır. Bugün iç politikalarının temel noktası haline getirdikleri "Doğu sorunu," Türk burjuvazisini girdiği ağır ekonomik ve siyasi buhranda bitirecek ve eski günlerine bir daha kavuşturmayacaktır.

PKK, Türk burjuvazisinin buhranın yükünü halkımıza çektirmek için girişeceği yeni politika ve uygulamaları anında teşhir ve tüm dünya,Türkiye ve Kürdistan halkları arasında mahkum etmeyi en acil görevlerinden biri sayar.

PKK, Program, Manifesto ve burada dile getirdiği görevlerinin altından başarıyla çıkmanın, ancak marksizm-leninizme, dünya sosyalist devriminin güçlerine, halkımızın direnmelerle dolu tarihi mirasına ve bugün kazanmak için gösterdiği cesarete dayanmakla mümkün olacağına inanır. Büyük bir dünya savaşı olmadan da, Vietnam, Küba, Mozambik, Gine ve bir dizi sayıca küçük halkların tek tek girdikleri ve muzaffer oldukları ulusal bağımsızlık savaşları, Kürdistan halkının sürekli ilham kaynağıdır. Zafer mümkündür, ama bunun için cesaret gereklidir.

PKK, Kürdistan halkı için sürekli ulusal baskı ve sömürü çağının geçtiğini, bunun yerine proleterya önderliğinde direnme döneminin başladığını ilan etmekle, sadece gecikmiş bir görevi yerine getirdiği inancındadır.

Disiplin, fedakarlığı, alçak gönüllülüğü, marksizm-leninizme ve devrimin zaferine sonsuz inancı, örgüte, göreve ve kolektif güce bağlılığı, emperyalizme, sömürgeciliğe ve işbirlikçilerine karşı savaşmayı kendi yaşamı haline getiren, ancak proleter sınıfa bağlı olan, vatanın ve halkın çıkarları için mücadele eden, bu mücadelede kişisel kazanç ve kayıpları düşünmeyen, proleter enternasyonalizmin ve yurtseverliğin bilinçli savunucuları tüm komünistler! Nihai amacımız sınıfsız topluma varmanın zorunlu önkoşulu olan, bilimsel sosyalizmin rehberliğinde sömürgeci ve feodal komprador düzeni yıkıp, bağımsız ve demokratik bir Kürdistan yaratmak için PKK saflarında Örgütlenelim!

Anayurtlarından kopartılan, kapitalist metropollerin en tortu işlerinde çalıştırılan, yurtlarında göçmen durumuna düşürülüp işsizliğe ve başıboşluğa itilen, eğitimden, konuttan, sağlıktan, iş güvenliği ve geleceğe güvenden yoksun Kürdistan işçileri!

Sömürgeci ve feodal komprador düzenin baskısından kurtulmak, iş ve yaşam güvenliğine sahip olmak, bağımsız ve demokratik bir ülkede mutlu bir yaşama kavuşmak ve sömürüsüz bir dünya yaratabilmek için PKK önderliğinden birleşmeliyiz.

Yüzyıllardır ulusal baskı ve sömürünün kurbanı olan, sömürgeciler, toprak ağaları ve tefecilerin dayanılmaz baskı ve sömürüsüne maruz kalan, kırsal yaşamın bunaltıcı etkisi altında cahil bırakılıp insandan dahi sayılmayan, nüfusumuzun bel kemiğini oluşturan, toprak ve özgürlük yoksunu, cefakar Kürdistan köylüleri!

Sömürü ve baskı düzeninden toprak ve özgürlüğe, ortaçağ karanlığından aydınlığa, yoksulluk ve sefaletten mutluluğa kavuşmak PKK önderliğinde birleşmekle mümkündür.

Ulusal inkarcılık, asimilasyon, emperyalist sömürgeci eğitim ve feodal-komprador kültür ortamından kişiliğini yitiren, geleceğinden umudu olmayan Kürdistan gençliği!

Ulusal kişiliğe kavuşmak ve geleceğimizi teminat altına almak için, PKK Önderliğindeki mücadelede yerimizi almalıyız.

Daha sınıflı topluma girerken köleleştirilen, koyu feodal baskı altında insanca yaşamdan kopartılan, kendi geleceği üzerinde söz hakkı olmadığından alınıp satılan, ufku bin türlü dertlerle karartılan Kürdistan kadınları!

Bu baskılardan kurtulmak, aydın ve özgür bir kişiliğe kavuşmak, kendinizin ve toplumun geleceği üzerinde söz sahibi olmak en az sizin kadar özgürlüğe susamış olan Kürdistan'ı Bağımsız ve demokratik bir ülke haline getirmek için PKK önderliğindeki mücadeleye katılmalıyız.

Bağımsız ve demokratik bir Kürdistan'da yaşamayı insanlık onuru ve yurtseverliğin kaçınılmaz bir gereği sayan, sadece bu nedenle her türlü baskı ve engelle karşılaşan tüm yurtsever ve demokratlar; PKK'ye yardım etmeliyiz ve onu izlemeliyiz!

– Bağımsız, birleşmiş ve demokratik bir Kürdistan için ileri!

– Kahrolsun emperyalizm ve sömürgecilik!

– Yaşasın bağımsızlık ve proleter enternasyonalizmi!

– Yaşasın PKK (Kürdistan İşçi Partisi)!

PKK-MK

* 1978 yılında PKK Merkez Komitesi tarafından kaleme alınan PKK Kuruluş Bildirgesi'nin tam metni.

elinde bastonu vardı

"Arkadaşlar, Haftanin'in derin vadilerinden birinde üslenmişlerdi. Agit arkadaşı gördüm. Gözlerime inanamıyorum. Onu uzaktan uzun bir süre izledim. Elindeki M-16'yı sanki vücudunun bir parçası gibi tutuyordu. Çok saygılıydı. Karşısındakiyle konuşurken ona bakarak dinliyor. Ve arada bir başını sallıyordu. Yanına gittiğimde beni ve Ferhan'ı hemen tanıdı. Bizimle uzun uzun konuştu. Ona bakmaktan kendimi alıkoyamıyor, söylediklerini dinleyemiyordum"

1985 yılının yaz aylarında bir efsane dolaşıyordu Botan eyaletinde. Sadece dinlenilen, hayal edilen bir efsane değildi bu. Elini uzatsan dokunacağın kadar yakın, beynini ve yüreğini saracak kadar gerçekti. İçimizde, bize ait olan ama bir o kadar da uzak bir efsaneydi. Ne gökyüzünün genişliği ne de toprağın bereketi bu kadar şaşırtıcı ve gerçek değildi.

15 Ağustos eylemi öyle esmişti ki, yüreklerdeki inançsızlıklar, güvensizlikler kaybolmuştu. Çocukların oyunları değişmiş, gençlerin yüzü dağa dönmüş, yaşlıların umutları tekrardan yeşermişti. Herkesin gözü kulağı bir sese yönelmiş, yaşamları o sesten gelecek en küçük bir söze bağlanmıştı.

Son günlerde bir eylemden bahsediliyordu. Kaşura ve Haftanin yolu üzerinde, sınır ticaretini durdurmak amacıyla kurulan karakola eylem yapılmıştı. Karakol sınırdan kaldırılmıştı. Halk bu eylemin neden yapıldığını tahmin edemiyordu. Karakol, ticareti durdurma bahanesiyle hem halka eziyet ediyor hem de tüm ekonomik geliri durduruyordu.

Bir köylü ile karşılaştım. O kadar mutlu ve gururlu görünüyordu ki "Heval Agit karakolu yerle bir etmiş. Ticaret yolunu açmış. Agit halkın durumunu iyi biliyor. Özelikle de fakirlerin..." diyordu.

Kürt halkı, devrimciliğe yeni başlamamıştı. Yıllardır birçok örgüte kucak açmış, evini barkını, varını yoğunu hatta canını bile vermişti onlara. Ama gel gör ki, devletin haksızlığına, sömürüsüne karşı hiçbir şey yapamamışlardı. Bu da yetmezmiş gibi, halkın tüm değerlerini ölçüsüzce harcamışlardı. Ahlaki ölçüleri zorlar olmuşlardı. Bütün bunlar, Kürt halkını devrimciliğe ve devrimlere karşı soğutmuş, inançsızlığı geliştirmişti. Böylesi bir durumda yapılacak olan ise içe büzülme, kendi yağında kavrulmaydı ki, 15 Ağustos'a kadar da böyle sürdü.

15 Ağustos, sözün ve eylemin birlikteliğini ispatlamış, sönmüş inanç alevlerini tekrar yakmıştı. Militanlarının oturuşu kalkışı, halkın malına inançlarına verdiği değer, halkın partiye günden güne bağlanmasını sağlamakla kalmamış, ölümüne canlarını ortaya koyma cesaretini de doğurmuştu.

Bunda öncülüğü Agit arkadaş oynuyordu. Halkın en ufak bir eşyasına sonsuz değer verir, onlardan izinsiz ne bahçelerine, ne de tarlalarına el sürerdi. Zarar verenleri ise anında uyarırdı. Sahipsiz bulduğunu sonuna kadar korur, sonra onu sahibine teslim ederdi.

Dolunay geceyi tüm parlaklığı ile aydınlatıyordu. Ağaç yaprakları arasından sızan ay ışığı pörsümüş kuru otlara vuruyordu. Rüzgar ılık ılık esiyordu. Ben ve Ferhan, Bındarine'de koyunları otlatmaya çıkarmıştık. Köyden uzaklaşır, uzaklaşmaz koyunları serbest bırakmış, bir ağacın dibinde uyumuştuk. Koyunların, tarlalara girdiğinden köylülerin yeni biçtiği otları yediğinden habersiz, rüyalar görüyorduk.

Derinden gelen bir sesle uyandım. Önce karşımda duran bu karartıyı tanıyamadım. Ama uyku sersemliğim geçince bunun, 84 yılında partiye katılan köylümüz Resul olduğunu anladım. Çok atik bir hareketle ayağa kalktık. Bize "korkmayın, ben hevalım" dedi. Heval olduğunu duymamız ikimizin de korkmasına yetiyor da artıyordu bile. Her ne kadar halk arasında onlardan mükemmel bahsediyorlarsa da, devlet tam tersini, onların Rusya'dan geldiklerini, "dinsiz, terörist" olduklarını söylüyordu. Bu korku biraz da devlet korkusuydu.

"Bir arkadaş sizi bekliyor. Sizinle konuşmak istiyor" dedi. Bizi görmek isteyenin kim olduğunu söylememişti. Bulunduğumuz yerin biraz yukarısında bir kayanın önünde durmuştu. Koyunları etrafına toplamıştı. Elinde baston vardı. Omzunda ise askeri parkesi. Ay ışığı gözbebeklerinde ışıl ışıl yanıyordu. Öyle heybetli duruyordu ki, içimize korku dolmuş, bize ne yapacağını merak ediyorduk. Tam önünde durduk.

"Hangi köydensiniz" diye sordu. Ardından da adımızı öğrenmek istedi. Cevaplarını aldıktan sonra sesini yükselterek "Köylüler sabahtan akşama kadar ot biçiyor, siz ise koyunları tarlalara bırakıyor sonrada uyuyorsunuz. Günah değil mi? Bu suç değil mi? Suç işliyorsunuz. Köylülerin emeğini boşa çıkarmamalısınız, dikkat edin" dedi. Tüylerim ürperdi. Utandım. Dizlerim titriyor ağzımı açamıyordum. Hem söylediklerinden hem de onun gür ve sert sesinden oldukça etkilenmiştim.

Kimdir? Nedir? Bu gece yarısı nereden geliyor ve nereye gidiyordu. Hiçbir şey düşünemiyordum. Kara sakalları ve çakmak çakmak yanan gözleri yüzüne daha sert bir ifade vermişti.

Sözü bittikten sonra yola koyuldu. Daha üç adım atmamıştı ki döndü. "Daha önce arkadaşlara partiye katılacağınıza söz vermişsiniz. Uygun bir zamanda gelirseniz iyi olur. Sözünüzü yerine getirmeniz gerekir. Özellikle, siz Firaz arkadaşa söz vermişsiniz" dedi ve yoluna devam etti. Grubun en arkasında yürüyen köylümüz Resul, yanımıza yavaş yavaş gelerek, "onu tanıdınız mı?" diye sordu, "hayır kimdir?" dedik. Resul göğsünü kabartarak "Heval Agit" dedi. Eylemlerini duyduğumuz, sözünü, sevgisini masal gibi dinlediğimiz bu insanı, hiç göremeyeceğimi, benden çok uzak olduğunu düşünürdüm. Oysa şimdi, onu görme istemi ile dolup taşıyordum. Günlerce, bakışları, el hareketleri, kayanın önünde ay ışığı vurmuş saçları, elindeki bastonuyla gözümün önünde canlandı. Sesi kulağımda çınlıyordu. Ne yapacağımı bilmeden dolaştım durdum. Her gece onları görme ümidi ile dağlara çıkıyordum. Bir yandan korkuyor, bir yandan da büyük bir bağlılığın geliştiğini duyumsuyordum. Sanki bir şeylerimi kaybetmiştim. Belki de yaşamım boyunca sahip olmadığım ve olamayacağım çok değerli bir şeyi kaybetmiştim. Her yerde onu arıyordum. Beni, aradığımın ne olduğunu bilmeden sürükleyen içimdeki bu duygu, önü alınması imkansız bir çağlayan gibiydi.

O günlerde yine bir eylemden ve Agit arkadaştan bahsediyorlardı. Diyorlardı ki; "arkadaşlar caddeye pusu atmışlar. İki arkadaş asker elbiseleri giymiş. Diğer arkadaşlar ise mevzilenmişler. Araba gelince asker elbisesi giyen iki arkadaş arabayı durdurmuş. Ne yazık ki, bu iki arkadaşta da Türkçe bilmiyormuş. Türkçe bilmeyen askeri gören halk ne olduğuna anlam verememiş. Tam bu sırada Agit arkadaş, arabaya binmiş ve arabayla Çatak girişindeki denetleme kulübesine saldırı düzenlemişler" Eylemin başarısı dilden dile dolaşıyordu.

Sonbaharın ilk günlerinde, aradığımı bulma umudu ile içimdeki çağlayanın bir dalgasına kapıldım. Eylül ayı ortalarında Haftanin'e ilk parti eğitimimi almak için gönderildim. Arkadaşlar, Haftanin'in derin vadilerinden birinde üslenmişlerdi. Agit arkadaşı gördüm. Gözlerime inanamıyorum. Onu uzaktan uzun bir süre izledim. Elindeki M-16'yı sanki vücudunun bir parçası gibi tutuyordu. Çok saygılıydı. Karşısındakiyle konuşurken ona bakarak dinliyor. Ve arada bir başını sallıyordu. Yanına gittiğimde beni ve Ferhan'ı hemen tanıdı. Bizimle uzun uzun konuştu. Ona bakmaktan kendimi alıkoyamıyor, söylediklerini dinleyemiyordum. Hatırımda kalan "bakın bu gördüğünüz arkadaşlar sizin oralılar, bizim halkımızın çocuklarıdırlar. Biz, daha önce birbirimizi gördük, konuştuk. Siz bu konuşmalar üzerine partiye katıldınız. Bize inandınız biz de size inanıyoruz. Bu nedenle mutluyuz. İnanıyoruz ki, siz de öylesinizdir."

Konuşmanın sonunda "şimdi eğitim göreceksiniz. Eğitiminiz bittiğinde, parti sizi gerillacılık yapmak istediğiniz yere gönderir" dedi.

Bu, onu ikinci ve son görüşümdü.

Benavok alanındaydık. Zagrosların güneyinde olan bu alana Xakûrkê'den gelmiştik. Kalabalık bir grup Haftanin alanına geçince tüm erzaklarımızı onlara vermiş, yaklaşık iki gün erzaksız yürümüştük. Bir arkadaş telaşla;

-"Heval! Heval! diye seslendi.

-"Ne oldu?" dedim

-"Bir koyun sürüsü bu tarafa doğru geliyor" dedi

Buna oldukça sevinmiştik. "Çok iyi. Bir tane koyun isteyebiliriz" dedim.

Başka bir arkadaş;

"Onları tanımıyoruz. Karşıtlarımız olabilir" dedi.

Cevabım çoktan hazırdı.

-"Buraları tanımıyoruz ama çobanları tanıyoruz. Onlardan kötülük gelmez" dedim. Ben ve Bedri zaman kaybetmeden çobanın yanına gittik. Onunla biraz sohbet ettik. Ona iki gündür aç olduğumuzu ve ondan koyun istediğimizi söylememiştik, çoban kalktı, sürünün içinden en besili olanını seçip bize hediye etti. Başka bir şeye ihtiyacımızın olup olmadığını sormayı da unutmadı.

Yüreğimizi biraz daha büyüterek ayrıldık çobanın yanından.

Bir gün ve bir gece boyunca yürümüştük. Daha da yolumuz vardı. Yolumuz bir karpuz tarlasının içinden geçiyordu. Bu sırada, öncülerimizden biri bir karpuz kopardı. Şiyar (Kazım KULU) arkadaş bunu görmüş fakat o an uyarı yapmamıştı. Tarladan çıkıp güvenlik açısından uygun bir yere geldiğinde Şiyar arkadaş hepimizi durdurdu. "Kısa bir açıklama yapmak istiyorum" dedi.

Konuşmaya başladığında kızgınlığı ses tonundan anlaşılıyordu. "Halkın malına izinsiz dokunmak bize yakışmaz. Bu PKK'nin ahlakında da yoktur. Halka hizmet için dağlara çıkmışsak, onların malını izinsiz almak olmaz. Bu tarz bize ait değil. Arkadaşlar buna dikkat etsinler" dedi. Toplantı bittikten sonra yürüyüşe devam ettik. Bahçelerin içinden geçiyorduk. Hiç birimiz elimizi sebze ve meyvelere sürmedik.

Bugün bile nereye gidersem gideyim, izinsiz hiçbir şeye dokunmam.

Şemzinan yolundan geçen düşman arabasını pusuya düşürdük. Arabayı imha etmeden önce içindeki tüm eşyaları çıkardık. İhtiyacımızdan daha fazla eşya ele geçirmiştik.

Aylar önce bir çobandan aldığımız eski su bidonumuzu atıp, arabadan aldığımız yeni su bidonunu kullanmak istedik. Şiyar arkadaş müdahale etti ve tüm arkadaşları topladı. Toplantı konumuz, kullanabilecek olup da atılan su bidonu üzerineydi. Toplantımız saatlerce sürdü. Şiyar arkadaş anlattıkça anlatıyor biz ise yaptığımız bu hatanın nedenini anlamaya çalışıyorduk.

"Eğer yeni olan su bidonu olmasaydı, bu eski bidonu kullanmaya devam edecektiniz. Oysa yeni olanı bulma imkanı var diye eski fakat kullanabilecek olanı atıyorsunuz. Peki, hiç düşündünüz mü? Bu anlayış bizi nereye götürür. Ülkemizde ordumuz büyüyecek, binlerce arkadaş gelecek. Şehit düşenler olduğunda "nasıl olsa yenileri geliyor, ordumuz büyük mü diyeceğiz? Bu sözler ağır gelebilir, ama değerlerimize sahip çıkmayı öğrenmeliyiz. Eğer eskimiş ise onarılmalı. Sonuna kadar onu kullanmalıyız"

Toplantıdan sonra kafamdaki tek düşünce şuydu; "Agitlerden aldığımız gelenekle yürüyoruz ve biz yürüdükçe zaferin yakın olduğunu görüyoruz."

ORTADOĞU TOPLUMUNDA KRİZ VE DEMOKRATİK UYGARLIK ÇÖZÜMÜ

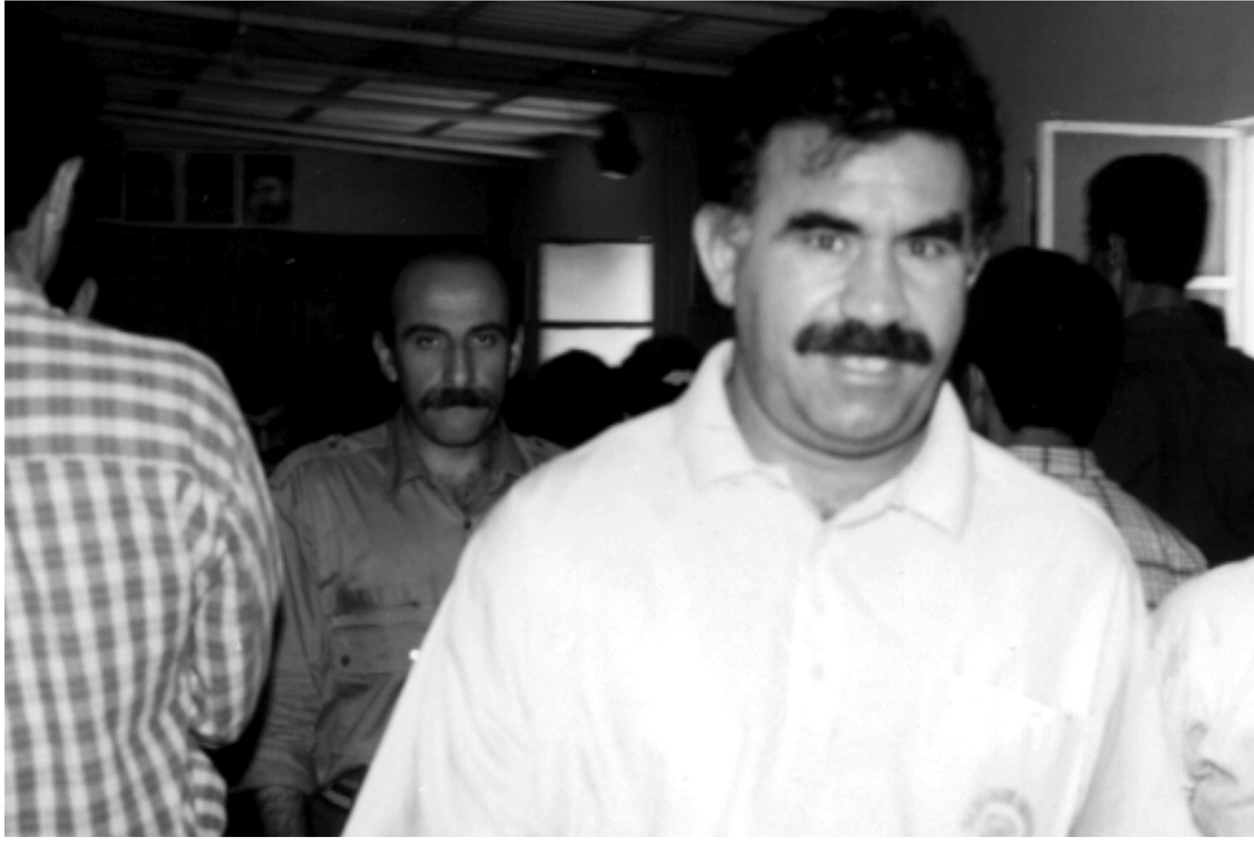
A- Ortadoğu'da yaşamı doğru tanımlamak

(KCK Önderi Abdullah ÖCALAN'IN "Ortadoğu'da Uygarlık Krizi ve Demokratik Uygarlık Çözümü" kitabından)

Sosyal bilimin temel görevi yaşamı tanımlamaktır. Sümer ve Mısır rahiplerinden Avrupa'nın pozitivist sosyal bilimcilerine kadar bilim yaptıklarını iddia edenler, yaşamın toplumsal anlamını tanımlamadıkları gibi, bu en temel görevin yerine en saptırıcı ve bilinç karartıcı mitolojik ifadeler geliştirmişlerdir. Halbuki yaşam sosyal bağlamında tanımlanmadıkça, sosyal bilimden bahsedilemez. Tanımı yapılmayan bir şeyin bilimi de geliştirilemez. Şüphesiz bu durum hakikatin uygarlık sistemlerindeki çarpık inşasıyla ilgilidir. Uygarlık sistemlerinde başlangıç anlarından günümüze kadar sosyal yaşamın hakikati açıklanmadığı gibi, mitoloji, dincilik, felsefecilik ve bilimcilik kategorileriyle muazzam ölçüde çarpık ve yanlış inşa biçimlerine büründürülmüş ve anlatıma kavuşturulmuştur. Ayrıca bu anlatılar sanatlarla cilalanmıştır. Uygarlığın maddi kültürü manevi kültürüyle diyalektik ilişkiye sokularak, bilinen veya bilinmesine müsaade edilen tarih anlatısı ile çıplak ve maskeli tanrıların çıkarları, inanç ve arzuları doğrultusundaki bir yaşam tarzı kullara belletilmiştir. Hegemonik yaşamın bu inşa ve belletilme tarzı sayısız bilgelikler, hareketler ve topluluklar tarafından itiraz ve direnişle karşılaşmış olsa da varlığını sürdürebilmiştir.

Savunmamın çeşitli bölümlerinde, özellikle özgürlükle ilgili bölümlerinde genelde yaşamı, özelde insanın sosyal yaşamını tanımlamaya çalışmıştım. Bu hatırlatmanın ışığında bir kez daha yaşama ilişkin özlü bir tanımlamada bulunma ihtiyacı duydum. Özellikle Ortadoğu'da yaşamın uğradığı güncel suikast, katliam ve soykırımlar beni yaşam konusunda daha derinliğine anlaşılır ve düzeyi gelişkin bir tanımlamada bulunmaya zorlamaktadır.

Bana göre kapitalizmin en büyük tahribatı yaşamın tanımını yok etmesidir. Daha doğrusu, yaşamın toplum ve çevresiyle olan ilişkisine en büyük ihaneti gerçekleştirmiş olmasıdır. Tabii bunda arkasındaki uygarlık sistemi de kendisi kadar sorumludur. Bilim ve iletişimin en güçlü çağında yaşadığımız söylenir. Fakat bilimin bu olağanüstü gelişmesine rağmen, halen yaşamı ve toplumsal bağlamını tanımlamaması oldukça tuhaf gelmektedir. O zaman sormak gerekir: Neyin bilimi ve kimler için bilim? Bu soruların yanıtı verildikçe, sosyal bilimcilerin neden en temel soruya, yani "yaşam nedir ve toplumla bağı nasıldır?" sorularına yanıt vermedikleri anlaşılacaktır. Belki çok basit gelebilir bu sorular. Ama insan denilen varlık yaşamı kadar anlamlıdır. Bunu da anlamadıktan sonra insanın ne değeri olabilir! Bu durumda belki de bir hayvanın, hatta bitkinin yaşantısından daha değersiz bir mahluka dönüşmesinden bile bahsedebiliriz. Anlamını, hakikatini bilmeyen insanlık ya olamaz, ya da olursa en alçakçası, en barbarcası olur.

a- Yaşam

Yaşam belki de tanımlanmayabilir; daha doğrusu izafi (görece) olarak hissedilebilir, kısmen anlaşılabilir. Evrimsel gelişme gerçek olsa bile, Darwinist evrim yorumunun yaşamın ve türlerin gelişimini izahı hakikati açıklamaktan uzaktır. Üç milyar yıl önce okyanus içlerinde daha hücre olamamış bir canlıdan günümüz insanına kadar zincirleme biçimde sürüp gelen bir yaşamı izlemenin de yaşamın anlamına katkısı sınırlıdır. Bilim şimdi yaşamın sırlarını atom-altı parçacıkların oluşumlarında aramaktadır. Açık ki bu yöntemle de yaşamın sınırlı bir izahından öteye gidilemez. Yaşamın bu anlatılarla mutlaka ilişkisi vardır. Ama bunlar sorunu tam çözmüyorlar. Yaşamı ölümle kıyaslamak da anlamı için yeterli değildir. Yani "Yaşam ölümden öncesidir" demek pek de tatminkar bir açıklama tarzı olmamaktadır. Daha doğru olan, yaşamın ancak ölümle mümkün olabildiğidir. Ölümsüz bir yaşamın olamayacağını biliyorum. Fakat ölümün anlamını da bilmekten uzağız. Ölüm de en az yaşam kadar tanımlanamaz. Bu belki de yaşamımızın izafi bir sonucudur; belki de yaşamın bir imkanı, bir gerçekleşme tarzıdır. Ölüm korkusu, daha sonra kapsamlı tanımlayacağım gibi, bir sosyal ilişkidir. Ölüm belki de bu korkudan ibaret bir şey gibidir.

İdealizm-materyalizm ikilemini tutarlı ve açıklayıcı bulmuyorum. Uygarlıksal karaktere sahip bu ikilemin yaşamı izahının değeri yoktur. Geliştirmek istediğim yorum için bu ikilemin hakikatle ilişkisinin sınırlı olduğunu belirtiyorum. Benzer biçimde canlı-cansız kavramları da yaşam konusunda açıklayıcı olmaktan uzaktır.

Hakikat 1: Yaşamı kavramak isteyen insan dışında, her canlı-cansız varlık sadece kendi anlarını yaşayabilir. Bir kurdun kaptığı kuzu ile bir kara deliğin yuttuğu galaksi belki de aynı evrensel kaderi paylaşmaktadır. Bu bile yaşamı kavramak için bir sır değerindedir sadece.

Hakikat 2: Yavrusu için kendini paralayan canlıyla atom-altı parçacıkların inanılmaz hızda diyalektik oluşumları gerçekleştirmesi de aynı evrensel kuralın gereği olarak işlemektedir.

Hakikat 3: İnsan toplumunda bu evrensel kural kendini sorgulama durumuna erişmiştir: Ben kimim? Bu soru evrensel kuralın ilk defa kendini dillendirmeye çalışması sorusudur.

Hakikat 4: "Ben kimim?" sorusuna yanıt, evrenin nihai amacı olabilir.

Hakikat 5: Canlı-cansız tüm evrensel yaşam belki de "ben kimim?" sorusuna erişim sağlamak içindir.

Hakikat 6: "Ben benim, ben evrenim, ben öncesi-sonrası, yakını-uzağı olmayan zaman ve mekanım!" cevabı nihai amaç olabilir.

Hakikat 7: Fenafillah, Nirvana, Enel-Hak mutlak bilgelikleri insanın toplumsal yaşamının temel amacını açıklamış olabilir veya toplumsal yaşamla ilgisini ortaya koyabilir.

Bu yedi hakikatle yaşamı tanımlamış olmuyorum. İlgi alanını araştırıyorum, araştırmak istiyorum. Yaşam yaşanırken anlaşılmaz. Anlamla yaşam arasında bu yönlü bir çelişki vardır. Bir aşık maşukla iken aynı zamanda anlamın bittiği yerdedir. Mutlak anlayabilmek mutlak yalnızlıkla, yani maşuksuz olmakla mümkündür. Ya yardan ya serden olmak deyişi, fiziki anlamda değil de metafizik anlamda bu gerçeği ifade etmek ister. Mutlak yalnızlığa dayanabilmek, mutlak'ı anlamaya yatkın olmakla mümkündür. Mutlak yalnızlık ancak sadece anlam gücü haline gelindiğinde, yani maddi güç ilişkisi olmaktan çıkıldığında gerçekleşebilir. Varlık-yokluk ikilemi anlam-madde ikilemine benzer. Her iki ikilem de bir soyutlama olup gerçekte yaşanmaz. Yaşam büyük ihtimalle bu ikilemin sonsuz düzenlenme kabiliyetidir. Düzenlenme aralıkları kaos anları olarak ölüm gibi gelse de, yaşamın gerçekleşmesi için zorunlu gibi görünmektedir.

Bu kısa çözümlemede yaşamın neden tam tanımlanamayacağını sınırlı da olsa anlatmaya çalıştım: Yaşamın mutlak tanımı mutlak yalnızlığı, hiçliği, maddesizliği gerektirir ki, bu da sadece bir soyutlama düzeyinde kaldığı için, gerek yaşam gerekse onun anlamına erişim ancak ikilemli ve izafi olarak gerçekleşebilir.

b- Toplumsal Yaşam

Toplumsal yaşam çok basit bir kavram olmasına rağmen, tüm bilimlerin temel kavramı olarak açıklanması gereken bir kavramdır. Çok kullanılmasına rağmen, sanıldığının aksine, anlamına erişilmemiş bir kavram durumundadır. Sosyal yaşamın ne olduğunu bilmiyoruz. Bilseydik, hegemonik sistemler altında lime lime edilen sosyal yaşamımızın amansız savunucuları olurduk. Sosyal yaşamda bilgelik değil cehalet egemendir. Zaten hegemonik yaşamın karşı kutbunda cahilce yaşam geçerlidir. Toplumsal yaşamların üstünde cehalet perdeleri gerilmeden hegemonik sistemler sürdürülemez.

Yaşamın izafi karakterini göz önüne getirerek sosyal yaşamı tanımlamaya çalışacağım. Öncelikle tekdüze, sınırsız, her yerde benzer sosyal yaşamlar yoktur. İzafi yaşam demek biricik, tekil yaşam demektir. Tekillik, bilindiği ve bilinmesi gerektiği gibi, evrenselliği reddetmez. Ne salt tekillik vardır, ne de salt evrensellik. Tekillik-evrensellik, anlam-madde kadar gerçerli bir ikilemdir. Tekil olmadan evrensellik gerçekleşmez. Her tekil de evrensel olmadan yaşayamaz. Daha anlaşılır olması için bir örnek sunabilirim: Yüzlerce farklı gül birer tekildir. Fakat tüm bu güllerin gül olarak adlandırılmalarını gerektiren ortak bir yanları vardır. Bu ortak yan evrenseli ifade eder. Tüm evren çeşitlemesinde bu kural işler.

Savunmamın ilgili bölümlerinde sosyal yaşamı tarihselliği ve çeşitliliği içinde sunmaya çalıştığım için tekrarlamayacağım, hatırlatmakla yetineceğim. Afrika'nın doğusunda yaşadığı varsayılan ve yaklaşık iki yüz bin yıl öncesine dayanan, ondan sonra bir anadan doğduğu ve elli bin yıl öncesinde simgesel dile kavuştuğu sanılan, yirmi bin yıl önce Toros-Zagros eteklerinde son buzul döneminin sona ermesiyle birlikte tarım öncesi toplumdan çıkıp yaklaşık on beş bin yıl öncesinden itibaren kabilesel tarım ve toplayıcılık-avcılıkla iç içe bir sosyal yaşam düzenine geçtiği genel kabul gören Homo Sapiens (Düşünen İnsan) öykülemesi önemli gerçeklik payı taşımaktadır. Tarımköy toplumu olarak gelişen bu yaşam tarzının üzerine beş bin yıllık bir dönemle merkezi uygarlık eklendi. Tarım-köy toplumu ile şehir-ticaret-zanaat ve sanayi toplumu diyebileceğimiz bir ikilemle günümüze kadar etkili olan hegemonik bir yaşam kültürünün gelişimini kalın çizgiler veya dönem-döngüler halinde anlatmaya çalışmıştım. Bu hegemonik kültürün son beş yüz yıllık Avrupa aşamasını da bundan önceki bölümde sundum. Açık ki oluşumu ve olgunlaşmasıyla, hatta yapısal bunalımlarıyla bu kültür esas olarak Ortadoğu toplumunun damgasını taşımaktadır. Anlamını sunmaya çalıştığım kültür, toplum budur. Tekillikleri çok olsa ve en önemli bir tekilini Avrupa modernitesi teşkil etse de, tekiller tekili anlamında bir soyutlama, kategorileştirme dönem ve mekan itibariyle her zaman mümkündür.

Bir tekil olarak toplum hali, insan türünün yaşamını belirler. Afrika'daki insan yaşamı ile Ortadoğu'daki insan yaşamı arasındaki farkı, tekilliği bu toplum hali belirler. Irk veya diğer fiziksel özellikler belirleyici değildir. Hızla ölmezse, toplumsuz insan bireyi yalnız bilge insana değil, işaret dili ile konuşan hayvanlara da yakın bir tür olabilir. Toplumsuz insan anti-insandır. Bir insanı toplumun dışına atmak, toplumsuz kalan insan olmak uğranılacak en büyük cezadır. İnsan tüm gücünü toplumdan alır. En gelişkin bilimler ve bilgelerin düzeyi toplumla bağlantılıdır. Toplumsal yaşamı basit fiziksel nicelikler ve görüngüler olarak değerlendirmek pozitivizmin insana en büyük ihanetidir. İnsan toplumu düzeyine gelebilmek ancak evrensel bir hamle olarak anlam bulabilir.

Evrensel hamle olarak toplumsal yaşamın temel karakteristik özelliklerini sıralayalım.

1- Tarih olarak toplum. İnsan topluluklarının milyonlarca yıl süren, zorlu mekanlarda çok acılı geçen ve büyük mücadele isteyen çabaları sonucunda daha gelişkin tekil topluluklar

oluşturulmuştur. Bazı mekanlar ve dönemler toplumsal sıçramalarda belirleyici olmuştur.

2- Tarih olarak toplum zeka düzeyini gerektirir. İnsan türünün zeka düzeyi toplumsallığını belirlemiştir. Toplumsallık da bu zeka düzeyini zihniyet halinde çalışmaya, gelişmeye zorlamıştır. Toplumsal doğa zihniyet düzeyi gelişkin esnek bir yapı arz eder.

3- Dil toplumsal zihniyetin sadece aracı değil, aynı zamanda yapılandırıcı bir unsurudur. Dil bir toplumu var eden temel özelliklerdendir. Kolektif zeka aracı olarak toplumsal doğanın esnekliğini çok hızlı geliştirir.

4- Tarım devrimi toplumun maddi ve manevi kültüründe tarihin en köklü devrimidir. İnsan toplumu esas olarak tarımın etrafında şekillenmiştir. Tarımsız toplum düşünülemez. Tarım sadece beslenme sorununun çözümünü sağlamakla kalmaz; zeka, dil, nüfus, yönetim, savunma, yerleşme, din, teknik, giyim, etnik yapı başta olmak üzere, temel maddi ve manevi kültür araçlarında köklü dönüşüm ve gelişmelere yol açar.

5- Kadın toplumsal sürekliliği sağlamada en yoğun çabanın sahibi olduğundan, erkeğe nazaran toplumsallıkta daha başat rol oynar. Doğum, çocukların büyütülmesi ve savunulması toplumsallığın anacıl doğrultuda gelişmesini sağlar. Toplum ağırlıklı olarak ana-kadın kimliğini taşır. Dilin ve dinin kökeninde dişil öğenin varlığı bu gerçekliği doğrular. Tarım-köy toplumunda kadının kimliği ve sesi gücünü korumaya devam eder.

6- Toplumsal doğa özde ahlaki ve politiktir. Ahlak toplumun kural düzenini, politika da yönetimini belirler. Ahlak toplumun düzen ve kalıcılığını sağlarken, politika yaratıcı gelişimini sağlar. Ahlaksız ve politikasız toplum düşünülemez. Ahlaki ve politik düzeydeki aşınma her türlü kölelik ve eşitsizliğin gelişimi ile iç içe yaşanır.

c- Toplumsal hiyerarşi ve devlet

Kadın etrafında organik olarak sağlanan toplumsal otoritenin avcı toplumun gelenekleri ile hile ve zorbalıkta büyük güç kazanmış erkek tarafından ele geçirilişi hiyerarşik düzenin temelidir. Hiyerarşik düzen toplum yaşamına zorbalık ve hilenin girmesini beraberinde getirir. Hiyerarşi esas olarak hileciliğin temsilcisi rahip, zorbalığın sahibi asker ve toplumsal tecrübenin sahibi yaşlı erkek tarafından temsil edilir. Ana-kadınla aralarında ilk büyük sosyal mücadele dönemi başlar. Proto-uygarlık döneminde otorite büyük oranda erkek hiyerarşisine geçer. Devlet hiyerarşik yönetimin kent toplumunda kurumlaşması ile başlar. Toplumlarda hiyerarşik ve devletçi kesimlerin gelişimi ile ahlaki ve politik düzen bozulur. Toplum karşıtı gelişmeler hız kazanır. Bunlar şöyle sıralanabilir:

1- Kent toplumu: Kent toplumunun tarım toplumu ile ticaret ve zanaat temelinde giriştiği işbölümü sonucunda karma bir toplumsal gelişmeye yol açılırken, hiyerarşik ve devletçi kesimin üstte kurumlaşması ve yaşanan anti-toplumsal gelişmeler kentle birlikte hız kazanır. Toplumsal çelişki ve problemlerin temelinde bu anti-toplumsallık yatar.

2- Sınıflı toplum: Hiyerarşi ve devlet kurumlaşmasının yoğunluk ve yaygınlık kazanması toplumun ikiye yarılmasına yol açar. Sınıflılık karakteri toplumsal doğanın yabancılaştırıcı unsurudur. Toplumun aleyhinde her düzeyde ideolojik ve örgütsel bir saldırı geliştirir. Hiyerarşi ve devlet doğal toplumun yerine yalanı ve zorbalığı geliştirilmiş yapay sınıflı toplumu ikame eder. Mitolojik, dinsel, felsefi ve bilimsel geleneklerde ahlaki ve politik toplumun aleyhinde çarpıtma ve karartma söylemini geliştirir.

3- Sömürgen toplum: Hiyerarşi ve devlet kurumu, esas olarak toplumların değer birikimi üzerine kurulur. Kısmen hissedilen yönetim ihtiyacını savunma ve korunma ihtiyacı ile bütünleştirip, karşılığında giderek adaletsiz bir hal alan toplumsal değer gaspını gerçekleştirir. Bunda hem zor hem de ideolojik araçlar birlikte işlev görür. Sömürge toplumlar sömürünün sağlandığı biçim ve alanlara bağlı olarak ticari, sınai ve finansal bölümlere ayrılır.

4- Savaşçıl Toplum: Toplumsal değer gaspının ikna yerine zorla sağlandığı biçimlerdir. Savaş toplumsal yaşamdaki yabancılaşmanın en aşırı ve vahşi biçimidir; toplumsal doğayı derinden yaralar ve sakatlar. Bu durumda toplumların korunma refleksleri gelişerek, yabancılaştırıcı savaşa karşı toplumsal varlığı koruyucu öz savunma savaşı biçimini alır.

d- Toplumsal kimlik

Toplumsal tekillikler zengin bir bileşime sahiptir. Tekillikler kendi içinde çok sayıda tekillikler tekili kategorileri oluşturur. Toplumları tek kimlikli olarak görmeye çalışmak, yabanlaştırıcı öğeler olan hiyerarşik ve devletsel düzenlerden kaynaklanır. Kapalı katı kimlik anlayışı bu düzenlerin dayatmasıdır. Ulus-devlet bu düzenin en gelişmiş biçimidir. Kimlikler toplumsal formlardır. Toplumun gelişme özelliklerine denk gelirler. Diğer kimliklerle sentezlenmeye açıktırlar. Kimliksiz toplum olmaz. Kimlik de en az ahlak ve politika kadar varoluşsaldır. Çoklu alanlara sahip toplumsal kimliklerin en belli başlı olanlarını şöyle sıralayabiliriz:

1- Kabile ve aşiret kimlikleri: Toplumların ilk gelişme kimliği kabileler biçimindedir. Klana kimlik demek zordur. Çünkü klan henüz farklılaşmanın başlangıcındadır. Fakat klanı protokimlik, ön kimlik olarak tüm kimliklerin ana hücresi, ailesi gibi değerlendirmek mümkündür. Kabileler ve kabileler birliği olarak aşiretler toplumsal yaşamın en dayanıklı kimlikleridir. Anti-toplumsal güçlere rağmen, zayıflamış kabile ve aşiretler çağının bir nevi sivil toplum görünümünde oluşması kaçınılmazdır. Çünkü toplumlar klansız ve ailesiz olamayacağı gibi, kabilesiz ve aşiretsiz de olamaz.

2- Kavimsel kimlikler: Tarih boyunca ortak bir dil ve kültür kökenine dayalı aşiretlerin daha üst düzeyde gelişmiş biçimlenişi olarak gelişirler. Ağırlıklı olarak ortak bir mekanı kendileri için yurt, vatan olarak geliştirirler. Yurt, vatan en doğrusu kültür olarak anlam bulması gereken kavramlardır. Her toplum kavim düzeyine varmak durumunda değildir. Kavimler içinde çok sayıda başka klan, kabile, aşiret, hatta kavim yaşayabilir. Homojen kimlik anlayışı ulus-devlet faşizminin bir dayatmasıdır.

3- Ulusal kimlik: Kavim kimliğinin istikrarlı ve sürekli bir yönetim biçiminde yaşaması halinde oluşacak kimliğe ulus veya ulusal kimlik demek mümkündür. Ulusun ağır basan yanı öz iradesiyle kendini yönetebilmesidir. Yönetimin demokratik veya devletçi biçimlerde gelişmesi mümkündür. Başka ulusların, daha doğrusu devletçi yönetime sahip ulusallıkların yönetimi altında olan halklara, kabileler toplamına ulus değil köleler denilir. Sömürge toplumlarda tek ulus adına homojenlik sağlanıp, başka uluslara ve hatta alt birimlere özgür ve eşit yaşama şansı verilmez. Demokratik sistemler çoklu kimliklere imkan tanımalarıyla anti-toplumsal sistemlerden ayrılırlar.

e- Toplumsal kutsallar

Kutsallık kavramı büyüleyici, mucizevi, olağanüstü olanın toplumcu tanımlanmasıdır. Kutsal olan toplumun kendisidir. Ama toplum bunu bilimsel bilinçle değil de dinsel, mitolojik dediğimiz bilinç biçimleriyle karşılar. Toplum aslında kendini tanımlıyor. Dinsel ve mitolojik bilinçle tanımlamakla bilimsel bilinçle tanımlamak arasında kıyaslama yapmak öğretici olabilir. Bilimin kökeninde mitoloji, din ve felsefenin yattığını unutmamak gerekir. Toplumun zihin faaliyeti, ister kutsal ister pozitif olsun, hep kendini tanımlamaya yöneliktir. Bazı önemli kutsallıklar şunlardır:

1- Tanrısallıklar: Üç büyük din de nesnel idealizmde evrensel olanın karşılığıdır. Hegel'de mutlak tin (Geist)dir. K. Marks'ta komünizmdir, milliyetçiliklerde ulus-devlettir.

Tanrısallığın sosyal bilimdeki anlamı toplumsal kimlikle bağlantılıdır. Toplumsalın en üst soyutlama olarak kavramsallaşmasını karşılayabilir. Allah'ın büyüklüğünün toplum dışında bir anlamı yoktur. Allah ancak toplumla var olabilir. Toplum onu ister tüm evren olarak karşılasın, ister içinde bir inanç olarak beslesin, fark etmez. Felsefede bunun temsili nesnel ve öznel idealizmdir. Bilimde ise yalnızca nesne ve özne olarak kalır. Bu yöntemle her şeyi nesne ve anlam olarak Tanrı (Allah)'dan çıkarsamak mümkündür. Bilim diliyle ifade edersek, insanın anlam düzeyi toplumsallığıyla orantılıdır. İnsanın anlam gücü toplumsal gelişkinliğiyle belirlenir. Kapitalist liberalizmin dayattığı toplumdan kopuk birey anlamlılığı tam bir mitolojik yalandır. Birey toplumdan kopuk olarak ancak bir maymun sürüsünün üyesi kadar anlamlılık ve zihniyet gelişkinliğini yaşayabilir.

2- Peygamberlik: Toplumsal kutsallığın ikinci halkasıdır. Gaipten haber verme, tanrının elçisi olma gibi sıfatlarla tanımlanmaya çalışılır. Üst rahipler sınıfıyla aynı kategoriyi paylaşır. Felsefedeki karşılığı filozof iken, bilimdeki karşılığı ise akademisyendir. Üst düzey aydınlar da aynı kategoriyi paylaşır. Hepsinin ortak özelliği, toplumsal anlamlılığı en üst düzeyde açıklayan bir konumda olmalarıdır.

Toplumun bu anlam konumlarını böylesine üst düzeyde değerlendirmesi özünde kendi varlığını seslendirdikleri içindir. Onlar toplumun aynası, vicdanı konumundadırlar. Toplum onların şahsında özünde kendini kutsamaktadır. Kutsamanın kendisi değerlenmek, yüceleşmek, anlamlanmak, güzelleşmek olarak da tanımlanabilir.

3- Bilgelik, ozanlık: Üçüncü sırada bir kutsama halkasıdır. Aynı işlevi görürler. Toplumun değer, anlam, söz taşıyıcılarıdır. Ahlaki ve şiirsel duruşu ifadelendirirler. Toplumsal değerliliğin söz ve sanat temsilcileridir. Toplumsal anlamlılığı en yoğun yaşama ve ifade etme ayrıcalığına sahiptirler.

4- Kutsal eşyalar, fetişler: Toplumun yaşamasına, ayakta kalmasına ve hamle yapmasına en çok katkısı olan nesneler kutsallaştırılır. Kutsallığın nesnelere geçmesi, toplum için hayati bir ihtiyacı giderme değerini ifade etmesinden ötürüdür. Bir nesne ne kadar değerliyse, fetişleştirilmişse, o denli kutsallık payı taşır. Örneğin buğday, zeytin, koyun, inek, at vb. gibi.

f- Toplumsal hakikat ve yitimi

Toplumsal doğalar zihinsel yanı gelişkin esnek doğalardır. Anlam yüklüdürler. Genelde canlılardaki anlam yükü cansızlardakinden fazladır. En basit atom parçacığından en karmaşık bileşimlerine doğru bir anlam artımı söz konusudur. Anlam artımının özgürlükle ilişkisi vardır. Enerji-madde ikilemindeki katılaşmış maddi parçacık denilen yan hep anlamı engellemekle yükümlüdür. Tıpkı duvar gibi. Duvar içindekileri korur, ama aynı zamanda hapseder. Evrende bu ikilem her olguda vardır. Duvar bazen tam bir savunma aracı olurken, bazen de hapishane aracı halini alır. Madde kısmının bu yönlü bir özelliği hep vardır. Toplumsal doğada (evrende, maddede) çok gelişkin bir anlam birikimi bulunmaktadır. Toplumsal örgüler, organlar, yapılar, sistemler özünde anlamca belirlenirler. Anlamını en iyi dile, söze, yapılanmaya kavuşturan toplumlar en gelişmiş toplumlar tanımına kavuşurlar. Bunlar özgürleşme düzeyi gelişkin toplumlardır. Özgür toplumlar kendilerini anlamlandıran, dillendiren, konuşturan, ihtiyaca göre çok yönlü yapılandıran toplumlardır. Özgürlükten yoksun toplumlar ise tersine dillerini geliştirememiş, açıkça konuşturamamış, kendilerini çok yönlü yapılandıramamış toplumlardır.

Bu tanım çerçevesinde çağlar boyunca toplumsal anlamı, hakikat gelişimini değerlendirmek sosyal bilimin özüdür. Hakikat, esasta çağlar boyunca gelişen toplumsal anlamlılığın insan bilincine çıkmış halidir. Kendini mitolojik, dinsel, felsefi, sanatsal ve bilimsel yollarla ifadeye kavuşturma işine hakikati araştırma, dile getirme işi diyebiliriz. Toplumlar sadece hakikat örgüsü değildirler, aynı zamanda açıklama gücüdürler. Hakikatini açıklayamamak en ağır kölelik, asimilasyon ve soykırım durumunu ifade eder ki, bu da bir nevi varoluştan kopma ve gerçeklik olmaktan çıkma durumuna düşmek demektir. Hakikatsiz toplum, hatta birey anlamsız kılınmış, başka öznelerin hakikati içinde erimiş ve kimliğini yitirmiş varlık anlamına gelmiş, daha doğrusu anlamsızlaşmış varlık haline uğramış demektir. Bu durumda anlamla hakikat arasında sıkı bir ilişki vardır. Anlam bir nevi hakikatin potansiyelidir. Bu potansiyel dile geldikçe, özgürce konuşulup yapılandırıldıkça hakikat haline erişilmiş olacaktır.

Hep 'içimdeki hakikat' demek hep 'içimdeki konuşamayan çocuk' demektir ki, bu durum en kötü toplumsal durumu, birey haline düşmüşlüğü ifade eder. Toplumsal anlamlılıklar (mitolojik, dinsel, felsefi, sanatsal, bilimsel yöntemlerle) hakikat haline gelmedikçe, bu aşamaya ve aktifliğe (potansiyelden entellegyaya) erişmedikçe yaşamsallık kazanamazlar. Çocukluktan kurtulamamak Ezop dilini aşamamak demektir ki, bu durum da hakikat haline erişememeyi ifade eder. Baskı altına alınmış toplumsal gerçeklikler bu durumu yoğunca yaşarlar. Hakikat açısından toplumsal gerçekliğe baktığımızda, ancak bu gerçeklikler (toplumsal doğalar, yapılar) herhangi bir hakikat yöntemiyle (mitolojik, dinsel, sanatsal, felsefi ve bilimsel) dile geldikçe, aktifleştikçe, yeniden örgütlenip yapısallaştıkça anlamlı toplumdan hakikatli topluma erişeceğimizi görürüz. Toplumsal çağları hakikat açısından gözlediğimizde şunları belirtebiliriz:

1- Toplumsal klanlar çağı: Bu çağda karmaşık bir anlam kazanamamışlıktan ötürü klan topluluklarında hakikatler çok sınırlı bir kapsamda, gelişmemiş bir dille, bazen sözel anlatımlar ve çoğunlukla beden diliyle ifade edilirler.

2- Tarım-köy toplumu çağı: Barınma, beslenme, giyinme, üreme ve korunma konusunda daha karmaşık bir yapısallık yaşandığından, anlam kapasitesi çok artmış toplumsal gerçeklikler söz konusudur. Anlam kapasitesine denk gelen bir hakikat çağı gelişmeye başlar. Özellikle ana-kadın

etrafında gelişen mitolojik, dinsel ve sanatsal bir hakikat çağı (şişman anakadın heykelcikleri çağı) tüm kutsallığıyla sahneye çıkar. Diller gelişir. Mitolojik, dinsel ve sanatsal ifade gücü, orijinal değeri yüksek bir çağı başlatır. Prehistoryanın en görkemli çağıdır. Toplumun ilk defa kendini kutsal hakikatler halinde (mitolojik, dinsel, sanatsal yöntemlerle) açıkladığı çağdır. İnsanlık halen bu dönemin mirasını yemektedir. Felsefi bilgelik ve tıbbi bilim başta olmak üzere, diğer iki hakikat biçimi de bu çağda temel kazanmıştır. Kadın bilgeliği ve tıbbı bu dönemin etkin hakikatleri olarak yaşamda önemli yer bulmuşlardır. Kadın-tanrıçalığın bu çağda egemen olmasının nedeni, kadının beş önemli hakikat alanında kazanmış olduğu güçten ileri gelmektedir. Bu güç kazanmanın altında şüphesiz tarımı ve ev ekonomisini geliştirmede başat rol oynaması yatmaktadır.

3- Şehir ve uygarlık toplumu çağı: Şehirleşmeyle birlikte artan toplumsallaşma diyalektik gereği zıddını da geliştirmiştir. Bu çağda diyalektik zıtlık toplumsal sınıflaşma ve devleti doğurmuştur. Bir toplumsal sapma olarak gelişen sınıfsallık ve devletleşme, toplumsal hakikat konusunda derin bir yarılma ve bölünmeye yol açmıştır. Yarılma ve bölünmeler şiddet içeren zıtlıklar temelinde oluştuğundan, hakikatlerin şiddetle bastırılması çağı da başlamış olur. Somutta bu durum kendini hakikatler savaşı olarak da açığa vurur.

Hakikatlerin sınıf ve devlet anlamını yüklenmesi tarihin özü haline indirgenmiştir. Tarih nasıl ve hangi yöntemle ifade edilirse edilsin, sınıf ve devlet damgasını taşıyacak biçimde inşa edildi, yazıldı. Toplumsal gerçekliğin, dolayısıyla toplumsal hakikatin yarılması her türlü yabancılaşmanın temelidir. Yabancılaşma, toplumsal anlamın saptırılmasına bağlı olarak hakikatinin de gerçeği ifade etmekten alıkonulmasıdır. Hatta gerçekliğin tersyüz edilmiş olarak ifade biçimlerine taşırılmasıdır. Toplumsal bireyin köklü yabancılaşması tarihteki en büyük kötülüktür. Toplumsal yabancılaşma tarihsel ihanet olarak da yorumlanabilir. Yabancılaşma her düzeydedir. Toplumun tüm maddi ve manevi kültürel alanlarını kapsar. Emek yabancılaşması zihniyet yabancılaşmasıyla birleştirildiğinde, hegemonik uygarlık sistemi kendini sürdürebilir. Dolayısıyla sınıflı, devletli toplum sistemi olarak uygarlık çağı, ancak toplumsal alanların derinliğine yarılması ve yabancılaşması temelindeki gerçekleşme olarak tanımlanabilir.

Uygarlık toplumsallığı bölünmüş ve sürekli çatışmayı mümkün kılan bir gerçekliktir. Derin bir hakikat arayışı, çatışması olarak da kendini var kılar. Sömürü ve zor tekelini elinde tutan tahakkümcü güçler, toplumsal hakikati bastırıp çarpıklaştırdıkları oranda ezilen ve sömürülen gruplar, bireyler ve halklardan oluşan toplumlar inşa ederler. Bu kesimler anlamını, dolayısıyla hakikatini kaybetmiş yığınlar, sürüler halinde güdülürler. Sözü edilen kesimler ancak hakikatlerini yitirdiklerinde güdülmeye elverişli konuma gelebilirler. Uygarlık tarihi dar anlamda bu güdülenimin hem anlam hem de hakikat olarak inşa edilip sürdürülmesinin tarihidir.

g- Toplumsal hakikat ve yabancılaşma biçimleri

Toplumsal gerçeklik gerek kendi içinde gerek dışında baskı ve sömürüye alan bırakmadıkça, anlam ve hakikatinin özgür gerçekleşiminden bahsedilebilir. Bu durumda anlam ve hakikat özgürdür. Özgür olmak, anlamlı ve hakikatli olmakla mümkündür. Özgürlüğü olmayanın kimliği, dolayısıyla anlamı ve hakikati de olmaz.

> **"Mitoloji ve dinin dilinin şiirselliği esastır. Dilin kendisi doğuşundan itibaren uzun süre şiirsel anlatımlıdır. Dolayısıyla şiirle hakikat arasında sıkı bir ilişki vardır. Şiir tahakküm tanımayan eski özgür toplumun dili ve hakikatidir. İlk ozanlar bilgelerden, peygamberlerden önceki hakikat açıklayıcılarıdır. Bir toplumun dilinin şiirselliği, o toplumun ne denli özgür ve anlamlı bir toplumsal gerçekliğe sahip olduğunu gösterir"**

Doğal koşullardan kaynaklanan tehditlerle (kıtlık, vahşi hayvanlar, iklimsel zorluklar, bulaşıcı hastalıklar) bollukların (bol yiyecek taneleri, meyveler, av hayvanları, elverişli iklimler, güvenlikli ve sağlıklı ortamlar) egemen olduğu koşullardaki hakikat biçimleri ile toplumsal baskı ve sömürünün sürdürüldüğü toplumlardaki hakikat biçimleri farklı oluşur. Ana hatlarıyla bu biçimleri şöyle sıralayabiliriz:

1- Henüz toplumsal tahakkümün (hiyerarşi ve devlet) gelişmediği koşullarda hakikatin başlıca ifade biçimleri mitoloji, din ve sanatlardır. Hakikati açıklamada felsefe ve bilimin payı sınırlıdır. Ağır basan ifade biçimi ise mitolojidir. Mitoloji bilindiği üzere söylence, efsane, masal, öykü biçimindeki anlatılardır. Mitolojilerde mutlaka bir hakikat gizlidir. Daha doğrusu, mitoloji hakikatin bir söylem biçimidir. Uygarlığa batırılmamış din de mitolojiye göre inanç yanı daha ağır basan, hakikat değerliliğine kesinlik katan bir biçimdir. Din kesin olduğuna inanılan mitolojilerdir. Dinin inanç ve yargılarında hakikatle eşitlenme, özdeşleşme vardır. Bilgelik (felsefe) ve bilim mitoloji ve dinin ağır etkisini taşır. Sanat bir hakikat biçimi olarak dinsel ve mitolojik zihniyetle sıkı bağ içindedir. Müzik ve çizim olarak anlamı ifadelendirmek ister. Müzik, resim ve heykele yüklenen anlamı araştırmak önemli bir hakikat çalışmasıdır. Önemli olan müziğin, resmin, heykelin kendisi değildir; ifade ettikleri anlam ve hakikat olarak değerleridir.

Mitoloji ve dinin dilinin şiirselliği esastır. Dilin kendisi doğuşundan itibaren uzun süre şiirsel anlatımlıdır. Dolayısıyla şiirle hakikat arasında sıkı bir ilişki vardır. Şiir tahakküm tanımayan eski özgür toplumun dili ve hakikatidir. İlk ozanlar bilgelerden, peygamberlerden önceki hakikat açıklayıcılarıdır. Bir toplumun dilinin şiirselliği ve ozan anlatımlı gücü, o toplumun ne denli özgür ve anlamlı bir toplumsal gerçekliğe sahip olduğunu gösterir.

2- Sınıflı ve devletli toplum sistemi olarak uygar toplum hem kendi içinde hem dışında tahakküme uğradığı ve yarıldığı için, anlam ve hakikat olarak da parçalanır. Mitolojik ve dinsel anlatıma tahakküm karıştığından hakikat yabancılaşır. Yabancılaşma uygar toplumun özüne, varlığına ilişkindir; sadece söyleme dayanmaz. Tahakküm örgütlenmeleri içerdikleri anlamları hakikat olarak sunduklarında, toplumsal yaşam paradigmaları köklü değişimler geçirir. Toplumda çelişkili yaşam ve ona yön veren paradigma biçimleri oluşur. Yabancılaşma hakikati kemirerek, yontarak, eriterek yaşanır. Yabancılaşmanın hakikat olarak değeri çarpıtılma, bastırılma ve karartmaların kabulü için girişilen çabalar sonucunda sürekli azalır. Savaşılacak bir hakikati kalmadığında, yabancılaşmayı yaşayan toplum anlamsız bir yapılar yığını haline gelir. Söz konusu yapılar toplum için sadece bir yüktür; bir nevi toplumsal hastalıktır. Tutuculuk, softalık, faşizm biçiminde patolojik adlarla anılır. Yabancılaşma hastalık halindeki toplumsal gerçeklik olarak artık anlamsızdır. Anlam yitimi en tehlikeli toplum halini yansıtır.

Toplumsal doğasında hakikatin yaşadığı yarılma ve çatışmalar uygarlığın bütün biçimlerinde izlenebilir. Mitoloji ve dinin hakikat değeri düştükçe, anlamlı ve canlı şölen havasında tapınılan tanrıça ve tanrılar yerlerini değerden düşmüş putlara bırakırlar. Görkemli, kutsal, mükafatlandıran tanrıça çağından cezalandıran, kullaştıran tanrı çağına geçilir. Aslında toplumsal dönüşüm (komünal toplumdan sınıflı topluma) kendini hakikatte böyle ifade etmektedir. Sümer toplumunda bu dönüşüm çok canlı olarak izlenebilir. Ayrıca tanrılar arasında da savaş çıkar. Dionysosçu gelenek, tarımsal komünal toplumun hakikati olarak kendini yansıtırken, Zeusçu gelenek bu toplumun ilk yarılmaya ve dönüşüme uğramış tahakkümcü kesiminin hakikati olarak yansıtılır. Bu gelenekler çatışması bile orijinal anlamını Sümer toplumunda bulur. Bu iki gelenek, çağ sanatlarında çarpıcı olarak yansıtılır. Tanrıça çağı İsa'nın anası Meryem'e kadar yansısını sürdürür. Kapitalizmin hakim sistem haline gelirken, tanrıça çağının son temsilcileri olan 'cadı kadın'ları yakarak modernitesini inşa etmesi son derece düşündürücü ve öğreticidir.

Uygarlık çağında felsefe ve bilim, hakikatin ifade biçimleri olarak önem kazanırlar. Bunda hakikat arayışı ve mücadelesi temel rol oynar. Mitolojik ve dinsel anlatımla kendini eskisi kadar gizleyemeyen maskeli tanrı-kralların yerini metafizikle örtünmeye çalışan sistemler alır. Metafizik, nesnel idealizm olarak tek tanrılı dinlerin yetmezliğe düşmesi sonucunda hakim uygarlık sistemlerinin öznelliği olarak geliştirilir. Tanrı yerine hakikat olarak 'idea'lar ikame edilir. İdealizm, devletleşen tanrı olarak daha çok hakikatmış gibi sunulur. Bu nedenle idealizmle yabancılaşma arasında sıkı bir ilişki vardır. Toplumsal hakikatler tanrılarla değil, idealarla ifade edilmeye çalışılır. Toplumsal hakikatin aşınıma, erimeye ve çarpıtılmaya uğraması idealizmle önemli bir aşama kaydeder.

Hegemonik iktidar ve sömürü sistemi olarak uygar geçinen sayısız devlet, gittikçe daralan toplumsal anlamlılığını gizlemek için abartılı, süslemeli ve heybetli sanatsal biçimlenişlere de ağırlık verir. Örneğin Roma ve Grek uygarlığı mimari, heykel, müzik, mozaik alanında hakikat olarak böylesi bir sunuma çok büyük önem vermiştir. Sistem kendini ne kadar abartılı sunarsa, toplumsal anlamı (sömürülen ve ezilenlerin gerçeğini) o denli gizlemeye, çarpıtmaya çalışır. Bilim, felsefe ve sanat, mitolojik ve dinsel çağda olduğu gibi iktidara bağlanır, devletleştirilmeye çalışılır. Dolayısıyla toplumsal yarılmaya karşılık gelen bir bilim ve felsefi mücadele süreci yaşanır. Anlam yitimine karşı direndikleri oranda bilim ve felsefenin hakikati ifade etme güçleri de artar. İktidar ve devlet sahiplerinin emrine girdikçe dogmalaşıp hakikatle bağını yitirir, yabancılaşmanın bir söylem aracı olarak rol oynarlar. Hakikatle bağını yitiren mitolojik ve dinsel ifadelere karşı hakikat ifadesi olarak gelişen bilim ve felsefe, toplumun kendisi için değil, baskı ve sömürü tekellerinin çıkarı için rol değiştirdiğinde, tıpkı eski mitolojik ve dinsel yabancılaşmalar gibi dogmalaşıp hakikatle olan bağlarını yitirme sürecine girerler. Sanatlarda da benzer süreçler yaşanır. Hakikatle bağını yitiren sanatlar abartılı duruma düşerek ve minimalize olarak toplumsal gerçekliği ifade etmekten uzaklaşırlar.

Uygarlık çağında tahakküm nedenli toplumsal sorunlar, hakikatin bütün ifade tarzlarında kendini sorgulamayı ve çözüme kavuşturmayı dayatırlar. Hakikat sorunlarının kaynağı toplumsal olduğu kadar, çözümleri de toplumsal bilim kapsamındadır. Toplumsallıkla bağını yitiren bilimin yabancılaşması, dolayısıyla hakikatle bağını yitirmesi kaçınılmazdır. Kendini hakikatin tüm yöntemlerinde yetkinleştirmiş toplumlar, sorunlu olmaktan ve yabancılaşmadan kurtulmuş, eşitlikçi, özgür ve demokratik (ahlaki ve politik) toplumlardır.

h- Kapitalist modernitede hakikat ve yabancılaşma

Kapitalist modernite, iktidarı ve kar-sermayeyi azami biriktirmek kadar, bununla bağlantılı olarak hakikatin yabancılaştığı sistemi de tanımlar. Sistem olarak doğuşu çok kanlı hakikat savaşlarını gerektirdiği gibi, sürdürülmesi de tarihin gördüğü en büyük savaşları beraberinde getirmiştir. Sistemin savaşları sadece iktidar ve sömürü savaşları olmayıp, aynı zamanda çetin hakikat savaşlarıdır. Uygarlık sistemlerinin en gelişmiş küresel devamı olan kapitalist modernite, toplumsal anlamlılığı ve hakikatini ezdiği, çarpıttığı ve karארttığı oranda gerçekleşir. Sistem içinde kar ve iktidar azamileştiği oranda, toplumsal yaşam hakikatinin alanı minimumlaşır ve anlam kaybı oldukça fazlalaşır. Toplumsal yaşam sadece iktidar ve kar hırsının kurbanı olmakla kalmaz; hakikatin tüm ifade biçimlerinde ağır bir yabancılaşmayı da yaşar. Toplum hem anlam hem de hakikat olarak tam bir tasfiye süreciyle karşı karşıyadır. Toplumun tüm gerçeklerinin yerine iktidar ve sermayenin gerçekleri ikame edilmiştir.

Modernitenin birinci sacayağı olan kapitalizmin kendisi sistem olma şansını yakaladığı zaman, tarih öncesi ve sonrasının ana toplumsallıkları tasfiye etmekle işe başlamıştı. Öncelikle 'cadı kadın avı' sloganı altında kadın toplumsallığının ayakta durmaya çalışan gücünü ateşte cayır cayır yakmıştı. Cadı kadın avı sermayeden bağımsız düşünülemez. En derin kölelik olarak kadın üzerindeki hegemonyasını inşa etmesinde bu yakma sahneleri son derece işine gelmiştir. Günümüzde kadının en düşürülmüş haliyle sistemin hizmetinde olması, kapitalist hegemonyanın çıkış aşamasında gerçekleştirilen bu yakılışlarla sıkıca bağından ötürüdür. Yakılmanın dehşetengiz anıları, kadını Avrupa'da erkeğin sınırsız hizmetine sokmuştur.

Sistem kadından sonra tarım-köy toplumsallığını da acımasızca yıkmıştır. Komünal demokratik yanı ayakta kaldıkça azami iktidar ve kar sağlanamayacağından, tarım-köy toplumsallığının hedeflenmesi kaçınılmazdı. On binlerce yıllık insan direnişinin, acılarının ve sevincinin anlam ve hakikatinin zemini olan bu toplumsallıkların tasfiyesi sağlandığı oranda sistemin çıkış şansı artacaktır. 16. yüzyıl ve sonrasının Avrupa'sında ve dünyada gelişen tüm uygulamalar bu gerçekliği doğrulamaktadır. Modernite öncesi toplumun sınırlı da olsa hakikatini ifade eden kiliseye

karşı sistemin savaşını da bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Şüphesiz kendi içinde yanılsamalı bir toplumsallığın ifadesi olarak hıristiyan evrenselliği eski iktidar ve sömürü tekelinde pay sahibi olsa da, toplumu savunmanın en önemli mevzilerindendir. Kapitalizm bu mevziyi de etkisizleştirmeden çıkış sağlayamazdı. Büyük din savaşları bu hakikatin ifadesidir.

Kapitalizm proleterleşme denilen en terbiye edilmiş bir köleliği meşrulaştırarak toplumsal hakikate ölümcül bir darbe daha vurmuştur. K. Marks'ın en büyük hatalarından birisi, hakikatin yitirilmiş bir öğesi olan proleteri baş özne sanma gafletine düşmesidir. Proleter geliştirilmiş bir köledir. Bu durumunu sürdürdükçe asla hakikat sahibi bir özne olamaz. Kapitalizm proleterdeki tüm insani toplumsal özellikleri öldürmeden, onu işine koşturamaz. Antikçağ kölesindeki insani toplumsal öz, modern köle olan proleterdekinden daha fazladır. Ama yine köle olduğu için hakikat payesini ancak özgürlüğüne kavuştuğunda kazanabilir. Hem köle olarak kalmak, hem de hakikat payesi taşımak Marksizm'in büyük bir çarpıtmasıdır. Reel sosyalizmin başarısızlığının temelinde bu hakikat yatar.

Kapitalizmin bir toplumsal sınıf olarak yükselttiği burjuvazi, hakikatin üzerinde parçalandığı toplumsal afetin kendisidir. Bir tanrı-kral bin burjuvadan daha çok hakikate yakındır. Burjuvazi hakikatin ve dayandığı, ifade ettiği toplumsal anlamlılığın ikiye parçalandığı toplumsal doğanın hasta, patolojik parçasını teşkil eder. Modernite bu sınıfın somutunda tüm toplumsal hakikati felç ettiği gibi, iktidar ve sermaye yabancılaşmasını canavar (Leviathan) haline getirir.

Modernitenin ikinci sacayağı olan ulus-devlet, tarihte eşi görülmedik bir hakikati yontan güç olarak da tanımlanabilir. Hiçbir toplumsal patoloji, ulus-devlet kadar toplumsal mühendislik adına (Demiurg = Mimar Tanrı) toplumsallığı homojenleştirip yaşamsallığından kopartmamıştır. Modernitenin ilericilik (tanrısal kıyamet inancının moderncesi) kisvesi altında en kutsal toplumsal yaşam farklılıklarını (yaşam = farklılık olduğu halde) yontup un ufak etmesi ve tekçi yapılar üretmesi faşizmin kendisidir. Faşizm toplumsal hakikatin bittiği yerde ortaya çıkan toplumsal patolojidir; ulus-devlet iktidarı ve sermaye tekelciliği olmadan asla üremez. Ulus-devletin kutsallaştırmaya çalıştığı sınırlar, vatan, millet, bayrak, marş ve yurttaş kavramları gerçek toplumsal kutsallığa ihanet etmekle bağlantılıdır. Tekçi vatan, millet, yurttaş inşaları, tüm çağlar boyunca yaşanmış bir insanlığı kasap gibi doğramakla mümkündür. Bu durumda sadece toplumsal hakikatten uzaklaşma, yabancılaşma değil, toplumun kendisinin tüketilişi söz konusudur. Ulus-devletin içerdiği dinci, milliyetçi, cinsiyetçi ve 'bilimci' iktidar çoğaltımı karşısında toplumsal hakikatler her zerresine kadar tecavüze, işgale ve inkara uğramış durumdadır. Nietzsche, Foucault ve Adorno başta olmak üzere, bazı filozofların hakikat adına kıyamet koparmaları, modernitenin iğdiş edilmiş ve toplumsal olmaktan çıkarılmış birey olduğuna dair açıklamaları bu gerçekliği anlatır.

Modernitenin üçüncü sacayağı olan endüstriyalizmin ekolojik yaşamın imhası anlamına geldiği tamamen açığa çıkmış bir hakikattir. Sadece eko-çevrenin değil, toplumsallığın ancak onunla varlık kazandığı gerçeğinin de imhasıdır. Çevresini her gün yitiren bir toplum, yaşamını parça parça kaybeden ve canavara yediren toplumdur. Endüstriyalizm, milyonlarca yıllık direnişle inşa edilmiş bir insan toplumsallığının, bu uzun süre karşısında bir an sayılabilecek kadar kısa bir aralık içinde tasfiye edilmesinde kapitalizm ve ulus-devletin suç ortağıdır. Endüstriyel toplum adı altında bir kanser urunu en ilerici toplum olarak sunma küstahlığı da endüstriyalizmin ne tür bir patolojik vakıa olduğunu gayet iyi açıklamaktadır. Hiçbir savaş endüstriyel toplum adına (kapitalizm ve ulus-devletin desteğiyle) gerçekleştirilen toplumsal cinayetler kadar cinayetler ve ölümler gerçekleştirmemiş, toplumsallığı yaralayıp hastalığa mahkûm etmemiştir.

"Endüstriyel toplum adı altında bir kanser urunu en ilerici toplum olarak sunma küstahlığı da endüstriyalizmin ne tür bir patolojik vakıa olduğunu gayet iyi açıklamaktadır. Hiçbir savaş endüstriyel toplum adına (kapitalizm ve ulus-devletin desteğiyle) gerçekleştirilen toplumsal cinayetler kadar cinayetler ve ölümler gerçekleştirmemiş, toplumsallığı yaralayıp hastalığa mahkûm etmemiştir"

Kıyamet ve mahşer kavramlarına büyük anlam yükleyen peygamberler, bu kavramlarla herhalde modernite denilen bu üçayaklı canavarın insan toplumsallığının anlamını ve hakikatini yok ettiği ahir zamanı anlatmak istemiş olsalar gerek!

Ortadoğu'da sosyal yaşamın yeniden tanımlanması için gerekli kavramsal ve kuramsal çerçeveyi kabaca sunmaya çalışmamın asıl nedeni, "toplumsal yaşam nedir?" sorusuna yanıt geliştirmek içindir. İnsanın kendi öz yaşamına ilişkin tuhaf bir yaklaşımı vardır; sanki ezelden ebede kadar bir çizgide veya döngüde yaşandığını sanır. Bu köklü bir yanılgıdır. En anlamlı yaşam şansına sahip olduğu halde, insanın en yanılgılı tür olması sadece doğanın bir oyunu değildir; sanırım bu daha çok tahakkümcü toplumda kendini gösteren bir oyundur. Hiçbir canlı türü insan kadar yanılsamalı değildir. Çok tuhaf bulduğum kadar, ilginç bir oyundur bu benim için.

Doğru bir tanım doğru yaşamın ilk adımı olabilir

Toplumsal yaşamı doğru tanımlamak ve bu bilinçle yaşamak, yaşamın kendisi kadar önemlidir. Belki de yaşam doğru tanımlanmak içindir. Hemen belirtmem gerekir ki, genelde yaşam, özelde insan yaşamı kendine özgü bir mimarinin, bir inşanın sonucudur. Bu inşanın içine nelerin girdiğini belirlemek toplumsal bilimin temel görevidir. Belirlemek istediğim husun daha iyi anlaşılması için, üç aylık ömrü olan kelebeği örnek olarak gösterebilirim. İç yapısı ve çevre ekolojisi kelebeğin bu üç aylık yaşamını belirlemiştir. Eğer bir kazaya kurban gitmezse, kelebek bu üç ayı yaşayacaktır. Onun için öncesizlik ve sonrasızlık (ezel-ebed sorunu) bu üç ayla sınırlıdır. Bunu sorun yapmayı da hiç düşünmez. Bu yönlü bir arzusu da olamaz, olsa da fazla mesele yapmaz. Örnek içinde örnek: Gılgameş gibi. Gılgameş'i olumsuz örnek olarak sunuyorum. İzahını yapacağım. Tüm doğa ve evren özünde 'kelebek kuralı'na bağlı olarak yaşar. Sadece insanda yaşam bu kurala ters düşer. Muazzam sorunlu bir hal alır.

İnsan türü ömrü için ebedi-ezeli arayışlar içine girmekten gökte cennet, yeraltında cehennemler düşünmeye kadar pek çok çılgınca çaba geliştirir. Kendini tanrı-krallar halinde sunmaktan en alçakça kölelikte tutmaya kadar çılgınlıklar peydahlar. Her gün cinsel sapıklık içinde yaşamaktan kendini nötr bir cins halinde tutmaya kadar kural tanımayan tutumlar da sadece insana özgüdür. Planlı soykırımlar geliştirmekten sonsuz yaşam iksiri peşinde koşmaya kadar bu tutum hiçbir canlı türünde görülmeyen hastalıklar halinde sürer gider. İnsan için, sınır tanımayan bu çılgınlıklar için, bunların anlaşılması ve önlenmesi için yaşamın tanımına ihtiyaç vardır. Doğru bir tanım doğru yaşamın ilk adımı olabilir.

Bu bölümün uzun girişinde konuyu biraz aydınlatmak için kavramsal ve kuramsal bir çerçeve geliştirmeye çalıştım. Şüphesiz idealli bir sosyal bilim bu çerçeveyi geliştirip yaşamsallaştırmakla görevlidir. Kapitalist modernitenin yapısal krizini ve çıkış olasılıklarını çözümlemeye çalışırken, vazgeçilmez bir gereksinim olan sosyal bilimin yeniden tanımlanması ve inşası (örgütlenmesi) bu nedenlerle öncelikli görevlerin başında gelir.

İnsan yaşamının olmazsa olmazı toplumsallığıdır. Bu konu üzerinde çok ısrarla durmamın birinci nedeni henüz sosyal bilimce bir tanımlanmasına girişilmemesi, girişim denemeleri olsa bile anlamı ve hakikat değeri olan bir bilimselliğinin sağlanamaması, örgütsel inşasının ve toplumsallaştırılmasının başarılamayışıdır. İkinci ve daha önemli neden, kapitalist modernite liberalizminin bireyi ve bireyciliği anti-toplumsal temelde yere göğe sığmayacak denli abartılı inşası ve canavarlaştırmasıdır. Mevcut haliyle bireycilik sadece sürdürülemez değildir, yaşanılamazdır da. Hiçbir canlı türünde gözükmeyen, her türlü sapıklığa açık bireyci yaşam için ne toplumun ne de gezegenimizin dayanma gücü kalmıştır. Bu bireycilik öyle bir sapık haline getirilmiştir ki, günün yirmi dört saatinde insan öldürmekten, seks, spor ve sanat yapmaktan, kar sağlamaktan ve işkence yürütmekten usanmaz. Çok açık ki bu bireyciliğin sonu kanser ve AIDS türü hastalıklardır, nitekim onlar da hızla üremektedir. Peygamberlerin çok önceden haber verdikleri mahşer denilen günler bu bireycilikli dönemi ifadelendirir.

O halde yaşama saygının gereği olarak, birinci görev olan toplumsal yaşam tanımlı sosyal bilimin inşasını, ikinci görev olan bireyci yaşamın ve arkasındaki sistemin durdurulmasıyla bütünleştirmek çıkış için şarttır.

Şüphesiz toplumsallık bireysel yaşamın örgütlülüğüne ve inşasına dayanır. Bireyden kopuk toplum olamaz. Bireyle toplum kıyaslamasını hidrojenle uranyum elementlerinin kıyaslamasına benzetebiliriz. Hidrojen atomu tek başına olduğunda basit bir yapıdır. Bazı türlerinde enerji ve parçacık yayımı olsa bile çok sınırlıdır. Uranyumda ise sentezlenen aynı atomlardan çok sayılı bileşim sürekli enerji ve parçacık yayar. Nitekim atom bombası uranyumun bu özelliğinden kaynaklanır. Toplumda da çok sayıda birey sentezlenmiştir. Ama yaydıkları enerji ve parçacıklar (eski ve yeni topluluklar) bireyci insana göre (kendisini yaşamaktan başka işlevi olmayan atom) kıyaslama kabul etmez ölçülerdedir.

Birey toplumsallığını yitirdiğinde, fiziki olarak yaşasa bile, ya bir hain ve alçaktır ya da bir serseridir. Her iki anlamda da ölümcüldür.

Ortadoğu toplumsallığını evrensel bir yapılanma olarak anlamlandırmak önemlidir. Gezgin avcılar ve bitki toplayıcıları Toros-Zagros dağ silsilesinin eteklerindeki uzun süreli yaşayıştan çıkardıkları deneyimle tarım-köy toplumsallığına geçişi gerçekleştirdiklerinde, farkında olmasalar da evrensel yaşamın bir yapılanmasını inşa ediyorlardı. Bu yapılanmanın kendisini ve üzerinde inşa edilen merkezi uygarlık çağını ilgili bölümlerde çözümlemeye çalışmıştım. Burada ek olarak bu yapılanmanın anlamı üzerinde durmak ve hakikat değerini açıklamak katkı sunacaktır.

Son buzul döneminin sona ermeye başladığı yirmi bin yıl öncesinden itibaren Toros-Zagros dağ silsilesinin eteklerinde örgütlenmeye çalışılan yeni toplumsallık, zengin bitki türlerinden tarıma ve evcilleşmeye uygun hayvanlardan hayvancılığa geçiş halindeydi. On bin yıl öncesinde bu geçiş süreci yerleşik köy yaşamıyla sonuçlandı. Ekim ve hayvancılık faaliyetleri çiftçi ve çoban toplumsallığını öne çıkardı. İnsanlık için rüya gibi bir yaşam belirdi. Halen izleri süren tüm bayram ve törenlerin temeli bu yeni rüya gibi yaşam sevincinden kaynaklandı. Kıtlık toplumundan bolluk toplumuna geçiş yapılmıştı. Yaklaşık on bin yıl başka toplum tipleri tanınmadan bu biçim yaşandı. Bu yaşam biçimi tüm dünyaya yayıldı. Çoklu merkez görüşleri olsa da, beliren yeni yaşamın bu ilk merkezliliğinin belirleyici önemde olduğu güçlü kanıtlarla daha fazla desteklenmektedir.

"Ortadoğu toplumsallığını evrensel bir yapılanma olarak anlamlandırmak önemlidir. Gezgin avcılar ve bitki toplayıcıları Toros-Zagros dağ silsilesinin eteklerindeki uzun süreli yaşayıştan çıkardıkları deneyimle tarım-köy toplumsallığına geçişi gerçekleştirdiklerinde, farkında olmasalar da evrensel yaşamın bir yapılanmasını inşa ediyorlardı. Bu yapılanmanın kendisini ve üzerinde inşa edilen merkezi uygarlık çağını ilgili bölümlerde çözümlemeye çalışmıştım"

Tarihsellikleri dışında toplumlar var olamaz

Ana-kadın eksenli gelişen bu toplum ilk akraba toplumunu inşa etmesi açısından da önemlidir. Akrabalık ana-kadına yakınlık temelinde belirlenir. İlkel klandan ilk kabile toplumuna bu akrabalıktan erişilir. Kabile temeli güçlü orijinal kimlikli bir toplum biçimi olarak halen izini sürdürmektedir. Etkileri günümüze kadar taşan orijinal

dil, din, mitoloji, sanat, bilgelik ve bilimsel kurumlar ilk ışınlarını bu toplumun bağrında saçtılar. Dokuma, çömlek, toprağı ekme, el değirmeni ve ev kurma araçları da orijinal çıkışlarını bu dönemin toplumuna borçludur. Doğaya kutsal bağlanış ve vatancıklar oluşturma da bu toplumun ürünüdür. Denilebilir ki, toplumsal yaşama ilişkin 'ilkler'in yüzde 90'ı bu dönemin toplumundan kaynaklanır.

On binlerce yıl tek başına süren toplumsallık, insanlığın temel zihniyet ve ruh kalıplarını, maddi ve manevi kültürel değerlerini teşkil etmiştir. Basit bir toplum (köy-tarım-çiftçi-çoban-kabile-ana kadın-zihniyet ve ruh kalıpları-bazı üretim teknikleri) olabilir, ama insanlık için köklü bir yaşamın temeli başarıyla atılmıştır. Bundan sonra gerçekleşen her şey bu topluma dayalı olarak gelişmiştir. İnsanla ilgili hiçbir gelişme bu topluma rağmen oluşma yeteneğinde değildir. Başka hiçbir gelişme olmaz demiyorum. Olsa bile bu toplumla bağlantılı olarak ve onun bir kolu biçiminde gelişir. Toplumlar tarihsel varlıklardır. Tarihsellikleri dışında toplumlar var olamaz. Kapitalist modernitenin tarihi bir tarafa bırakan, sadece analize dayalı bilim yöntemi tüm bilimlerin, özellikle sosyal bilimin çarpık ve hakikat değeri düşük biçimde gelişmesinden sorumludur. Analiz ve nesnellik en kötü metafizik olarak Avrupa merkezli bilimin temel kusurlarıdır.

Eğer toplumlar tarihsel varlıklar ise, o zaman anlamları da tarihseldir. Anlam ise toplumsal yaşamın özüdür; toplumsal yaşamın amacı, ruhu ve zihni olarak da tanımlanabilir. Hakikat ise, bu tarihsel toplum varlığının teşkil ettiği anlamlılığın mitolojik, dinsel, sanatsal, bilgelik ve bilimsellik olarak dile, ifadeye ve biçime kavuşturulmasıdır.

İnsan toplumu ağır tahribatlardan geçmiş olsa bile, şimdi de aynı hakikat yöntemleri temelinde bu anlamlılığı yaşamaktadır. Toplumun tarihselliğinin bir kanıtı da bu yaşam biçimidir. Şüphesiz bu toplumsal yaşam biçimi aynı kalmamıştır. Diyalektik olarak bir gelişmeyi hep bağrında taşımıştır. Ama yıpranmış, tasfiyeyi ve tahribatı yaşamış da olsa, temel form olarak günümüze kadar kendini yaşatmıştır.

Bu tarihsel toplumun yaşam formunda ilk büyük yarılma hiyerarşiyle çizilmiştir. Hiyerarşi tanımlandığı gibi yaklaşık M.Ö. 5000'lerden itibaren varlığını duyuran bir unsur olarak toplumun bağrına yerleşti. Hiyerarşinin kendisi ilk seçkinler grubunu ifade eder. Rahip + yönetici + asker üçlüsü olarak hiyerarşi, ana-kadın otoritesi yerine kurulmaya çalışılır. Toplumsal yaşamın bağrında ilk büyük yabancılaşma bu seçkinler otoritesi ile başlar. Seçkin aile, hanedanlık yapılanmaları da kaynağını hiyerarşide bulur. Hanedanlık bir yandan devlet olarak biçimlenirken, diğer yandan ailecilik olarak toplumsal yaşamı farklı bir anlamlılığa ve forma taşır. Köklü dönüşüm söz konusudur.

M.Ö. 3500'lerden itibaren şehir, sınıflaşma ve devletleşmenin başlamasıyla birlikte bu yarılma, anlam ve form dönüşümü daha da derinleşir. Uygar toplum başat rol oynar. Toplumsal artılar üzerine kurulan uygarlık tekelleri (devlet, köle çiftlikleri, ticaret, tefeci tekelleri) yaşamı derinden yaralamıştır. Tanık olmadığı yabancılaştırıcı unsurlar toplumun bağrına yerleşince, anlam ve form olarak giderek bozulan ve bütünlüğü parçalanan alt ve üst tabakalara özgü yaşamlar peydahlanır. Uygar yaşam tarzı denilen varoluş bu tarzı ifade eder. Ortadoğu toplumunda aynı merkezi alanda (Verimli Hilal) boy veren uygarlık da merkezi bir anlama sahiptir. Evrenseldir. Toplumsal yaşamın bağrında yabancılaştırmayı derinleştirse de, tarihsel ve mekansal olarak Ortadoğuludur. Ortadoğu toplumsal yaşamında üst bir katman olarak yerleşen uygar yaşam, yaklaşık beş bin yıllık hegemonik bir dönemi ifade eder.

"İslamiyet adı altında son çıkışını yapan merkezi uygarlık sistemi, anlatıldığı gibi beş yüz yıllık bir ikame sonunda hegemonyasını Avrupa kapitalist modernitesine kaptırmıştır. Ortadoğu toplumunun islam adı altında yaşadığı şey, özünde eski tarihidir. Hiyerarşi, hanedanlık ve imparatorluklar varlıklarını islam döneminde hilafet, emirlik ve saltanat adı altında sürdürürken, direnişçi demokratik unsurlar çok çeşitli mezhepler (alevi, şia, harici, êzidi, musevi, hıristiyan halk ve kültürler) ve cemaatler olarak varlıklarını, anlam ve hakikatlerini sürdürmeye çalışmışlardır."

Hegemonya basit bir unsur değildir. Toplumsal yaşamın tüm gözeneklerine, doku ve organlarına sızmıştır. Bu yaşam tarzında kadın kimlik olarak en alta yerleştirilmiştir. Onun üstünde erkek köleliği oturtulmuştur. Direnen göçebe kabile ve aşiretlerle emekçi köylüler ve zanaatkarlar üçüncü tabaka olarak düzenlenmek, yapılandırılmak istenir. Fakat bu kesimler ilk iki tabakayı da etkileyerek, tarih boyunca direnmeci yaşamı hep canlı tutar. Ayrıca uygarlık tekelleri sadece çıplak zor araçlarıyla değil, esas olarak hakikatin ifade yöntemlerini (mitolojik, dinsel, bilgelik, sanat ve bilimler) kullanarak, meşruiyetlerini toplumsal yaşamda doğalmış gibi sunmak ve sonsuz kılmak isterler. Toplumsal yaşamın tüm eski kalıplarını, bayram ve törenlerini, ibadet ve eğlencelerini tekelleri altında yeniden yorumlayarak sahiplenirler, bunlara damgalarını vururlar. Fakat en eski toplumsal yaşam kalıpları temelde varlığını ve anlamlılığını sürdürür. Parçalanmış da olsa hakikatini dile getirir. Uygarlık çağında Hint, Çin ve Güney Amerika uygarlıkları kendi mekanlarında gelişim sağlasalar da, başat rol Avrupa modernitesine kadar Ortadoğu kökenli merkezi uygarlık sisteminde kalmıştır.

İslamiyet adı altında son çıkışını yapan merkezi uygarlık sistemi, anlatıldığı gibi beş yüz yıllık bir ikame sonunda hegemonyasını Avrupa kapitalist modernitesine kaptırmıştır. Ortadoğu toplumunun islam adı altında yaşadığı şey, özünde eski tarihidir. Hiyerarşi, hanedanlık ve imparatorluklar varlıklarını islam döneminde hilafet, emirlik ve saltanat adı altında sürdürürken, direnişçi demokratik unsurlar çok çeşitli mezhepler (alevi, şia, harici, êzidi, musevi, hıristiyan halk ve kültürler) ve cemaatler olarak varlıklarını, anlam ve hakikatlerini sürdürmeye çalışmışlardır. Tüm bu tabakalaşma ve parçalanmalara rağmen, Ortadoğu'da toplumsal yaşamın evrensel bir yanının ve bütünlüğünün olduğu açık bir gerçekliktir. Tarihsel toplum varlığını sürdürmektedir. Ama anlamı ve hakikati zayıflamış ve parçalanmış olarak.

Kapitalizm bir stratejik savunma ve saldırı rejimidir

Bu durumda sorulması gereken temel soru, kapitalist modernitenin Ortadoğu toplumunda neden gelişme olanağı bulamadığıdır. Sorunun yanıtı ne dinin engelleyiciliği, ne de üretim araçlarının geriliği ve sermayenin yetersizliğidir. Bu alanlarda Avrupa'nın çok ilerisinde olunduğu bilinmektedir. Söz konusu olan dönem 12.-15. yüzyıllardır. Avrupa şehir doğuşlarıyla tanışmaktadır. Ticaret ve para yeni açılan pazarlarda gelişme göstermektedir. Ortadoğu'da ise bu süreçler dört bin yıl öncesinden beri döngüler halinde devam etmektedir. Sanayii de Avrupa'nın fersah fersah ilerisindedir. Merkezi uygarlık hegemonyasına da sahiptir. Bu nedenler, aslında bu bölgede neden kapitalist sisteme geçilemediğini de açıklamaktadır. Ortadoğu kendi sistemine güvenmektedir. Artık-değer üretimi hegemonik güçler için yeterlidir. Dıştan ve içten kaynaklı önemli ve ölümcül karşıt stratejik güçler söz konusu değildir. Moğollar gibi gelen güçleri de rahatlıkla kendi içinde eritmektedir.

Bölümün başında çözümlemeye çalıştığım, Avrupa'nın çıkışında stratejik nedenlerin temel rol oynadığı görüşü geçerliliğini korumaktadır. Kapitalizm bir stratejik savunma ve saldırı rejimidir; ancak durumları çok sıkışmış, varlık-yokluk sorununu yaşayan iktidar ve sermaye tekelleri için başvurulacak bir araçtır. Hollanda ve İngiltere'nin yaşadıkları stratejik ölüm kalım sorunu onları kapitalizme zorlamıştır.

Hegemonik güç olarak yükselen İngiltere, daha 16. yüzyılda Ortadoğu'ya yönelik keşif hareketlerine girişti. Zaten başta Venedik olmak üzere İtalyan kentleri ve Napolyon daha önce yolu iyice aralamıştı. Ayrıca Ortadoğu'yu çok iyi tanıyan Yahudi sermayesi baştan beri stratejik olarak bölge ile ilgilenmekte ve yol göstermekteydi. Hollanda, İngiltere, diğer önde gelen Avrupa ülkeleri ve ABD'nin bölgeye ilgisinin uzmanlığını Yahudi sermayesi yapmaktadır. Tersine Avrupa'ya doğru bilginin uzmanı ve yol göstericisi de yine aynı sermayedir. Yahudiler bu konuda ilk Urfa ve Mısır'dan çıkış dönemlerinden (MÖ 1600-1300) beri tecrübe sahibi bir tüccar kabile toplumu olarak hareket etmektedir.

Ortadoğu'da kapitalizmin stratejik bir rol oynayamamasının ikinci bir nedeni de, islamın yükselişi ile birlikte gelişmeleri engellenen hıristiyan, Ermeni, Asuri, Helen ve Yahudi varlığının göçe zorlanmasıdır. Birikimleri haraca bağlanan ve zaman zaman talan edilen bu kesimlerin Avrupa tarzı bir şehir burjuvalaşmasını yaşayamaması, bölgenin aleyhine önemli sonuçlar doğurmuştur. Erkenden bir Rönesans'ın yaşanmaması kadar, geliştirdikleri kültürün darbelenmesi de bölgeyi çoraklaştırmıştır. İslamiyet tek başına Ortadoğu kültürünü temsil edebilecek bir konumda olmaktan çok uzaktır. En kültürlü halklar olarak hıristiyanlar ve museviler, bölgenin hafızası kadar maddi birikimlerinin de sahipleriydi. İslamiyet biraz da bu değerler üzerine kuruldu. Değerlere el koydu, ama geliştiremedi. Avrupa'da ise güç kazanan hıristiyan ve Yahudi kültürü, Avrupa uygarlığının gelişiminde en temel taşları döşeyen unsurların başında gelmektedir. Ortadoğu'da başat olsalardı, Avrupa uygarlığının hegemonik güç olarak doğma şansı yok denecek kadar az olurdu. Osmanlı İmparatorluğu'nda bu gerçekliği izlemek oldukça öğreticidir.

Bu anlatımın ışığında Avrupa'nın 11.-14. yüzyıllarda sürdürdüğü Haçlı Seferleri ile neden sonuç alamadığı daha iyi anlaşılmaktadır. Bu seferlerden çıkardığı dersler ve taşıdığı değerlerle 16.-19. yüzyıllardaki kapitalist temelli stratejik çıkışlarıyla Ortadoğu'ya yüklendiğinde başarılı olması da aynı nedenlerden ötürü anlaşılırdır. İlgili bölümlerde konu yeterince çözümlenmiştir. Ortadoğu için önemli olan, 19. yüzyıldan itibaren stratejik saldırıya geçen Avrupa modernitesinin yol açtığı gelişmelerdir. Daha da önemli olan, toplumsal yapıda derinleşen kriz ve çöküşlerdir.

Uygarlığın varlık olarak sorun kaynaklı olduğunu sıkça vurguladım. Yapısallık olarak uygarlığın sorundan krize düşmesini belirlemek, gelişmeleri çözümlemek için önem taşır. Uzun süre yapılanmaları olarak uygarlıklar krize düşmeleriyle birlikte alan ve hegemonya değiştirirler. Kapitalist moderniteye sıçrama yapamadığından (çok yönlü iç ve dış nedenler) islam uygarlığıyla son döngüsüne giren Ortadoğu uygarlığının 13. yüzyıldan itibaren yapısal krize girmesinden bahsedebiliriz. Osmanlı İmparatorluğu yapısal krizin derinleşmesinden başka bir anlam taşımaz. Kapitalist stratejinin oluşum yüzyıllarında gösterdiği yayılma, krizli yapısından ötürü başarılı olamazdı. Nitekim kapitalizmin 19. yüzyılla birlikte bölgeye yüklenmesi, bu anlamını fazlasıyla açığa çıkardı.

Ortadoğu toplumu için 19. ve 20. yüzyıllar, kapitalist strateji tarafından fethedilmekten ibarettir. Kapitalist modernitenin üç mahşeri atlısıyla (kapitalizm, ulus-devlet, endüstriyalizm) bölgeye yüklendiği bu dönem, krizin ve çöküşün derinleşmesi dönemidir. Binlerce yıllık tarihsel ve toplumsal yaşam, kendi içinden çıkan beş bin yıllık uygarlık yapısının çözülüşüyle tam bir kuşatılmışlığa alınıyor. Kendi uygarlık artıklarıyla kapitalist modernitenin ittifakı, Ortadoğu'da toplumsal yaşamın bunalımını sürekli derinleştirmiştir. Bunalıma bu niteliğini yaşadığı köklü geçmiş ve kapitalist modernite stratejisinin uzun süreli saldırısı verdirmiştir. Toplumsal öz, varlık olarak paramparça edilirken, anlam ve hakikat olarak da kaotik bir durum yaşamaktadır.

"Ortadoğu toplumu için 19. ve 20. yüzyıllar, kapitalist strateji tarafından fethedilmekten ibarettir. Kapitalist modernitenin üç mahşeri atlısıyla (kapitalizm, ulus-devlet, endüstriyalizm) bölgeye yüklendiği bu dönem, krizin ve çöküşün derinleşmesi dönemidir. Binlerce yıllık tarihsel ve toplumsal yaşam, kendi içinden çıkan beş bin yıllık uygarlık yapısının çözülüşüyle tam bir kuşatılmışlığa alınıyor"

Dördüncü stratejik mücadele dönemi-4

Devrimci Halk Savaşı'nın hedefleri

Bundan önceki kısımda Devrimci Halk Savaşı'nın bağlı olduğu amaçlar ya da yerine getireceği görevler üzerinde durduk. Önderliğimiz tarafından temel amaç olarak, "Varlığını Koruma ve Özgürlüğünü Kazanma" tanımı getirilmişti. Varlığını korumak, yani soykırımı durdurmak, yok etmek, ulusal ve toplumsal varlığı güvenceye almak, onun yaşam güvenliğini ortaya çıkartmaktır. Özgürlüğünü kazanmak da, elbette her düzeyde toplumsal özgürlüğün sağlandığı bir demokratik sistemi, demokratik toplum sistemini ortaya çıkartmaktır. Sadece dar bir ulusal özgürlük ile sınırlı değiliz. Dikkat edilirse, ulusal özgürlük mücadelesini; dil, kimlik, kültür özgürlüğü mücadelesini bir paradigma mücadelesi halinde ele alıyoruz. Sınıflı, cinsiyetçi toplum sisteminin aşılarak her kesimin, her kişinin, bütün toplulukların özgürce katıldığı, örgütlü olarak yer aldığı, yaşamlarını kendi örgütlülükleri temelinde özgürce sürdürebildikleri bir demokratik sistemi ortaya çıkartmayı hedefliyoruz.

Bazıları bunu dar bir dil kültür sorunu gibi ortaya koymaya çalışıyorlar. Bazıları "bu özgürlükleri devletle sağlayabiliriz" diyorlar. Biz, bu iki görüşü de doğru bulmuyoruz. Kürt sorunu, ulusal sorun ne dar bir dil kültür sorunu, kültürel özgürlükle yalnız başına çözülebilecek bir sorun, ne de devletin özgürlük ve demokrasi getirmesiyle çözülecek bir sorundur. Kürt sorunu kapsamlı ve bütünlüklü bir sorundur. Aslında hiyerarşik devletçi sistemin yarattığı bütün toplumsal sorunları içinde taşıyan bir sorundur. Kapitalist modernitenin hakim kıldığı sorunların hepsini şimdi yaşıyor. Dolayısıyla dil kültür özgürlüğü bile ancak bütünlüklü bir toplumsal özgürlük yaklaşımıyla, kadın özgürlüğü ekseninden başlamak üzere, tüm toplumsal kesimlerin, bireylerin, azınlıkların ekonomiden güvenliğe kadar bütün alanlarda özgür yaşayabilecekleri bir sisteme ulaşmayı ifade ediyor. Onunla birleştiği zaman ancak gerçekleşebilir, kalıcı olabilir. Önder Apo, geçmişte de "ancak özgür bir halkın dili özgür olabilir" dedi. Kendisi özgür olmayan halka dil ve kültür özgürlüğü getiremezsiniz. Köle bir halk özgür konuşamaz, özgür düşünemez ve yaşayamaz. O bakımdan da özgürlüğü daraltıcı yaklaşımlar doğru değildir. Onlar dar milliyetçi yaklaşımlar oluyorlar.

Diğer yandan yine devletçi, milliyetçi yaklaşımlar da çözümleyici değillerdir. Kürt'ü, Türkçe veya Arapça soykırımdan geçirmek değil de, Kürtçe soykırımdan geçirmek gibi bir şey oluyor. Bazıları bunu bir ilerleme sayıyorlar. Hiç olmazsa ölecekse de, anladığı dilden ölsün denebilir. Fakat biz bu ehveni şer yaklaşımını doğru bulamayız. Bir özgürlük hareketi olarak kendimizi böyle bir ilkede, anlayışta tutamayız. Ölmemesini ve özgür yaşamasını sağlatacak, yaratacak bir yaklaşımı elbette esas alırız. O bakımdan da devletin özgürlük değil, toplumsal özgürlükleri, demokrasiyi, doğal toplumu, toplum doğasını parçalayan, darbeleyen, bölen, çatıştıran, çeliştiren, ona egemenlik ve kölelik getiren, baskı ve sömürü yaratan bir sistem olduğunu anlamamız gerekiyor.

Devleti kutsayan, öven düşüncelerin hepsi devletler tarafından üretilmiş düşüncelerdir. Toplumlar üzerinde, insanlar üzerinde egemenlik kurabilmek için yaratılmışlardır. Eğer gerçekten bir devletçi kişi değilsek, devletçilikten beslenen, yemlenen konumda değilsek o zaman gerçekçi bakmamız lazım. Bütün kötülüklerin kaynağını "özgürlükleri, güzellikleri, iyilikleri de yarat, sen bunun yaratıcısı olacaksın" diye ele alamayız. Bu, tutarsızlık olur. Zaten dikkat edilirse bu, şimdiye kadarki özgürlük düşüncelerinin, eylemlerinin yaşadığı temel iç tutarsızlıktı. Onun için hep birer eylem ve güzel arayış olarak kaldılar. Geçici gelişmeler olabildiler. Toplum doğasını geliştiren, demokratik yapıda ilerleten bir sistem olamadılar. Bu çelişkiyi de devletçi düşünce ortaya çıkarttı. Doğal toplumu parçalarken, toplumsal zihniyeti de bu biçimde yeniden yapılandırdı. Kendi egemenliğini sürekli kılacak, varlığını sürekli yaşatacak bir zihniyet temeline oturttu. İşte bu, oradan geliyor. Bunu bilmek ve anlamak zor değildir.

Devletçi paradigmaya karşı demokratik toplum paradigması

Biz özgürlük mücadelesini bir paradigmasal mücadele olarak ele alıyoruz. Yani devletçi paradigmaya karşı, demokratik toplum paradigmasının gerçekleşmesi, hakim kılınması, toplumsal sistemin buna göre oluşturulması temelinde ele alıyoruz. Bütün alanlarda özgürlüğü öngörüyoruz. Bu bizim felsefemiz, ideolojik siyasi çizgimizdir. Kısacası siyasi programımızdır. Bu temelde amaçlar, görevler olarak soykırımı durdurmak, yıkmak, demokratik toplumu inşa etmek olarak ortaya koyduk. Mevcut temel ilkenin pratikte gerçekleşmesini böyle öngördük. Bunu mevcut devletçi sistemin daraltılması ve KCK sisteminin örgütlendirilip korunması, savunulması olarak da belirttik.

KCK sistemi esnek bir sistemdir. Çünkü demokratiktir. Demokratik sistemler esnektirler. Devletçi sistemler katı, mutlakçı ve egemenlikçidirler. Dolayısıyla KCK sisteminin inşası, yaşatılması, var edilmesi ucu açık olarak birçok boyutta gerçekleşebiliyor. Onun temel yedi boyutunu ortaya koyduk. Bu bizim parti programımızdır. PKK programının temel yedi ilkesini ya da bölümünü ifade ediyor. Böyle tanımlayabiliriz. Bu bölümlerin, gerçekleştirilmesi gereken görevlerin ayrıntıları vardır. KCK sisteminin örgütlendirilmesi ve işler kılınması partimizin temel görevidir. KCK sisteminin esnekliği, kendi başına var olabildiği gibi, devletçi sistemlerle de iç içe, yan yana belli bir ilişki ve çelişki temelinde var olabilme özelliğine sahip bulunmasından ileri geliyor. Devletçi sistemleri hemen reddedip tümden yok etmeyi hedeflemiyor; "ya devletçi sistem var olur ya da ben var olurum" demiyor. Bunu söyleyenler ulus devletçi sistemlerdir. Dikkat edilirse, ulus devletler kendilerinden başka bir varlık kabul etmiyorlar, tanımıyorlar, var olanları yok etmek istiyorlar.

KCK sistemi öyle değildir. Kendi başına da var olabilir, devletsiz de varlık gösterebilir, yaşayabilir. Fakat çok değişik düzeylerde devletçi sistemlerle de iç içe var olabilir. Yine bütünlüklü, öngörülen yedi boyutun tümünü yetkince örgütleyerek, bütünlüklü bir sistem halinde var olabileceği gibi, bir veya birkaç boyutun örgütlenmesiyle, bir boyutun belli bir düzeyde örgütlenmesiyle de var olabilir. Böyle oldu diye KCK sistemi yoktur, Demokratik Konfederalizm oluşmamıştır denilemez. Eksikliklerinin olduğu söylenebilir. Yine "hala inşa edilmesi gereken yönleri bulunuyor" diye ifade edilebilir. Ama KCK sisteminin varolması için illa yedi boyutun yüzde yüz inşa edilmiş, örgütlendirilmiş olması da gerekmez. Yüzde otuzu örgütlenebilir, yüzde altmışı da örgütlenebilir, yüzde yüzü de örgütlenebilir. Bir boyut yüzde seksen örgütlenebilir, bir boyut yüzde kırk da örgütlenebilir. Bütün bunlarla da KCK sistemi var olabilir. KCK sistemi, aynı zamanda demokratik mücadele sistemidir. Özgürleşme ve demokratikleşme mücadelesi süreci de diyebiliriz. O bakımdan yerine getireceği görevler de buna göre belirleniyor. Bu noktada böyle bir mücadeleyi yürütmenin hedefleri de buradan ortaya çıkıyor.

Biz geçmişte de savaş yürüttük. 1 Haziran 2004'ten bu yana, düşük yoğunluklu bir aktif savunma savaşı içinde olduk. Bu savaşı orta yoğunluklu düzeye de çıkartmaya çalıştık. Son zamanlarda deneme düzeyinde de olsa yaşadık. Daha önce uzun süreli halk savaşı temelinde, sert gerilla savaşımları içerisinde olduk. Belli bir hedef programımız oluştu. Kimleri hedefleyeceğimiz ve nasıl vuracağımız konularını hep önemli bir sorun yaptık. Değerlendirdik, tartıştık, ele aldık, planladık ve ona göre pratik geliştirmeye çalıştık. Şimdi Devrimci Halk Savaşı, meşru savunma duruşumuzda yeni bir savaş duruşu olarak ortaya çıkmaktadır. Yerine getirmekle yükümlü olduğu temel görevleri vardır. Bu görevleri gerçekleştirmede neleri hedefleyeceğini, neleri yıkıp kuracağını ve koruyacağını da program düzeyinde netleştirmemiz gerekmektedir.

Biz geçmiş dönemlerde de savaşlar yürüttük. O savaşın da belli hedefleri vardı. Geçmiş dönemdeki savaşımızın hedefleri neyse ona göre hareket edildi. Geçen dönemde böyle yaklaşımların ortaya çıktığını gözledik. Bu da, Devrimci Halk Savaşı'nda eskiyi tekrarlamak oldu. Hem paradigma değişmiş, hem buna dayalı programımız değişmiş, hem de stratejimiz değişmiş, ama biz yürüttüğümüz savaşın hedeflerinde ve yöntemlerinde değişiklik yapmıyoruz. O halde bu tutum ne paradigma ve program değişimini ne de strateji değişimini kabul ediyor, kaldırıyor. Hiçbir şeyin değiştirilmemiş olduğu anlamına geliyor. Çünkü pratikte ne yaparsak düşüncemizin, amaçlarımızın o olduğu anlaşılıyor. Ya da gerçek anlamda onlardan oluşuyor. "Biz, düşünce olarak şunları öngörüyoruz, ama pratikte de başka şey yapıyoruz" diyemeyiz. Bu pratik, bu düşünceye uygundur. O zaman o düşüncenin hiçbir değeri olamaz. Gerçek olan pratiktir.

Pratik eski paradigma, eski program ve stratejiye göreyse o zaman sen bu değişikliklerin hiçbirini yapmamışsın, yeniye gelmemişsin, eskiyi yaşıyor ve yaşatıyorsun demektir. Bunların çok fazla yaşandığını biliyoruz. Bu konu, bu hususlar bütün toplantılarımızın, konferanslarımızın, yönetim toplantılarımızın, eğitimlerimizin temel tartışma, eleştiri ve özeleştiri konusu oluyor. Böyle olduğu bilinmektedir. Bu anlamda bilinmeyen, netleşmemiş bir durum söz konusu değildir. Bu da doğru değildir. O zaman değişememiş oluyoruz, eskiyi tekrarlıyoruz. Sürecin gerisinde kalıyoruz. O çabanın, mücadelenin –ne kadar cesur ve fedakar olursa olsun– sonuç vermesi, başarı getirmesi mümkün değildir. Bir kere çizgiye uygun değildir. O halde biz içinde bulunduğumuz sürecin gereklerine göre bir mücadele yürütüyoruz. Teorimizi ona göre oluşturmuş, programımızı ona göre belirlemişiz. Stratejimizi ona göre çiziyoruz. O halde hedefler programımızı da yürüteceğimiz savaşta buna göre belirlememiz lazım. Programımızın ortaya koyduğu, savaşla gerçekleştirmek istediğimiz görevlerin gereğine göre bir hedef programımızın oluşması gerekli.

Şimdi buradan baktığımızda, yeni bir hedefler programına ihtiyacımız vardır. Özellikle 1 Haziran 2004'ten bu yana yürüttüğümüz mücadelenin hedefler programı, orduyla çatışmaya girmekti. Askeri güçlere darbe vurup devleti diyaloga zorlamayı hedefleyen bir savaştı. Bu zorlamayı kuvvetlendirebilmek için zaman zaman polislere de vurabilsek, ekonomik hedefleri de programımıza alabilsek diye çalışmalar, arayışlar içinde olduk. Bu iki alanda kısmi girişimler yaşandı. Gerçekten de zayıf kaldı. Çoğunlukla bunlar kağıt üzerinde kaldılar, sözde kaldılar. Genel planda ise sadece askeri hedeflere, belli taktiklerle eylem yapabilen, askeri saldırılar karşısında kendini savunmaya çalışan bir savaş duruşu içinde olduk.

Demokratik Konferderalizm inşasını bütün boyutlarda gerçekleştirmeliyiz

Şimdi dikkat edilirse böyle bir duruşla bundan önceki bölümde ortaya koyduğumuz görevleri yerine getiremeyiz. Yani sömürgeci soykırım sistemini kıran, parçalayan, işlevsiz kılan, mevcut ulus devlet sistemini gerileten, daraltan, sınırlayan, onun yerine KCK sistemini, Demokratik Konfederalizm sistemini bütün boyutlarıyla örgütleyen ve savunan bir gelişmeyi ortaya çıkartamayız. Böyle bir mücadeleyi yürütemeyiz bile. O halde amaçlarımız bunlarsa, amaçlarımız devleti veya soykırım sistemini bu düzeyde geriletmek, yerine demokratik toplum sistemini inşa etmek ise, devleti sınırlandırıp daraltarak, Demokratik Konfederalizmi onun yerine inşa etmekse ve bunu bütün boyutlarda yapmak ise o zaman bütün bu boyutları içeren bir mücadele yürütmek zorundayız.

Devrimci Halk Savaşı'nın çalışma programı, eylem programı, mücadele programının bütün bu yedi boyutu içerisine alan düzeyde olması lazım. Her alanda mücadele yürütebilmemiz gereklidir. Yanlış anlama olmamalıdır. Mücadeleyi elbette her alanda yürütmeliyiz. İnşayı bütün boyutlarda gerçekleştirmeye çalışmalıyız. "Her boyutta aynı düzeyde gelişmeler olmaz, farklılıklar olur" demek, bütün boyutlarda mücadele etmek gerekmez anlamına gelmiyor. Bu da olabilir. Örneğin fiilen geçen altı yedi yıllık süre içerisinde, hemen hemen sadece siyasi boyut öne çıktı. Çok sınırlı bir kültürel boyut mücadelesi verdik. Kısmen de gerilla düzeyinde bir askeri boyut mücadelesi oldu. Onun dışında mücadelenin hepsi siyasi boyutta oldu. Ne ekonomik boyutu geliştirdik, öyle bir mücadele yürüttük,

ne sosyal, ne de hukuki boyutu geliştirdik. Aslında öz savunma boyutunu bile işlemedik, ciddi bir diplomatik boyut geliştirmedik. Sosyal, kültürel boyuta ilişkin bazı şeyler istedik. Ama bu, Demokratik Konfederalizm istemek değildir.

O halde niye istedik? Karşı tarafı teşhir etmek için istedik. Yoksa devlet yapsın diye değil. Devletin gerçeğini ortaya çıkartabilmek, Kürt sorununun nasıl bir sorun olduğunu herkese gösterebilmek için istedik. Çelişkileri ortaya koymak, açığa çıkartmak için istedik. Bazen de yanlışlık oldu. Bazıları da bunları devlet yapacak diye sandılar. Devletten ister oldular. Bu da bir yanlışlık oldu. Eleştiri ve özeleştiriyle düzeltmemiz gereken bir hususu oluşturuyor. Şimdi “kendi irademizle, öz gücümüzle, direnişimizle KCK sistemini inşa edeceğiz, Demokratik Konfederalizmi örgütleyeceğiz, devleti daraltacağız, sınırlandıracağız, Kürt sorununu kendi gücümüzle çözeceğiz” derken elbette ki kimseden bir şey isteyemeyiz. Başkaları bir şeyler yapsın diye istekte bulunamayız. Her şeyi yerinde, zamanında doğru bir planlamayla kendimiz yapmak durumundayız. Onun için de böyle büyük bir mücadele yürütüyorsak, o halde KCK sisteminin bütünlüklü bir inşasını da gündemimize koymak durumundayız. Savaş yürütmenin gereği de budur.

Savaş gibi bir mücadeleyi göze alıyorsak, onun önüne büyük hedefler koymak durumundayız. Bir savaşı geliştirebilmek, sürekli kılabilmek, dayanaklarını oluşturabilmek için kendimizi, toplumu örgütlemek durumundayız. Mevcut Devrimci Halk Savaşı’nda savaşı kendi programı, planı doğrultusunda geliştirdiğimiz ölçüde KCK sistemi örgütlenir, KCK sistemini örgütleyebildiğimiz oranda biz savaşı geliştirebiliriz. Çünkü savaşı geliştirecek güç, o sistemdir. Savaş ekonomik dayanağını, hukuki, sosyal gücünü, siyasi gücünü, mali gücünü, kültürel gücünü elbette ki örgütlülüğünden alacaktır. Bunlara dayanacak ki savaş yapılabilsin, yaşayabilsin. Sadece bir savaş olmaktan çıkarak, bir toplumsal olay haline gelsin. Toplumsal devrime dönüşsün. Yoksa silahlanmış güçlerin, ne yapmak istedikleri belli olmayan bir vuruşması haline gelebilir. Bu tehlike her zaman vardır. Biz bu biçimde savaşamayız. Devrimci Halk Savaşı, kesinlikle böyle bir savaş değildir. Savaş, bu duruma düştüğü zaman çeteleşmiş olur. Amaçlarından, ilkelerinden ve ölçülerinden kopmuş, sadece vuruşmayı içeren, intikam duygularını körükleyen veya tatmin eden bir olay haline gelmiş olur. Böyle bir savaş da, kesinlikle Devrimci Halk Savaşı değildir. Devrimci Halk Savaşı’nın her şeyden önce böyle olmayacağını bilmemiz, anlamamız gerekiyor.

Bu çerçevede değerlendirdiğimizde Devrimci Halk Savaşı’nın hedefler programını yeniden ve yeterli bir biçimde inşa etmemiz gerekiyor. Bütün boyutlara göre de bunları tanımlamamız lazım. Örneğin ekonomik ve ekolojik boyuta ilişkin hedefler programımız elbette olacaktır. KCK’nin öngördüğü, demokratik modernite çizgisinin öngördüğü bir ekonomik boyut vardır. Önderlik savunmada, “tekelci, bu temelde tahakkümcü, sömürücü ekonomiye, sadece pazar için meta üretimine karşıyız” diyor. Demokratik Konfederalizmin ekonomik sistemi böyledir. Bu da tümüyle ekolojik sisteme dayalı bir ekonomik yapılanmadır. Ekonomik ve ekolojik toplumu, temel toplumsal duruş olarak tanımladı. Şimdi bunlarla çelişen, bunlara zarar veren ekonomik yapılar bizim hedefimizdir ve biz onları reddediyoruz. Böyle bir ekonomik modelle örgütlemeyi öngörüyoruz.

Diğer yandan savaş yürütüyoruz. Savaşa hizmet eden, özel savaşa bağlı geliştirilen, özel savaşın destekçisi, mali kaynağı olan ekonomik yapılar, ekonomik hedeflerimiz arasında olacaktır. Biz, bütün ekonomik sisteme karşı değiliz. Dışımızda, devlet veya özel kişiler tarafından geliştirilen bütün ekonomik faaliyetleri reddetmeyeceğiz. Bizim dışımızdaki bütün ekonomik faaliyetler yasaktır, hepsi hedefimizdir diyemeyiz. Öyle dersek yanlış olur. Kendi ekonomik modelimizi geliştirmeye çalışacağız. O inşa görevidir.

Bunun dışında da, toplumsal yaşam içinde yer edinebilen, demokratik sistemle temelde çok fazla çelişmeyen, ekonomik faaliyetleri meşru göreceğiz, kabul edeceğiz. İster kamu çalışması temelinde olsun, isterse özel mülkiyet temelinde olsun, bunları meşru göreceğiz. Bunlar dışındaki ekonomik kaynakları hedefleyeceğiz. Bunun yanında bir de kooperatif, kolektif, toplumun ihtiyaçlarını karşılamayı esas alan, kullanım değeriyle yüklü ekonomik faaliyetleri örgütleyeceğiz. Her alanda inşa etmeye, geliştirmeye, böylece toplumun ekonomik ihtiyaçlarını, beslenme ihtiyaçlarını kendi üretimiyle sağlayacağı bir durumu ortaya çıkartmaya çalışacağız.

> **“En önemli boyutlardan biri hukuki boyut oluyor. Mevcut hukuk sistemini, yargı sistemini işletmeyeceğiz. Çünkü bu hukuk ve yargı soykırımcıdır. Kürt halkının özgür duruşunu suç sayıyor, terörizm sayıyor ve insanlık dışı görüp cezalandırıyor. Biz o hukuk kurumunu, sistemini, yargısını kabul edemeyiz. Dolayısıyla onu işlemez kılacağız. Onun yerine Kürt halkının varlığını ve özgürlüğünü esas alan bir hukuk anlayışı ve yargı sistemini geliştirip örgütleyeceğiz ve işler kılacağız”**

Çift dilli eğitim

Yine sosyal boyut alanında hedeflerimiz var. Bu, eğitim, sağlık, spor gibi faaliyetleri içeriyor. Bu noktada da neyi hedefleyeceğimizi iyi tespit etmemiz gerekmektedir. Örneğin eğitim faaliyetlerinde tümüyle asimilasyona dayalı, devlet ideolojisiyle donatmayı hedefleyen eğitim faaliyetlerini engelleyeceğiz. Ama eğitimi tümden yok mu edeceğiz? Örneğin DTK “çift dilli eğitimi kabul ediyoruz” diye karar aldı. Demokratik toplumun çift dilli varolmasını öngördü. Bu önemli bir karardı. Bunu eğitim başta olmak üzere, toplumsal yaşamın diğer bütün alanlarında gerçekleştirmeyi öngörebiliriz. En azından eğitimin bir kere böyle olmasını, çift dilli olduğu, asimilasyonu öngörmediği, bir de bir ideolojik faaliyet, beyin yıkama faaliyeti olmadığı müddetçe, bu tür eğitim faaliyetlerine izin vermeliyiz. Ama böyle olmayan, tamamen asimilasyonu öngören eğitim kurumlarını da hedef alacağız. Bunun dışında demokrasiye açık, çift dilliliği kabul eden eğitim ortamlarını elbette ki hedeflemeyeceğiz. Buna karşıt kendi eğitim sistemimizi, etkili olduğumuz oranda örgütleyip geliştirmeyi de öngöreceğiz. Kendimiz inşa etmezsek, var olanı, devlete ait olanı da tümden durdurursak o zaman doğru olmayan, sürdürülemeyecek bir durum ortaya çıkar. Oysa yanlış bulduklarımızı gerilettiğimiz ölçüde, doğru gördüğümüzü, demokratik gördüğümüzü inşa edeceğiz. Dikkat edilirse eğitim alanında da hem hedefleyeceğimiz, hem de kabul edeceğimiz durumlar var. Ayrım yapmamız gerekiyor. Hepsini birden hedeflersek, o doğru olmaz. O zaman devleti tümden reddeden bir duruma geliriz. 1980’li, ‘90’lı yıllardaki uzun süreli halk savaşı stratejisinin çerçevesine düşeriz. Demokratik Konfederalizm veya devlet artı demokrasi programını reddetmiş oluruz.

Sağlık kurumlarının halka hizmet eder hale getirilmesini önemsememiz lazım. Bunları reddetmeyeceğiz. Örneğin şimdi öyle bir duruma gelmiş ki, zaten bir topluma hizmet kurumu olmaktan öteye asimilasyon kurumuna dönüştürülüyor. “Türkçe bilmeyene sağlık hizmeti verilmez” diye kural koyan, uygulama yapan yerler var. Bunlar soykırımcı ocaklardır. Elbette bunları etkisizleştirmek, böyle olmaktan çıkartmak gerekiyor. Ama halkın sağlık hizmetlerini, demokratik çerçevede bir hizmet olarak, kesinlikle asimilasyona ve sömürüye yer vermeyecek şekilde yerine getiren kurumları kabul etmeliyiz ve hedeflememeliyiz. Diğer yandan kendi sağlık kurumlarımızı geliştirmeliyiz. Bu faaliyet en kolay geliştirilecek faaliyettir de. Devlet buna el attı, toplumu kendine bağlamak için, özel savaşın bir faaliyeti olarak kullandı. Biz yapamadık. Bunu da savaşla yapmak gerekmiyordu ki! Aslında savaşsız geçen yasal, legal dönemde en rahat, en fazla yapabileceğimiz bir faaliyetken çok az yapabildik. Şimdi bu konular üzerinde daha fazla durmamız gerekiyor.

Spor ve benzeri, gençliğin bu yönlü eğitimleri de aynı konudur. Dikkat edelim, toplumu, ulusu temsil eden kurumları geliştiremedik. Sporu özendiren, genişleten, geliştiren, gençliğin fiziki eğitimi haline getiren bir politikayı izleyemedik. Aslında bu kadar belediyeler vardı. Bunları çok fazla yapabilirlerdi. Ancak öyle olmadı. Ulusu, toplumu müsabakalarda temsil edecek doğru dürüst bir spor kulübü bile örgütleyemedik. Bu, bizim için geri bir durumdur. Aslında devletten beklentili duruşun sonucu oldu. Önünde engeller olduğundan dolayı olmadı. Bu engeller aşılabilirdi. Fakat aşamadık. Şimdi bunu geliştirmenin imkanları vardır.

Mevcut hukuk sistemini Kürt halkının özgür duruşunu suç sayıyor

En önemli boyutlardan biri hukuki boyut oluyor. Mevcut hukuk sistemini, yargı sistemini işletmeyeceğiz. Çünkü bu hukuk ve yargı soykırımcıdır. Kürt halkının özgür duruşunu suç sayıyor, terörizm sayıyor ve insanlık dışı görüp cezalandırıyor. Biz o hukuk kurumunu, sistemini, yargısını kabul edemeyiz. Dolayısıyla onu işlemez kılacağız. Onun yerine Kürt halkının varlığını ve özgürlüğünü esas alan bir hukuk anlayışı ve yargı sistemini geliştirip örgütleyeceğiz ve işler kılacağız. Dikkat edilirse, hukuk alanı bile çok önemli bir mücadele alanı oluyor. Mevcut mahkemeler işlediği müddetçe, onların neyi suç saydığı, neyi doğru bulduğu ortadadır. Onlar, soykırım mahkemeleridir. Öyle toplumsal sorunlara bakmıyorlar. O yönlü olanlar var. Belki halk içerisindeki olayları çözümleyen mahkemeleri biraz düzelterek, demokratikleştirerek işletebilir. Fakat hiç düzeltilmeden kesinlikle işletilemez. Sistemi o alan koruyup yürütüyor.

Böyle bir dönemde siyasi hedefler programımız önemlidir. Var olan bir siyasi yönetim, idari sistemler var. Devleti temsil eden vilayetler, kaymakamlıklar, muhtarlıklara kadar örgütlendirilmiş ve sürdürülüyor. Buna dayalı bir partiler rejimi var. Merkezden Kürdistan’a kadar geliyor. Hepsi merkeze bağlama, mevcut haliyle sömürgeciliğe hizmet etme, soykırımcılığa hizmet etme özelliği taşıyor. Bu bakımdan mevcut partiler sistemini, Ankara’daki meclisi Kürt gerçeğini kabul edip, Kürt halkının demokratik hakların öngörmediği müddetçe, sömürgeci, soykırımcı göreceğiz. Dolayısıyla da işletmeyeceğiz. Çünkü demokratik siyasetin, PKK’nin örgütlenmesine izin verilmiyor. Bırakalım PKK’yi, orta sınıf hareketi olarak gelişen örgütlenmelere bile izin verilmiyor. HEP’ten DTP’ye kadar bir sürü parti kapatıldı. Şimdi dört bine yakın Kürt siyasetçisi, BDP’li tutuklanmış, zindanlara konmuştur. Terörist sayılıyorlar. Bu halde AKP’nin, CHP’nin, MHP’nin üyesi olmayı, onları Kürdistan’da örgütlemeyi biz de işbirlikçilik, ajanlık ve ihanet sayacağız. Diğer yandan devleti örgütleyen ve yöneten kurumlar var. Bunları işlemez kılacağız. Temel hedeflerimiz, elbette ki bunlar olacaktır.

Bunlar yerine demokratik siyaseti ve demokratik öz yönetimi geliştirmeyi öngöreceğiz. Demokratik siyaset kapsamında, Kürt halkının varlığını, özgürlüğünü, kimliğini kabul eden, halkların kardeşliği temelinde iç içe, birlikte yaşamayı öngören ideolojileri, siyasetleri, örgütlenmeleri esas alacağız, izin vereceğiz. Bunları reddetmeyeceğiz, ama Kürt’ün, Kürt halkının varlığını reddeden, haklarını tanımayan, özgürlük ve demokrasi mücadelesini terörizm sayan düşüncelerin, siyasi partilerin örgütlenmesine izin vermeyeceğiz. Bunları işbirlikçilik, ihanet, ajanlık sayacağız. Aynı şekilde devlet kurumları, idari yönetimler olarak da bu biçimde devlet sistemine hizmet eden kurumları etkisizleştireceğiz. Onun yerine, demokratik siyasetin alanını açacağız. Soykırımcı ve sömürgeci olmamak kaydıyla siyasal özgürlük getireceğiz. Çünkü onlar demokratik siyaseti reddediyorlar. Demokratik öz yönetimi reddediyorlar. Belediyeleri, siyasetçileri tutukladılar. Biz de onları reddedeceğiz. Onların kabul etmediği, reddettikleri ölçüde biz de devleti reddedeceğiz. Böylece mevcut idari sistem yerine de, demokratik öz yönetimi Demokratik Konfederalizm örgütlenmesi temelinde geliştireceğiz. Kadın, gençlik, emekçiler, değişik kesimlerin, azınlıkların, hepsinin demokratik örgütlenmesinden oluşan kolektif öz yönetimler ortaya çıkartacağız. Demek ki siyasi boyut çok daha önemli bir mücadele alanı olacaktır.

Diplomatik boyut da bir mücadele alanıdır. Aslında bize karşı, Kürt halkına, onun özgürlüğüne karşı en çok saldırı yürütülen bir alan, diplomatik alandır. Kuşatmaya alınmaya çalışılıyoruz, dünyadan tecrit edilmek isteniyoruz. Kürtleri kötülemek, terörist saymak için her türlü faaliyet yürütülüyor. Hükümetin, devletin en kapsamlı faaliyetlerinden biri bu alandadır. Buna karşı bir diplomatik mücadeleyi daha güçlü geliştirmemiz gerekiyor. Şimdiye kadar bu konuda sınırlı bir faaliyet yürüttük. Fakat bunun kapsam ve içerik olarak geliştirilmesi lazım. Soykırım rejimini teşhir ve deşifre eden, insanlık katliamı yaptığını açıkça gösterebilen, bütün dünya kamuoyuna bunu anlatabilen diplomatik faaliyet içinde olacağız. Hem soykırım sisteminin, AKP yönetiminin PKK’yi, Kürtleri terörist, terör örgütü saydırmayı hedefleyen diplomatik faaliyetini boşa çıkartmaya çalışacağız, hem de mevcut soykırım rejimini teşhir eden bir diplomatik faaliyet yürüteceğiz. Devletlere dönük de olabilir, toplumlara, sivil toplum kuruluşlarına yönelik çalışmalar da olabilir, ama esas olarak toplumları, demokratik kurum ve kuruluşları esas alacağız. Ama bunun da önemli bir faaliyet olduğunu bileceğiz. Böyle bir çaba da yürüteceğiz.

> **“Diğer bir mücadele alanı da, dil ve kültür alanıdır. DTK çift dilliliği kabul etti. Bu reddedilmeyebilir. Fakat Kürt dilinin korunması, geliştirilmesi, öğretilmesi, kullanılması için kurumlaşma, kaynak aktarma ve planlı bir çalışma yürütmek gerekecek. Yine Kürt kültürünün geliştirilmesi açısından da bu geçerli olmaktadır. Demokratik bir kültür faaliyetine karşı çıkmamak gerekiyor. Kültürel kardeşlikleri öngören bir faaliyeti kabul etmeliyiz, ama kültür asimilasyonunu kesinlikle reddetmeliyiz”**

Dil ve kültür asimilasyonuna karşı şiddetli bir mücadele yürütülmelidir

Diğer bir mücadele alanı da, dil ve kültür alanıdır. DTK çift dilliliği kabul etti. Bu reddedilmeyebilir. Fakat Kürt dilinin korunması, geliştirilmesi, öğretilmesi, kullanılması için kurumlaşma, kaynak aktarma ve planlı bir çalışma yürütmek gerekecek. Yine Kürt kültürünün geliştirilmesi açısından da bu geçerli olmaktadır. Demokratik bir kültür faaliyetine karşı çıkmamak gerekiyor. Kültürel kardeşlikleri öngören bir faaliyeti kabul etmeliyiz, ama kültür asimilasyonunu kesinlikle reddetmeliyiz. Dil ve kültür asimilasyonuna karşı çıkmamız gerekiyor. Ona karşı şiddetli bir mücadele yürütmek gerekli. Diğer yandan hem Kürt dili, hem de Kürt kültürünü açığa çıkartma, geliştirme, yaşanır kılma için Kürt sanatını edebiyatını örgütlemek üzere yoğun planlı bir faaliyet içinde olacağız. Bunu bir düzeyde geliştirmişiz, ama çok daha fazla geliştirmek gerekiyor. Tarihsel gerçeklikleri açığa çıkartan çalışmalar yapmak lazım. Dil, kültür, tarih alanını kurumlaştırmak da gerekmektedir. Bunlara dönük soykırımcı, asimilasyoncu saldırıları, yönelimleri bu çerçevedeki kurumlaşmaları etkisizleştirmeyi öngörmek gerekecek.

Bir de askeri boyut, askeri hedefler var. Devleti ayakta tutan silahlı kuvvetler ve silahlı kurumlardır. Türkiye’de şimdi silahlı kuvvet, 10-15 tane örgütlenme olarak ortaya çıkıyor. Türk devletinin Kürdistan’daki örgütlenmesi böyledir. Türkiye’deki boyutun ne kadar olduğunu bilmiyoruz. Normal ordu yanında bir sürü özel ordular var. Koruculuk ordusu, polis ordusu, resmi polisler, sivil polisler var. Ajan ağı var. Gizli JİTEM örgütlülüğü var. İstihbarat örgütlenmeleri var. Bunların hepsini askeri kapsamda saymak gerekiyor. Dolayısıyla da bunlar, özel savaşı askeri boyutta yürüten güçlerdir. Devrimci Halk Savaşı, bunları etkisizleştirecek, imha edecek bir mücadeleyi ifade ediyor. Bu anlamda elbette ki, diğer bütün alanlarda faaliyet yürütebilmek, mücadele edebilmek için bu askeri boyutlu mücadelenin geliştirilmesi lazım. Çünkü bütün o faaliyetleri, kurumları bu güçler savunuyorlar. Bunlar etkisizleştirildiği ölçüde, diğer alanların savunulması kolaylaşacak.

Özellikle bu gizli açık istihbarat güçleri ve ajan ağı, bütün polis örgütlenmeleri

soykırım rejimini ayakta tutmanın temel kurumları oluyorlar. Bunlar halk üzerindeki baskı kurumlarıdır. Koruculuk sistemi yine öyle. Hepsi özel savaş kapsamında geliştirildi ve bu özel savaş örgütlenmeleri, kontrgerilla ve ordudur. Fakat bazılarına yaklaşımda yöntem zenginliği içinde olmak savaşın ve askerliğin bir gereği olmaktadır. Savaşı kazanabilmek için, düşmanını daraltmak, küçültmek, savaş faaliyetinin önemli bir bölümünü oluşturuyor. Şimdi biz de bunları öngöreceğiz. Böyle düz, kaba bir yaklaşım içinde olmayacağız. Örneğin koruculuk sistemi, özel savaşın örgütlediği bir kurumdur. Ama onunla mücadele ederken, yöntemlerimizi doğru seçeceğiz. Bize karşı bir oyun olarak geliştirildi. Kürt'ü Kürt'e kırdırtmak için, bir iç çatışma politikası olarak var edildi. Biz de bu politikayı boşa çıkartacak politik yaklaşımlar geliştireceğiz. Yani askeri hedeflerle savaş elbette ki askeri boyutta olacak, ama taktik de yapmayı, politik davranmayı da bileceğiz. Çünkü mevcut askeri örgütlülük bir özel savaş örgütlülüğüdür. İçinde çok fazla politik oyunlar var. Örneğin koruculuk bunlardan birisidir. Koruculuğa karşı mücadelede dikkatli olacağız.

Devrimci Halk Savaşı'nı sadece askeri boyutlu savaş olarak görmeyeceğiz

Yine askeri yükümlülük, vatan savunması anlamında oluşturulan orduyu hedeflerken dikkat edeceğiz. Bizimle savaşmak istemeyenleri öncelikli hedef yapmayacağız. Mevcut durumda siyasetle ordu arasında da çelişkilerin olduğunu belirttik. Ordunun içinde, "savaşla bu iş çözülmez" diyenler çoktur. Halka ve gerillaya saldırmayan operasyon yapmayan, sadece vatan güvenliği düzeyinde kalan güçleri savaş dışı tutmak için uygun yaklaşımlar, tutumlar, taktikler geliştireceğiz. Devlet sınırlarının korunmasına, oluşmasına karşı değiliz. Sınırları oluşturan, koruyan güçleri de bu anlamda, o düzeyde kaldığı ölçüde, başka devletlere karşı sınır güvenliği düzeyinde kaldığı, gerillaya ve halka karşı savaşmadığı ölçüde savaş hedefi yapmayacağız.

İstihbarat, ajan ağlarını şiddetle etkisizleştirmeyi, bu ihbarcı ajan ağını dağıtıp kaçırtmayı öngören bir politik yaklaşımımız da olacaktır. Şiddetle birlikte, hepsini yok etmek değil de, örgütlülüklerini parçalamak, dağıtmak, kaçırtmak temel bir hedef olacaktır.

Kısaca silahlı olan bütün güçler, savaşın hedefi konumundalar, ama o güçlerin içinde de ayrım yapacağız. Kimi, ne kadar askeri eylemin hedefi yapacağımızı, ne kadar politik mücadeleyle yaklaşacağımızı, nasıl taktikler geliştireceğimizi, karşı gücü kendi içinde zayıflatmak için neler yapacağımızı bileceğiz. Savaş dışı kalanları da hedef yapmayacağız. Saldırmayan, savaşa girmeyenleri savaşımızın hedefi kesinlikle yapmayacağız. Bu bakımdan öyle düz, eli silahlıdır, düşmandır diye, dümdüz bir askeri yaklaşım değil de, düşmanın içine girebilen, onu kendi içinde parçalayıp dağıtmayı, çatışmadan da savaşa girmez hale getirmeyi, etkisizleştirmeyi de içeren bir çalışmamız ve askeri duruşumuz olacaktır. Bunu bu süreçte önemli ölçüde geliştireceğiz.

Öyle genelkurmaydan başlamış bir ordu değil de, ere kadar, her savaşçıya kadar durumunu değerlendirmeyi öngören bir savaş yaklaşımımız olacaktır. Her karakola göre, her askeri birliğe göre, her komutanlığa göre, onun durumuna göre, özellikle aracılar ortaya çıktığında onları doğru kabul edeceğiz. Böyle davranmayı işbirlikçilik veya uzlaşma olarak görmeyeceğiz. Etkili savaş yapmanın, bir ideolojik siyasi amaca bağlı savaş yapmanın gerekleri olarak öngöreceğiz.

Geçmişte sadece askeri hedeflerle sınırlı bir savaş yaklaşımımız vardı. Şimdi artık bu aşılıyor. Eğer sadece askeri hedeflerle sınırlı kalırsa, bu çok dar bir yaklaşım olacaktır. Şimdiye kadar nasıl ki KCK sistemini sadece siyasi boyut olarak ele aldıysak, bu sefer de sadece askeri boyut olarak ele almış olacağız. O da bizi istediğimiz sonuca götürmeyecek ve kesinlikle daraltacaktır. Siyasi boyutta sonuç alamayışımızın önemli bir nedeni, burada daralmış olmamız oluyor. Karşı taraf da siyasi çözüme yanaşmıyor, ama biz de onu çözemiyoruz. Çünkü dar kaldık. Sadece siyasi boyutla kaldık. Ekonomik, sosyal, kültürel ve öz savunma boyutunu örgütleyemedik. Dolayısıyla karşıt güçler hukuku işlettiler, cezaevine doldurdular, çözümsüzlüğü dayattılar ve bizi boşa çıkardılar. Yani karşı tarafın çözümsüzlüğü dayatmasına fırsat vermiş olduk. Onun üzerinde bütünlüklü bir baskı oluşturamadık.

Şimdi savaş sürecinde de, sadece askeri boyutla sınırlı kalırsak, benzer bir durum ortaya çıkacaktır. Bu da geçmişteki savaştan farklı olmayacaktır. O savaşta istediğimiz sonucu nasıl tam alamadıysak, şimdi de alamayız. O halde şimdi demokratik siyasi mücadele yerine, Devrimci Halk Savaşı'nı geçirirken, dar bir askeri yaklaşım içinde olmayacağız. Devrimci Halk Savaşı'nı sadece askeri boyutlu bir savaş olarak görmeyeceğiz. KCK'nin tümünü harekete geçireceğiz. Yedi boyutta da mücadeleyi öngöreceğiz. Ekonomik, sosyal, hukuki, siyasi, diplomatik, kültürel boyutu da, askeri boyut gibi harekete geçireceğiz. Bütünlüklü ele alacağız. Hedefler programımız bütün bu alanları içerecektir. Böyle olursa doğru yaklaşmış oluruz. Hedefler programımızı doğru oluşturmuş oluruz.

İkinci önemli husus da, bütün bu boyutlarda hedefleri belirlerken, ideolojik siyasi ölçülerimizi, programımızı öngöreceğiz. Yani böyle düz bir biçimde, bizim dışımızda olan her şeyi düşman görüp ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi alanda bizim dışımızda olan her şeyi, düşman sayıp yok etmeyi hedeflemeyeceğiz. Devlet artı demokrasi kuralına uygun yaklaşacağız. Kürt ve Kürdistan gerçeğini kabul eden, Kürt sorununu çözmeye yaklaşan, demokratik davranan, demokratik toplum örgütlenmesiyle çelişmeyen kurumları, faaliyetleri meşru kabul edeceğiz. Düşman kabul etmeyeceğiz, hedeflemeyeceğiz. Onlarla ittifak yapacağız, onları savunacağız. Yaşamalarına izin ve imkan vereceğiz.

O halde bütün bu alanlarda hedefleyeceğimiz güçler kimlerdir? Elbette ki tekelci sömürücü güçlerdir. İnkarcı imhacı, faşist, sömürgeci, asimilasyoncu, katliamcı güçlerdir. Bu ayırımı iyi yapabilmemiz gerekiyor. Bunu yapabilmek için de ideolojik siyasi çizgiye, programa hakim olacağız. Paradigmaya hakim olacağız ve paradigmasal yaklaşım göstereceğiz. Doğru yanlış ayrımını buna göre yapacağız. Milliyetçi devletçi paradigmaya göre değil, demokratik toplum paradigmasına göre yaklaşacağız. Demokratik, Ekolojik, Cinsiyet Özgürlükçü Paradigma'ya göre yaklaşacağız. Bizim doğrularımız bunlardır. Başkaları bunu yanlış görebilir, onların görüşüne göre yanlış yapacağız. Biz, kendi doğrularımızı uygulayacağız. Ama kendi doğrularımızı, Önderlik çizgisinin gereklerine göre, isabetli ve yerinde belirleyeceğiz. Bu konuda hata yapmayacağız. Hata yapmamak için de bunları bilip anlayacağız. Çizgiye hakimiyetimiz olacak. İdeolojik siyasi çizgiye hakimiyeti olmayan, amaçlarımızı, programımızı bilmeyen elbette ki bu savaşı yürütemez. Bu savaşı doğru yürütebilmek, doğru bir hedefler programı belirleyebilmek için bu çizgiye hakim olmak gerekiyor. Onun için de kendimizi eğitmemiz gerekiyor.

Devrimci Halk Savaşı'nda, askeri olarak karşı tarafı vurmuş mu, vurmamış mı durumu başarı ölçüsü olmayacaktır. Ondan önce hedefi doğru ve yeterli seçip seçmediğine bakacağız. Seçtiği hedefin, yaptığı işin programımıza ve çizgimize uygun olup olmadığına bakacağız. Uygun değilse, düşman hedefini tümden yok etmiş olsa bile, o düşmanca bir faaliyet olacaktır. O durum, düşmana değil, bize zarar verecektir. Onun için, önce hedefin doğru seçilip seçilmediğine, isabetli seçilip seçilmediğine bakacağız. Ondan sonra, hedef doğru bir tarzda vurulabilmiş mi, vurulamamış mı, taktik ve tarz doğru olmuş mu olmamış mı, ona bakacağız. Bütün bu alanlarda doğruyu yapmak gerekecek. 2010 Haziran-Temmuz savaşı bu ölçülere göre değerlendirildi. Önderlik, buna göre değerlendirdi. Bazı arkadaşlar "kayıp verdiğimiz, hedefi vuramadığımız için eleştiriliyoruz, başarısız sayılıyoruz" diyorlar. Hayır! Önderlik, çok başarılı olan eyleme de "yanlıştır, çizgimiz dışındadır, reddediyoruz" dedi. Yüzde yüz askeri başarı elde etmiş olan bir olaya, "bize değil, düşmana hizmet ediyor" dedi.

Bir kere önce hedefin doğru seçilmesi, ideolojik siyasi çizgiye uygun olması, hedefler programımıza uygun olması önem taşıyor. Ondan sonra, hedefin bir de doğru bir taktik ve tarzla, başarılı bir biçimde vurulması önem taşıyor. Başarılı eylem bunu gerektirecektir. Hedefler programında bu iki hususa dikkat edeceğiz. Bunlar yeni olan hususlardır. Değişik olan durumlardır. Eski yaklaşımlarla, mantıkla sürmeyecek durumlardır. Yeni Devrimci Halk Savaşı'nın hedefler programında yeni anlayışları, değişiklikleri ifade ediyor. Bu değişimi iyi görmemiz, doğru görmemiz, doğru anlamamız, buna uygun bir yaklaşım geliştirmemiz gereklidir. Devrimci Halk Savaşı'nın başarısı, bir de böyle çok dikkatli ve yeterli oluşturulmuş bir hedef programıyla, hedef seçimiyle ancak gerçekleşebilir. Bunu bilmek ve esas almak durumundayız.

Devrimci Halk Savaşı'nın özellikleri

Devrimci Halk Savaşı'nın özellikleri ve yürütücü güçleri üzerinde de durmak gerekmektedir. Amaçlarını, görevlerini, hedeflerini belirlemeye ve düşmana yaklaşımının nasıl olacağını tanımlamaya çalıştık. Bunlar önemli hususlardır. Düşman yaklaşımı kadar, dost yaklaşımının da tanımlanması gerekmektedir. Kitle çizgimizin de doğru anlaşılıp, uygulanması gereklidir. En azından bizim dışımızda olan, karşımızda gibi görünenleri nasıl ele alacağımızı netleştirmemiz gerekiyor. Kimi, nasıl hedefleyeceğimizi, düşman ya da karşıtlarımıza karşı mücadele yürütürken nelere dikkat edeceğimizi ortaya koyduk. Kimi ilk hedef yapacağımızı, kimi tarafsız kılıp, pasifleştirmek için nasıl bir yol izleyeceğimizi, kiminle uzlaşacağımızı belirlemeye çalıştık. Bunlar mutlaka olmak durumundadır. Bunlar olmadan, böyle bir yaklaşım göstermeden ve ayrım yapmadan içine gireceğimiz bir savaş, bizi çıkmaza sokacaktır. Her şeyden önce, yanlışa götürecektir. Vurmamamız gerekenleri vurdurtur, uzlaşmamız gerekenlerle çatışmaya girmemize yol açar, ilk etapta etkisizleştirmemiz gerekenleri etkisizleştirememeye götürür. Bu da başarıyı engeller. Demek ki başarılı olmak için, bunlara dikkat etmek gerekecektir. Savaş öyle dümdüz bir iş değil, karmaşık bir iştir. Seçimi iyi yapmak ve bir de planlı hareket etmeyi bilmek gerekiyor. Görevleri bu çerçevede ortaya koyduk.

Devrimci Halk Savaşı'nın görevleri salt askeri boyutlu değildir. KCK'nin bütün boyutlarını içine almaktadır. Programımızın uygulanmasını içermektedir. Önderlik de, "bütün boyutlarıyla KCK devreye girer" dedi. Bu açık bir durumdur. Bu da bizim, hedefler programında yeni bir yaklaşım içine girmemizi gerektirmektedir. İki hususa dikkat etmemiz gerektiğini söyledik: Bir, sadece askeri hedeflerle sınırlı kalmayacağız. O, dar bir yaklaşım olur. Devrimci Halk Savaşı'nın programına, özüne aykırı olur. İkincisi ise, hedefler içerisinde ayrım yapmayı bileceğiz. Bütün hedefleri aynı oranda, düz bir biçimde karşıya almayacağız. Öncelik vereceklerimiz yanında tali plana koyacaklarımız olabilecektir. O tür sıralamalar yapabileceğiz. Bu kesinlikle gerekecektir. Ancak böyle yapar, buna göre bir savaş planlaması ortaya çıkartabilirsek başarılı oluruz.

Görevleri ve hedefleri böyle olan bir savaşın temel özelliklerinin, karakterinin ve bu savaşın nerede olacağını, hangi güçler tarafından nasıl yürütüleceğini de netleştirmemiz gerekmektedir. Bunları netleştirmezsek, hata yapacağız. Geçmişte yürüttüğümüz savaşa ilişkin görüşlerimiz, buradan doğan bir mevzilenmemiz var. O devam ediyor, sürüyor ve değiştiremiyoruz. Bu anlamda da eskide tekrar, Devrimci Halk Savaşı'nın gereklerini görememe, kendini buna göre değiştirememe ortaya çıkıyor. Örneğin "orta yoğunluklu savunma savaşına geçelim" dediğimiz süreçte ciddi bir değişiklik yapamadık. Eylem yoğunluğundan öteye bir değişiklik düşünülemedi. Sadece kırsal alanda, dağda askerle çatışan pozisyonda kaldık. Ciddi bir biçimde onun ötesine geçemedik. 2010 yılında bu durumu ciddi bir şekilde eleştirdik. "Şehirlerde eylem alanı olmalı" diye somut kararlar aldık. Bunun üzerine dağdaki gerillayı tutup şehre indirdiler. "Şehirde gerillacılık yapıyoruz, haydi eylem yap" dediler, Ne dağa sıkışmış, orduyla çatışmayı aşamayan bir savaş, orta yoğunluklu savaş olabildi, ne de dağda orduyla savaşmaya göre eğitilmiş, hazırlanmış gerillayı, hemen kolundan tutup şehre göndererek, "haydi burada savaş" demekle savaş yapabildik. Girişimlerimizin büyük bir çoğunluğu başarısızlıkla sonuçlandı. Kayıplar verdik. Demek ki böyle olmuyor. O halde bu savaşın özelliklerini, zeminini, güçlerini iyi tayin etmek ve somutlaştırmak gerekiyor. Çünkü somutlaştırmadığımızda, "kolaydır, nasıl olsa anlaşılır" dediğimizde anlaşılmadığını gördük. Ciddi hatalar yapıldı ve hala da yapılmaktadır. Bu tür hatalara fırsat vermemek, onları giderebilmek için bu konuları değerlendirip netleştirmemiz gerekiyor.

Her şeyden önce, Devrimci Halk Savaşı'nın nasıl bir savaş olacağını, neleri esas alacağını, nerelerde yürütüleceğini netleştirmemiz gerekli. Bunu da netleştirirken, amaçlarımıza ve hedefler programımıza uygun bir belirleme yapmak durumundayız.

PKK, ilk şiddet kullanımına geçerken, şehirlerde, kasabalarda ajanlaşmış yapı, kurum ve kişilere karşı şiddet temelinde mücadele yürüttü. Bir askeri örgütlenme içine girmedi. Parti örgütlenmesiydi, ama bir savaş da yürüttü. Yaşananı savaş olarak tanımlamak hatalı değildir. Devlet buna karşı taktik değiştirip imha etmek üzere saldırıp daha farklı güçlerini harekete geçirirken, bu konumda mevzilenmiş, savaşan gücün de değişiklik yapması, güvenliğini sağlaması, kendini koruması, düşmanla daha etkili savaşır hale gelebilmesi için tedbir geliştirmesi gerekiyordu. Tedbirlerin önemli bir boyutu, zemin ve sistem değişikliği yapmasıydı. Bunu yapmakta zorlandık. Şehirden dağa çıkması, bireysel savaşçılıktan örgütlü savaşçılığa, birlik savaşçılığına, gerillacılığa geçmesi gerekiyordu. Bunu yapamadık. Siverek mücadelesi bunu hedefleyen bir mücadeleydi. Başarılı olamadık, anlayamadık. Siverek'te de, diğer alanlarda da zemin değişikliği, biçim ve sistem değişikliği de yapamadık. Kavramamız ve değiştirmemiz çok zor oldu. Bu da bir sürü kayba yol açtı. Bu durumun '79-80-81'deki kayıplarımızda önemli bir payı vardır.

Daha sonra 15 Ağustos Atılımı, kıra dayalı bir örgütlenme ve savaşı öngören bir atılım olarak gerçekleşti. 15 Ağustos temelinde gelişen gerilla, bir kır gerillası oldu. Kırda örgütlendi, savaştı ve kıra göre kendini eğitti. Kırdaki yaşamını ve faaliyetlerini sürdürebilmek için, ihtiyaç duyduğu kadar kitlelerle ilişkilendi. Kırda kitle ilişkisi geliştirdi, daha çok köylerde örgütlendi ve köylülüğe dayalı bir savaş yürüttü.

Düşman bu durumu '93-94-95 sürecinde değiştirip köylülüğü ortadan kaldırdı. Düşman, suyu kurutarak balığı yakalama taktiğine başvurdu. Gerillanın içinde hareket ettiği halkı yok ederek, gerillayı açığa çıkartıp avlamak istedi. Bu kadar köy yakma, yıkma, köyleri boşaltma durumu bunun için gerçekleşti. Diğer yandan kontrgerillayı geliştirdi. Kır koşullarında gerillaya karşı saldırı yürütebilecek savaş birlikleri örgütlemeye çalıştı. Onun tekniğini yaratmaya çalıştı, karşı gerilla yarattı. Doğan Güreş, "Türk PKK'sini yarattık" diyor. Yani PKK gerillası gibi eğitilmiş, onlar gibi donatılmış, örgütlenmiş, onlar gibi yaşayan, hareket eden bir askeri sistem geliştirdik, birlikler yarattık ve kırsal alana sürdük diyor. İşte kontrgerilla budur.

1994 yılından sonra bunlarla savaştılar ve gerillayı bu taktikle ezmek istediler. Köylerin boşaltılması durumu, gerillanın halk dayanağını, milis örgütlenmesini ortadan kaldırdı. Kontrgerilla, coğrafyayı etkili kullanmada gerillaya zorluk yarattı. Bu çerçevede biz de, daha çok araziye dayandık, coğrafyayı daha derin kullanmaya yöneldik. Önderliğin geliştirdiği taktikler böyleydi. Düşmanın bu kontrgerilla taktiklerine karşı, bir askeri taktik, tedbir olarak daha genişliğine ve derinliğine coğrafyayı kullanma, yeraltı sistemini geliştirme öngörüldü ve kısmen geliştirildi. Daha sonra 1998 yılında gerçekleşen ateşkes ile birlikte dağlık alanlara çekildik. Bu, 1999 yılında daha çok somutluk kazandı. Komploya karşı mücadele sürecinde daha fazla dağların derinliklerine, doruklarına, yine Güney'e çekilme oldu. Gerillanın mevzilenmesi buna göre oluştu.

1 Haziran 2004 yılından itibaren savaşa başladığımızda, gerillanın mevzilenmesi, örgütlenişi buna göreydi. Savaşı da buna göre yaptı, bunu aşamadı. Dağların en doruklarında kalan, dolayısıyla üzerine gelen orduyla çatışan, sadece askeri hedeflere vurabilen, onun ötesinde örgütlenmesi, gücü, hazırlığı olmayan, dolayısıyla da savaşamayan bir gerilla gerçeği ortaya çıktı. Bunu gidermek için biraz tartışmalar yürütmeye çalıştık, ama dikkat edilirse şimdiye kadar alanlarda bunun çok anlaşıldığı ve gereklerine göre çalışmaların yeterince yapıldığı söylenemez. Son yıllarda buna yönelim oldu, şimdi belli bir pozisyon alma, mevzilenmeyi değiştirme, belli bir çalışma yürütme var. Bu gittikçe derinleşiyor da, ama yeni olan bir şeydir ve henüz netleşmemiş, tamamlanmamış bir durumdur. Bir zemin değişikliği yapmak bile ciddi zorlukları içermektedir. Anlayış ve doğru bir hareket gerektiriyor. Bizde, bunu anlama ve gerekeni yapma çok zayıf işlemekte ve kayıplar verilmektedir. Başlangıçta şehirden dağa çıkarken kayıplar verdik ve çok zorlandık. Sonraki süreçlerde dağda köyler yok edilip kontrgerilla geliştirildiğinde coğrafyayı genişliğine ve derinliğine kullanma durumuna geçmede çok zorlandık. Bir sürü kayıp verdik. Bu, "köye dayalı yaşam" tarzı diye eleştirildi. Köye dayalı yaşam, o hareket tarzlarına ve ağır kayıplara neden oldu. Çünkü ortada köy kalmamıştı, aslında tasfiye edilmişti. Geriye kalan köyler de, düşman tarafından örgütlendirilmiş köylerdi. Birer tuzaktılar. Halk desteği sürdürüyoruz diye, düşmanın tuzağına düştük ve avlandık. Hepsi pusuydu ve bizi ciddi biçimde zorladı.

Her taktik değişiklikte ciddi bir zorlanma yaşıyoruz

Komploya karşı mücadele içerisinde, pasif savunma konumunda, coğrafyanın en derinlerine üslenip mevzilendik. Bu kez de kitleden ve köye dayalı yaşamdan tümden koptuk. Daha sonra savaş yeniden gündeme gelince, bu sefer savaşmaya hazır olamadık. Ne düşman hakkında bilgimiz vardı, ne halk örgütlenmemiz vardı, ne coğrafyanın diğer alanlarını kullanabilecek gücümüz vardı. Böyle bir değişiklik yapamadık. Üzerinden altı yedi yıl geçmesine rağmen hala yapamadık. Geçen dönemde kayıplarımızın bu kadar çok olmasında bu durumun önemli bir payı vardır. Zemin değişikliğini, mevzilenmeyi basit bir olgu olarak görmemeliyiz. Bunu yapmada bile zorlanıyoruz. Her taktik değişikliği bizi ciddi bir biçimde zorluyor. Onu anlama, ona göre planlama yapma, mevzilenmemizi değiştirmede çok zaman kaybediyoruz. Hareket tarzında hantalız, anlama olayında geç anlıyoruz, dolayısıyla çok zaman kaybediyoruz ve bu durum da kayıplara yol açıyor. Bu bakımdan bu hususları iyi değerlendirmek, tartışmak ve önceden netleştirmek gerekiyor.

Yeni bir savaş hamlesine girerken, bu değişimleri yeterli bir biçimde yapmazsak, tehlikeli durumlarla karşı karşıya geliriz. Yine ağır kayıplar veren ya da başarımızı önleyici durumlara düşebiliriz. Bu tür durumlara düşmek istemiyorsak, hem bu konuları netleştirmemiz hem de iyi anlamamız gerekmektedir. Gerilla esnek bir güçtür, her yerde oldukça esnek bir biçimde gerekenleri de yapmalıyız. Bunları en iyi gerilla yapabilir. Gerilla yapamazsa, başka hiçbir ordu yapamaz. Ama bizdeki gerillacılık böyle esnek değildir. Bu anlamda iyi gerillalaşamayan bir duruşumuzun olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. Zaten tartışıyoruz, eleştiri, özeleştiri yapıyoruz, düzeltmeye çalışıyoruz. Bütün eleştirilerimiz, çabalarımız, eğitimlerimiz bu nedenle yapılmaktadır. Kaynağını buradan almaktadır.

Önderlik de mevcut görevler kapsamında, savaşı hangi zeminde ve nasıl bir tarzla, yöntemle yürütebileceğimiz konusunda üç tür savaş tarzından söz etmektedir. Devrimci Halk Savaşı'nın geliştirilmesi açısından, "bunları değerlendirir, kendileri için uygun olanları seçerler" diye belirttiği hususlar bulunmaktadır.

Bunlardan birincisi, geçmişte olduğu gibi dağa dayalı, dağda yoğunlaşan savaş tarzının sürdürülmesi, savaş türünün devam ettirilmesidir. *İkincisi*, şehirlerde Sovyetik genel bir halk ayaklanmasının yapılmasıdır. *Üçüncüsü* ise kıra ve şehre dayalı, birlikte, dengeli ve ortak bir savaşın geliştirilmesidir.

Bunlardan hangisini esas alacağımızı, neyi öngörürsek programımızla, hedeflerimizle uyumlu olacağını ve bizi başarıya götüreceğini netleştirmemiz gerekiyor. Bu konular önemli olmaktadır. Hala bu konularda tam netlik sağlamış değiliz. Kavram olarak ifade ediyoruz, ama içeriği aydınlatılmamıştır. O nedenle de "şehirde savaşalım" deyince hemen dağdaki birkaç gerillayı şehre göndermek bir çare olarak görülüyor.

Eskisi gibi dağda savaşmanın bize neler getirip götürdüğünü ele almak gerekmektedir. Coğrafyaya dayanmak önemlidir. Kürt tarihinde olduğu gibi bizim gerilla mücadele tarihimizde de dağ, kendini savunmanın önemli aracı durumundadır. En büyük dayanaklarımızdan birisi olmaktadır. Eğer gerilla bütün saldırılara rağmen yenilmediyse, ezilmediyse bunda dağın, coğrafyanın, dağa dayalı gerilla mücadelemizin önemli bir payının olduğunu belirtebiliriz. Belki belirleyici demek abartı olur, fakat belirleyici temel unsurdan bir tanesinin dağ ve dağa dayanmak olduğu tartışmasızdır. Öyle olmasaydı, biz bu kadar saldırı karşısında yenilmez bir gerilla düzeyini tutturamazdık. Gerçekçi olmalı, geçmişi doğru değerlendirmeli ve günümüzdeki duruma da doğru bakmalıyız, ders çıkarmalıyız. Bu bakımdan savaşı uzun süreli kılmamızın, gerillayı yenilmez kılmamızın çok önemli bir unsurudur. Dağ ve ona dayanabilmemiz, onu kullanabilmemiz, temel bir savaş etkeni olarak değerlendirebilirmemiz böyle bir sonucu verdi.

Fakat diğer yandan dağdaki savaşla zafer de kazanamadık. Düşman saldırılarını, büyük kayıplar vermeden boşa çıkartabildik, savaşın süresini uzatabildik. Bu anlamda kendimizi yenilmez kıldık, fakat düşmanı yenilgiye uğratan bir savaş ortaya çıkartamadık. Ona darbeler vurabildik, biraz zayıflatıp zorlayabildik. Orduyu ve onun koruduğu devleti yenilgiye uğratan, dağıtan, bu anlamda askeri zafer kazanan bir sonuç elde edemedik. Şimdiye kadar dağda yürüttüğümüz mücadelenin böyle bir sonucu vardır. Bize bu dersi tecrübe gösteriyor. Eğer böyle devam ettirmek istersek, bu sonuca razı olursak, dağa dayanarak veya dağı kullanarak bu savaşı daha da sürdürebiliriz. Bunun önünde bir engel yoktur. Dağ, hala buna imkan veriyor. Devletin yediği darbe, Ortadoğu'daki dağınıklık, Kürt halkının bilinç ve örgütlülük düzeyinin yarattığı destek, var olan gerilla örgütlülüğümüz, bunların tümü birlikte ele alındığında dağda böyle bir gerillacılığı daha uzun bir süre sürdürebileceğimizi ortaya koyuyor. Bunun önünde hiçbir engel yoktur. Elbette ki bu kendiliğinden olmaz; büyük bir ideolojik, örgütsel ve askeri faaliyetle olur. Böyle bir faaliyet gösterilirse, gerilla mücadelesi bu temelde uzun süre devam ettirilebilir. Mevcut veriler bunu imkan dahilinde kılıyor. Eğer başka şeyler yapamazsak, diğer alanlarda başarılı olamayacaksak, "her şeye rağmen bunu sürdürmek iyidir" derim. Yenilip yok olacaksak, teslim olup gideceksek, son çare olarak bunu sürdürsek iyidir.

Önderlik uyardı. Direnişin uzun sürmesi belki yozlaşmalara yol açabilir. Böyle uzayıp süren savaşlar yozlaşma yaratır. Ama o yozlaşmaları da ideolojik faaliyetle düzeltme, giderme imkanları vardır. PKK, bu konuda da bir tecrübe kazanmıştır. 2003 ve 2004 yıllarındaki provokatif tasfiyeci eğilimler bizi neredeyse yıkımla yüz yüze getirmişti. Bu tür yozlaşmaları aşmak ve düzeltmek kolay olmuyor. Yenilgi, oradan da gelebilir. Fakat biraz duyarlı olunur, ideolojik, örgütsel yaklaşım gösterilir, mücadele edilirse, provokatif tasfiyeci eğilimler, yozlaşmalar, çetecilik bertaraf edilebilir, temizlenebilir. Gerillada ideolojik, siyasi öncülük, parti öncülüğü oturtulabilir, sürdürülebilir. Bu temelde de direniş devam ettirilebilir. Bu, içinde yozlaşma tehlikelerini taşır. Yozlaşmadan doğacak tehlikeyi, yenilgi ihtimallerini taşır. Bu, halka zorluk yaşatır. Savaş halinde bir toplumu uzun süre tutmak her bakımdan zorlayıcı olur. Yani öyle kolay gerçekleşecek bir durum değildir. Ama yenilip imha olmaktansa, ya da teslim olup yok olmaktansa bütün bu zorlukları göğüsleyerek, direnip varolmayı sürdürmek daha iyidir. Başka bir şey yapılamazsa, bu tercih edilen olmalıdır.

Fakat bu ilk tercihimiz, tek tercihimiz de olmamalıdır. Şimdiye kadar bunu uyguladık. Başka türlü Türk soykırımcı rejim karşısında ayakta kalmak mümkün değildi. Çünkü bu soykırımcı rejim vahşiydi, saldırgandı ve katlediyordu. Onu boşa çıkartmak, dizginlemek, katliamcı saldırılarını etkisiz kılmak öyle kolay bir iş değildi. Bunu yapabilmek için coğrafyayı böyle esas aldık. Gerilla dağda kökleşti, derinleşti ve buradan mevcut sonucu ortaya çıkarttı. Birinci planda silah gücüyle, nicelik gücüyle, halkı ayaklandırmasıyla değil, dağa dayanması ve dağda düşmanı, orduyu yıpratmasıyla ayakta kaldı. Halk desteği de yenilmezliğinin önemli bir gücü oldu. Yine cesaret ve fedakarlığı önemli bir güç oldu. Birkaç etken vardır. Onlardan birincisi, dağ ve coğrafya olarak görülebilir.

Siyasi çözümün olması için karşı tarafın da kabul etmesi gerekiyor

Ama artık bir düzeye geldik. Bunu hep böyle sürdürmek nereye kadar götürebilir? Geldiğimiz nokta artık siyasi çözümü gerektirmektedir. Biz, buna dayanarak yaklaşık yirmi yıldır siyasi çözüm gerçekleşsin diye bir çaba içerisinde de olduk. '93 başında ateşkes ilan etmiştik. Bu süreç, on sekiz yılını doldurup on dokuzuncu yılına giriyor. Böyle bir duruş temelinde siyasi çözümün gerçekleşmesini istedik. Çünkü bu duruş ancak ona yol açabilir. Dikkat edilirse, on sekiz yıldır da gerçekleştiremedik. Siyasi çözümde bizim duruşumuz, çabamız tek başına yeterli olmuyor. Siyasi çözüm bir uzlaşma durumudur. Tarafların hepsinin kabul etmesi gerekiyor. Karşı taraf kabul etmediği zaman, bizim çabalarımızı boşa çıkartabiliyor. Nitekim şimdiye kadar boşa çıkartıldık.

Mevcut durumda bunu devam ettirirsek de ne kadar çözümleyici olup olmayacağı da belli değildir. Karşı taraf bunu yine boşa çıkartabilir. Gücü ve imkanı oldukça da böyle davranır. Bu konuda mevcut inkar ve imha sistemini doğru anlamalıyız. Bu sistem, dünyanın hiçbir yerinde uygulanan bir sistem değildir. Başka sistemlerle bunu karıştırmamamız gerekiyor. Bu anlamda ısrarı, inadı vardır. Bir ruh hali ve psikoloji olmuş. Bu sistem, tüm dünya siyasetini kendi içinde birleştirmiş bir sistemdir. Bu bakımdan da, o sistem de dayatır. Bunun için çözümsüzlük devam edebilir. Buradan yola çıkarak "biraz daha uzatırsak çözüm çıkacak" demek doğru olmayabilir. Çözüm, çıkabilir de çıkmayabilir de. "Kesin çıkacaktır" denilirse, doğru söylenmemiş olur. Çünkü o sadece bize bağlı değildir, karşı tarafın da öyle bir yaklaşım göstermesine bağlıdır. Karşı taraf böyle bir yaklaşım göstermeyebilir. Tersine davranabilir ve bu uzun sürebilir. Bunları göze alarak, bir çözümden ziyade varolma biçimi olarak direnişi uygulayabiliriz. Fırsat oluşur, çözüme de yol açabilir, ama bu durumun bir çözüm garantisi yoktur. Onun için ilk tercih, tek tercih olmamalıdır. Eğer varsa imkanları çözüm arayışımızı başka yollarla yürütebilmeliyiz. Başka imkan yoksa o zaman çaresizliğin çaresi olarak, bu tür bir savaş devam ettirilebilir. O da yanlış değildir. Bu durum biraz daha direnerek varolma, özgürleşme sürecini devam ettirebilir ve derinleştirebilir.

İkincisi; şehirlerde Sovyetik bir halk ayaklanmasıdır. Biz bunu nasıl ve ne kadar uygulayabiliriz? Kürt halkı da, yirmi iki yıldır serhildan halindedir. Fakat Kürt halkının yirmi iki yıldır uyguladığı serhildan, Sovyetik ayaklanma denilen tarzdan farklı gelişti. Aslında bir devrim hareketi oldu. Biz buna "ulusal diriliş devrimi" dedik. Bu süreç, bireyin ve toplumun kendine gelmesi, inkarın, imhanın etkilerini ruhundan, psikolojisinden, duygusundan, davranışından atarak, kendini yeniden yaratması süreci oldu. Siyasi çözüm yaratma eylemi değil de, ideolojik, psikolojik ve toplumsal çözüm yaratma eylemi oldu. Kürt halkının yirmi iki yıllık serhildanı böyledir.

Kendini eğitip düzeltti. İnkar ve imha sisteminin, asimilasyonun ve soykırımın kendi düşüncesi, dili, kültürü, davranışı, yaşamı üzerindeki etkilerini yıktı. Kendini yeniden yarattı. Kişilik, kimlik ve kültür devrimi yaptırdı. Siyaseti de biraz zorladı. Siyasi çözüm dayatmalarında bulundu. Tutumunu ortaya koydu. Fakat siyasi çözümü gerçekleştiren, bu düzeyde zorlayan bir eylem düzeyine nicelik olarak da nitelik olarak da gelmedi. Amed'de Newrozlarda bir milyonu da buldu, ama o bir günlük kutlama oldu. Newroz bayramı kutlamalarında milyonları yakaladı, on milyona da ulaştı, ama sürece yayılmış oldu, parça parça oldu. Bir anda bütünlüklü ve siyasi çözümü dayatıcı olmadı. Siyasi çözümü talep etti, propaganda edici, uyarıcı oldu, ama dayatıcı ve gerçekleştirici olmadı. Nitelik olarak da hep silahsız serhildanlar olarak gerçekleşti. Açıklamalar yapan, protesto eden, talepler ortaya koyan eylemler oldu. Karşı taraf üzerinde bir siyasi çözümü zorlayan, dayatan bir nitelik kazanmadı. Öyle bir örgütlülüğe, donanıma sahip olmadı. Hep karşı tarafı teşhir eden, kendi tutumunu ve talebini ortaya koyan, ruha, duyguya, zihniyete hitap eden, onları değiştirmeyi öngören bir eylemlilik oldu. Böyle bir eylem içinde, Kürt bireyi ve toplumu kendini yeniden yarattı. Kürt'ü inkar eden zihniyetin kırılmasını da sağlamaya çalıştı. Eylemlerin böyle bir propaganda edici, eğitici, talep edici karakteri vardı, ama bundan öteye geçmedi.

"Geldiğimiz nokta artık siyasi çözümü gerektirmektedir. Biz, buna dayanarak yaklaşık yirmi yıldır siyasi çözüm gerçekleşsin diye bir çaba içerisinde olduk. '93 başında ateşkes ilan etmiştik. Bu süreç, on sekiz yılını doldurup on dokuzuncu yılına giriyor. Böyle bir duruş temelinde siyasi çözümün gerçekleşmesini istedik. Dikkat edilirse, on sekiz yıldır da gerçekleştiremedik. Siyasi çözümde bizim duruşumuz, çabamız tek başına yeterli olmuyor. Tarafların hepsinin kabul etmesi gerekiyor"

"Kürt halkı da, yirmi iki yıldır serhildan halindedir. Fakat Kürt halkının yirmi iki yıldır uyguladığı serhildan, Sovyetik ayaklanma denilen tarzdan farklı gelişti. Aslında bir devrim hareketi oldu. Biz buna "ulusal diriliş devrimi" dedik. Bu süreç, bireyin ve toplumun kendine gelmesi, inkarın, imhanın etkilerini ruhundan, psikolojisinden, duygusundan, davranışından atarak, kendini yeniden yaratması süreci oldu. Siyasi çözüm yaratma eylemi değil de, ideolojik, psikolojik ve toplumsal çözüm yaratma eylemi oldu"

Kürt kültür devrimi, demokratik devrim belli bir düzey kazandı. Bunu küçümsememek gerekiyor. Yine soykırımı teşhir etmede de bir düzey kazanıldı. Uluslararası kuşatma anlamında inkar ve imha sistemi çok zorlanmaktadır. Bu sistem birçok yönden zayıflatılıp parçalandı. Güney'deki gelişmeler bunları zorladı. Türkiye toplumu üzerindeki etkisi zorlayıcı bir hale geldi. Artık kuşatmayla, Türkiye toplumunu aldatan, yanıltan, Kürt'ün inkarına göre oluşturulan zihniyet, psikoloji, düşünce biçimleri kırıldı. Türkiye toplumu, insanı da biliyor ki, TC sınırları içindeki toplum homojen değil ve herkes Türk değildir. Kürtler de var ve bir toplum halindeler. Şimdiye kadar bu yok sayılmış ve yasaklanmıştı. Bu devleti oluşturanlar, yönetenler bu anlamda doğru söylememiş, yalan söylemiş, bazı gerçekleri gizlemişlerdir. Bunlar açığa çıkmıştır. Artık bunları Türkiye toplumunun çok değişik kesimleri de biliyor ve anlıyor. Türk aydınlarının önemli bir bölümü ifade ediyor. En faşist olanlar bile reddedemiyorlar. MHP bile "Kürt kardeşlerimiz" demek zorunda kaldı. Bu da ortaya çıktı.

Fakat dikkat edilirse tüm bu gelişmelere rağmen siyasi çözüm yaratamadı ve Kürt sorununun çözümü sağlanamadı. Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştiremedik. Bunun için gerekli müzakere, uzlaşma oluşmadı. Dolayısıyla anayasal, yasal düzenlemeler gelişmedi. Demokratik Özerklik, yani devletle Demokratik Konfederalizmin yönetim paylaşımı ve ilişkisinin düzenlenmesini ifade eden, hukuki bir sisteme yol açamadık. O, Demokratik Özerklik çözümü olacaktı. Bu gerçekleşmedi ve bu biçimde de artık gerçekleşmeyeceği kanıtlanmış oluyor. Bu durumda yeni bir eylemi, stratejik değişikliği, Devrimci Halk Savaşı'nı gündeme getiriyoruz. Çünkü aynı durumla bunu yapamayız.

Sovyetik ayaklanma bundan farklıdır. Hem bütünlüklü hem de nitelik olarak kullandığı araçları, örgütlülüğü, içeriği farklı bir eylemliliktir. Bu anlamda, yirmi iki yıllık Kürt serhildanı, Sovyetik bir ayaklanma, silahlı bir halk ayaklanması değildir. O düzeye getirilmedi. Bu duruma gelmemesini Önderlik ve parti sağladı. Biz isteyerek o duruma getirmedik. Mevcut durumu sürdürdük. Şimdi bu durumu değiştirip ayaklanmayla sonuca gidip gidemeyeceğimiz, onun başarısının olup olmayacağı, bütün alanlarda böyle bir silahlı ayaklanmaya girersek kazanıp kazanmayacağımız önemli tartışma konuları olmaktadır. Eğer sonuç almak istiyorsak, mevcut gelişmeler bunu da dikkate almayı, değerlendirme ve tartışma yapmayı gerektiriyor. Çok yönlü bakmamız gerekmektedir. Ayaklanmayı hangi düzeyde örgütleyeceğimizi, böyle bir eylemin başarı şansının, bunu gerçekleştirmenin verilerinin, yine tehlikelerin ne olup olmayacağını ölçüp değerlendirmemiz gerekmektedir.

Bazı veriler vardır. Mevcut serhildanlar bunun için bir hazırlığı ifade etmektedir. Halkta bir bilinçlenme var. Uzayan serhildanlar sürecinde, artık silahsız eylemselliğin sonuç vermediği yönünde bir kanaat da oluşmuş durumdadır. Halk tarafından da, bu biçimde sonuç alınmadığı, artık bu duruma bir son vermek gerektiği söyleniyor. Halkın örgütsüz de olsa, silahlı olma durumu, silahı kullanma gücü vardır. Ortadoğu'daki gelişmeler, birçok ülkede yaşanan iç savaşlar bir ölçü, özellik olarak Kürdistan'ı da etkiliyor. Gerilla var, gerilla buna bir düzeyde öncülük de edebilir. Bunlar olumlu verilerdir.

Fakat karşıtı olarak bir de mevcut inkar ve imha sisteminin özellikleri vardır. Böyle bir ayaklanmaya girişimin ne ile karşılaşacağı, ona dönük ne tür saldırıların olacağı ve ne kadar savunulabileceği belirsizdir. Çok fazla risk içermektedir. Karşı karşıya olduğumuz sistem, bu konuda vahşi ve saldırgandır. Bu kadar gelişmeye rağmen hala Kürt inkarını aşmıyor. Böyle sert bir silahlı dayatma bunu yaptırtabilir mi, yoksa bir karşıt saldırı, soykırım, katliamla mı yüz yüze gelir ihtimali de güçlü bir biçimde vardır. Mevcut rejimin karakteri kesinlikle böyledir. Öyle halk ayaklandı, bir şeyler istiyor diye bazı ülkelerde görüldüğü gibi çatışmaya girmeden, geri çekilecek durumu yoktur. Yönetimi de, kurumaları da öyledir. Milliyetçilik ve faşizm kurumlaştırılmıştır. Birçok örgütlü devlet kurumuna yedirilmiş durumdadır. Onlar bu zihniyetin gereğine göre hareket edeceklerdir. Bu da çatışmanın büyüyeceği anlamına geliyor. Askeri boyutta karşı saldırılar çok fazla olacaktır. Bu durum, devleti yıkımla tehdit edecektir. Bu anlamda devletin varlığını koruma anlamında bir katliam girişimi gelişecek ya da katliamcılık kendini öyle tanımlayabilecek. O zaman dışarıdan açık veya örtülü destek alma ihtimali de vardır. NATO'dan, Avrupa'dan, ABD sisteminden siyasi ve askeri müsamaha görüp destek alabilir. Çünkü mevcut devlet ve ordu onların da bir parçası durumundadır. Onlar da çıkarlarını bu devlet ve ordu üzerinden yürütüyorlar ve bunların varlığını öngörürler. O anlamda dışta da biraz müsamaha görebilir.

Bu koşullarda hem böyle bir durumu ne kadar savunabileceğimiz, saldırılar karşısında güvenliği ne kadar sağlayabileceğimiz, hem de böyle bir eylemi sürekli kılarak, zafer kazanmaya ne kadar götürebileceğimiz ciddi bir sorudur. Ciddi riskler ve tehlikeler içeren bir sorudur.

En doğru Devrimci Halk Savaşı kırda ve şehirde dengeli bir biçimde yürütülecek bir savaştır

Üçüncüsü; kırda ve şehirde dengeli bir biçimde yürütülecek bir savaştır. Bu, daha makul ve sonuç alıcı görünüyor. Bu, tercih etmemiz gereken oluyor. Şimdiye kadar yürüttüğümüz savaş, sadece kıra dayalı yürütülen savaştı. Bizi yenilmez kıldı, direniş içinde tuttu, ama kesin zafere ulaşmamızı da engelledi. Bizim koşullarımıza bir Sovyetik ayaklanma da çok uygun düşmüyor. Bedeli çok ağır olacaktır. Sonucu çok belli olmayan riskli bir olaydır. Ama kırda ve şehirde dengeli bir savaş yürüterek, kendimizi örgütleme, Demokratik Konfederalizmi örgütleme ve sömürgeci soykırım rejimini parça parça darbeleyip zayıflatma, geriletme ve sınırlandırma daha çok gerçekleştirme imkanına sahiptir. Bu, daha iyi uygulayabileceğimiz bir tarz olabilir. Bu bakımdan da biz, Devrimci Halk Savaşı'nın zemini olarak bunu esas alıyoruz. Onun için geçen yıldan beri dağda, ovada, şehirde bütünlüklü bir savaştan, savaş güçlerinin her yerde mevzilenmesi, örgütlenmesi gerektiğinden söz ettik. Buna göre yeni bir yaklaşım içine girdik. Bu anlamda savaş zeminimiz değişmektedir. Bütün planlamalarımızı bu değişikliğe göre yapmalıyız.

En doğru Devrimci Halk Savaşı, kırda ve şehirde dengeli bir biçimde yürütülecek bir savaştır. Kırda bir parçasının olması, kıra dayanması hem şehirde gelişebilecek saldırılar, katliamlar karşısında bir savunma gücü olma hem de sürekliliği sağlama, yenilmez kılma unsuru olmaktadır. Şehirde savaş yapmak, şimdiye kadar kırda yapıp da sonuç alamadığımızı, zafere gidemediğimizin eksikliğini giderebilir. Orada Demokratik Konfederalizm sistemimizi örgütleyen, kendi yönetimimizi inşa eden sonuçları, –genelde olmasa da parça parça– bazı alanlarda alabilir, bunu sürekli gelişen bir mücadele olarak uygulayabiliriz. Mevcut durumu aşmamıza, demokratik toplum örgütlülüğü ve yönetiminde daha ileri bir düzeyi ortaya çıkartmamıza imkan verebilir. İkili yönetim ortaya çıkarabiliriz. '90'ların başında kırsal alanda yarattığımız –ki o zaman paradigma değişikti– bir ikili yönetim durumu vardı. Ona benzer bir durumu şimdi şehirlerde Demokratik Konfederalizmi örgütleme temelinde daha etkili geliştirebiliriz.

Devlet iktidarını sınırlayan, onun yerine halkın demokratik öz yönetimini geliştiren, Demokratik Konfederalizm sistemini örgütleyerek, toplumu yeni bir yaşam içine çeken gelişmeleri parça parça yaratabiliriz. Bazı alanlarda biz çok etkili oluruz, bazı alanlarda çok sınırlı oluruz devlet çok etkili olur. Ama ikili bir yönetim durumunu ortaya çıkartabiliriz. Yönetim değişikliğini yaratabiliriz. Demokratik Konfederalizmin inşasını gerçekleştirebiliriz. Bu da Kürt sorununun çözümü açısından yeni bir aşama ortaya çıkartır ve yeni bir ilerlemeye işaret eder. Bazı yerlerde sorunu çözebiliriz, yüzde seksen doksan etkinliğimizi kurabilir, ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi faaliyetleri de tümüyle elimize geçirebiliriz. Oralar için sorun çözülmüş olur. Bazı yerlerde ise çözme mücadelesi yürütürüz. Yeni bir mücadele yürütme imkanımız ortaya çıkar.

KCK sisteminin devreye girmesi biçimindeki amaç ve buna göre belirlediğimiz hedefler programı da, bizim böyle bir –dağda, kırda ve şehirde– dengeli savaş yürütmemizi gerektiriyor. Mevcut belirlediğimiz amacı, programı hayata geçirecek savaş tarzı da bu oluyor. Çünkü yedi boyut saydık. Bu boyutlara ilişkin, görevleri yerine getirmek, hedefleri etkisizleştirecek bir savaş yürütmek ancak kırda ve şehirde yürütülecek bir savaşla olur. Sadece kırda savaş yürütürsek, bu boyutları uygulayamayız, hedefler programımızın sadece askeri boyutunu uygularız. Sadece kırda, dağda savaşırsak, KCK'nin örgütleme amacını gerçekleştiremeyiz. Sovyetik ayaklanmaya girersek de, onun garantisi yoktur ve riski çoktur. Başarı şansı azdır. Bizim ülke, toplum ve soykırım rejimi koşullarına çok uygun düşmüyor. O halde bizi, başarıya götürecek bir sistem olarak görünmüyor.

Ama kırda ve şehirde, ortak, dengeli bir savaş amaçlarımızı hayata geçirmemize, öngördüğümüz hedefler programını uygulamamıza, bu anlamda devlet artı demokrasi formülünü gerçekleştirmemize, Kürdistan'ın değişik alanlarında parça parça ikili bir yönetim yaratmamıza yol açabilir. Bu anlamda yürütülecek savaşın bedelini ödeyebiliriz, risklerini karşılayabiliriz. Bu biçimde katliam tehlikelerini aza indirmiş oluruz. Diğeri devleti tümden yıkmayı hedefler. Böyle bir durumda devlet de kendini korumak için her türlü saldırıya girecektir. Türk devleti, inkar sistemi böyle bir özelliğe sahiptir. Ama böyle bir savaş, onları da bir sınır içinde tutabilir. Örneğin Türkiye toplumunu daha büyük katliamlar karşısında duyarlı kılabilir. Uluslararası kamuoyunu Türk devlet katliamlarına destek vermekten alıkoyabilir. Devleti tümden hedeflemeyeceği, yok etmeyi öngörmeyeceği için devletten beslenen, çıkarlarını devletle sürdüren birçok çevreyi telaşlanmaktan ve katliamlara destek vermekten uzak tutabilir. Bu bakımlardan önemlidir. Böyle bir savaşı yürütme imkan ve koşulları daha fazladır. Coğrafya da buna uygundur. Bu konuda geçmiş savaş pratiğimiz bize imkan veriyor. Yine yirmi bir yıllık serhildan süreci, şehirlerdeki siyasi mücadele düzeyi buna imkan veriyor. O bakımdan en doğru, en kolay ve en sonuç alıcı bir biçimde yapabileceğimiz savaş türü olarak bunu görmemiz gerekiyor.

Bu bakımdan da savaş zeminimizi böyle yeniden netleştirmemiz gerekiyor. Devrimci Halk Savaşı'nın temel bir özelliği bu oluyor. Eskisi gibi sadece kırda, askeri boyutlu bir savaş değildir. Sovyetik bir ayaklanma da değildir. Bu, kıra ve şehre dayalı ortak, dengeli bir savaş türüdür. Devleti sınırlandırmayı, Demokratik Konfederalizmi inşa etmeyi hedefleyen bir savaş türüdür. O halde savaş zeminimizi buna göre oluşturmamız lazım. "Kırda ve şehirde savaş yürüteceğiz" denildiğinde iki savaşçıyı şehre gönderip "biz şehirde savaşa başladık" demek değildir. Nasıl ki '80'lerin başından itibaren kır bir savaş alanı olarak görülüp ona göre plan yapıldıysa, savaşçı eğitilip mevzilendirildiyse, bu temelde direnilip yenilmez bir gerilla ortaya çıktıysa, şehir savaşını da böyle öngörmek gerekmektedir. Bir iki kişinin, milisin veya gerillanın şehre aktarılmasıyla olacak bir iş değildir. Eşit ve dengeli görmek gerekmektedir. Bu noktada rolleri var. Dağ, bize stratejik duruş, yenilmezlik ve her türlü katliama karşı savunma gücü verecektir. Şehir savaşı ise hedeflerimizi yok etme ve amacımızı gerçekleştirme, Demokratik Konfederalizmi inşa etme, demokratik toplum örgütlülüğünü ve yönetimini yaratma imkanı verecektir. Her iki savaşın da farklı katkıları ve rolleri vardır. Hepsi birleştiğinde devleti darbeleyip daraltan, demokratik toplumu örgütleyen, Demokratik Konfederalizmi geliştiren bir sonucu yaratan savaşı ortaya çıkarır. Savaş gerçeğini bir de bu yönleriyle ele almamız gerekmektedir.

Gerilla önemini koruyacak rolünü daha büyümüş olarak oynayacaktır

Bu zeminlerde savaş yürüten kuvvetlerden bir tanesinin kır gerillası olacağı kesindir. Bu gerilla varlığını, önemini azaltmayacaktır. Tam tersine önemini, varlığını koruyacak, rolünü daha büyümüş olarak oynayacaktır. Bunun için de zayıflatılması, azaltılması değil, aksine güçlendirilmesi, büyütülmesi gerekmektedir. Bu yönlü herhangi bir yanlış anlayış içine girmemek gerekiyor. İkincisi, savaşı yürütecek yeni bir gerilla türü geliştirmemiz gerekmektedir. Buna öz savunma da dedik. Fakat çok sahip çıkılmadı, çok benimsenen veya sahiplenilen bir durum olamadı. Halihazırda yavaş yavaş gelişmektedir. En ciddi eksikliğimiz zaten burada yaşanıyor. Bunu geliştirmemiz gerekmektedir. Dağa, kıra göre eğitilmiş, örgütlendirilmiş, tecrübe edinmiş savaşçıyla şehirde savaş yürütülmez. Çünkü o dağ savaşçısıdır. Şehrin koşullarına göre insan seçmek, ona göre eğitmek, ona göre örgütlemek, ona göre savaş tarzı geliştirmek ve savaştırmak lazım. Bu apayrı bir savaş alanıdır. Bu alanın özelliklerine göre gerilla örgütlememiz, şehir gerillacılığı yapmamız gerekmektedir. Bir, kır gerillacılığı, iki, şehir gerillacılığı diyebiliriz. Temel bir savaş gücünün şehir gerillacılığı olması gerekmektedir.

Üçüncüsü de, serhildandır. Gençlik ve kadın örgütlülüğüne dayalı, legal imkanları da kullanan, fakat onunla kendini tam bağlamayan, meşruiyeti kendine hep esas alan, meşru savunma kapsamında hareket eden bir serhildan hareketi de devam etmelidir. Bu son dönemlerde daha çok gelişti. Önemli bir tecrübe birikimi ve belli bir örgütlülüğümüz de vardır. Bunun da üçüncü bir kuvvet olarak devam etmesi gerekiyor. Bu serhildanın bir ucu kitle eylemliliğidir. Dolayısıyla legal alan varolduğu müddetçe demokratik siyaset yürütmelidir. Bir ucu da sivil itaatsizlik denen, yasalara uymayan ama ateşli silah kullanmayan, meşru örgütlenmelere dayanan, gençlik, kadın örgütlülüğünü öngören bir eylemlilik düzeyi, serhildanıdır. Bütün bunları içine alacak bir eylem alanı olarak öngörmemiz gerekmektedir. Böyle bir mücadele sürdürülebilir. Çünkü yirmi bir yıllık bir geçmişi var ve bir sistem haline de geldi. Şehirde, dağda gerilla mücadelesi var. Böyle bir mücadelenin, serhildanın düşman katliamlarına yol açmasına izin verilmemelidir. Bu konuda sınır koymamız gerekiyor. Şehirde savaş yaparken de, savaşı gerillaya dayalı ayrı yapmak, serhildanı ayrı örgütleyebilmek gerekmektedir. Öyle olursa riskler vardır, ama bir duyarlılık da oluşmuştur. Yirmi bir yıldır bir tecrübe de oluşmuştur. Bu tecrübe yeni ortaya çıkmıyor. Dolayısıyla kolay kolay öyle saldırılara hedef olmaz. Saldırı yapanlar teşhir olup zorlanırlar. O hareket kendini savunabilir; polis karşısında ateşli silaha dayanmayan öz savunmayla, örgütlülükle, ona uygun araçlarla kendini savunabilir. Yine legal eylemlilikleri, kitle eylemlilikleri üst düzeyde geliştirilebilir.

Mevcut durumda Devrimci Halk Savaşı'nın özellikleri olarak: *Bir*, kıra ve şehre dayalı ortak, dengeli bir savaş olmak durumundadır. *İki*, bu savaşın güçleri olarak kır gerillası, şehir gerillası ile serhildanı öngörmeliyiz. Bu savaşın yürütüleceği üç temel ayak ve güç bunlardır. Diğer bütün boyutlarda da mücadele sürecektir. Bunları geliştirebiliriz. Şehir gerillacılığı ve serhildan şehirde oluyor. Diğeri ise kır gerillacılığıdır, dağa dayanıyor. Aslında bir güvence oluyor. Kır gerillacılığı şehirde eğitimin, örgütlenmenin, böyle bir mücadele yürütmenin bir dayanağı olarak rol oynuyor. Kır olmadan, şehirde bunların hiçbiri zaten olamaz. Ancak kırda gerilla varlığına dayanırsa, şehirde gerillacılık ve serhildan yapabiliriz. Geçmiş tarih bunu gösterdi.

Eğer PKK ilk çıktığında Kürdistan'da bir ayaklanma yapabilme imkanı olsaydı gerillaya geçmeye hiç gerek olmazdı. PKK bunu 1979 ve 80'li yıllarda yapabilirdi. Dağa dayanmadan şehirde gerillacılık olsaydı, ki PKK şiddet kullanmaya şehirde başlamıştı- onu elbette yapardık. Ama Kürdistan koşullarında o yöntem sürdürülemedi. Dağa dayanmak zorunda kaldık. Şimdi bu duruma kadar geldi. Bütün bunları tarihsel olarak yaşadık. Ama dağdaki gerillayla da bir direniş yürüttük, bugüne kadar geldik ama istediğimiz sonuca ulaşamadık. Hedeflerimizi tam elde edemedik. Bunu elde edebilmek için dağdaki gerillayı, kır gerillasını şehir gerillası ve serhildanla tamamlamak istiyoruz. Şehir gerillası da, söz konusu serhildan da, Kürdistan koşullarına özgü mücadele biçimleridir. İkisi de şimdiye kadar açığa çıkmıştır. Başka yerlerdeki şehir gerillacılığına benzememektedir. Yine serhildan da, başka yerlerdeki serhildanlara benzemiyor. Tamamen bizim koşullarımızda ortaya çıkan mücadele biçimleridir. Bu üç mücadele biçimini iki zeminde etkili bir biçimde uygulayabilirsek, öngördüğümüz amaçları başarabiliriz. Buna başarma koşulları, imkanları fazlasıyla vardır. Bu yapılamazsa dağ, kırsal alandaki durum tercih edilebilirdi. Aslında o rolünü geçmişten şimdiye kadar oynadı. Daha fazlası, çaresizlik içinde uzatmak oluyor ve onu tercih etmemek lazım. Sovyetik ayaklanmayla da yapamayız. O halde Devrimci Halk Savaşı'nın zemini, temel güçleri ve eylem biçimleri böyle olmak durumundadır. Buna göre biz bu savaşı örgütleyip yürütmeliyiz.

HPG'nin tüm komutan ve savaşçı yapısına

PARTİLEŞMEK YİRMİ DÖRT SAAT GERİLLALAŞMAKTIR GERİLLALAŞMAK DA ZAFERİ VE ÖZGÜRLÜĞÜ KAZANMAKTIR

HALK SAVUNMA MERKEZİ

Baştarafı 32'de

"12 Haziran seçim sonuçları en çok da AKP'nin umut ve hesaplarını bozmuştur. Onun mecliste yeni anayasa yapacak kadar bir sayıya ulaşıp Türkiye'yi istediği gibi kendi çıkar ve hegemonyası temelinde yeniden yapılandırma umut ve hesapları özellikle Demokrasi Bloğu'nun elde ettiği kazanımlar nedeniyle boşa çıkmıştır. Bu da AKP'yi günümüzde uyguladığı saldırgan politikaları izlemeye götürmüştür."

Özgür Kürt bilinci ve yaşamı çevresine yön verecek kadar örgütlü ve etkili hale getirildi. Kürt sorunu bütün boyutlarıyla açığa çıkarılarak demokratik çözümü acilen gerçekleştirmek üzere siyaset gündemine dayatıldı.

Hepimiz bütün bu büyük ve tarihi gelişmelerin coşkusunu, heyecanını, güzelliğini yaşarken, Kürt halkı bu temelde yeniden dirilişin coşku ve heyecanı içindeyken, hatta sömürgeci düşman bile PKK'nin yarattığı özgürlük ve demokrasi gerçeğini gittikçe daha fazla kabul ve itiraf eder hale gelirken, bazıları hala PKK'yi anlamadıklarını, PKK'nin mevcut mücadeleden vazgeçmesini, silah bırakmasını söyleyebiliyorlar. Hala bazıları PKK'nin geçmişte iyi şeyler yapsa da artık bundan sonra rolünün tamamlandığı safsatasını ileri sürebiliyorlar. PKK'ye karşı geçen 39 yılda her türlü gericilikle, emperyalizm ve sömürgecilikle işbirliği yaparak yürüttükleri saldırıları bugün de Kürt sorununun çözüm aşamasında yine aynı uğursuzluk ve hainlikle yürütmeye çalışıyorlar.

Önder Apo ile avukatları dört aydır görüşemezken, Kürt demokratik siyaseti içindekiler zindanlara doldurulmuşken, Kürt halkı üzerinde faşist terör en azgın bir biçimde sürdürülürken, özgürlük gerillasına karşı kimyasal silah dahil her türlü silah kullanılarak azgın bir imha saldırısı yürütülürken, AKP hükümeti PKK'yi imha ve tasfiye edeceğini açıkça söylerken, hala bazıları bu faşist soykırımcı saldırıların hizmetçisi, suç ortağı haline gelebiliyor, PKK'ye dil uzatma ve saldırma cüretini gösterebiliyorlar. Bazıları bu katliam ve soykırım rejiminin açık suç ortağı olurken, bazıları da onların suçlarını örten asma yaprakları olma konumuna düşüyorlar. İşte bu gerçeklerin hepsini iyi görmemiz, tanımamız gerekiyor. 39 yıllık PKK gerçeği bütün bunlar açısından son derece aydınlatıcı bir özellik taşıyor. Soykırım nedir? Sömürgecilik nedir? Yabancı egemenlik nedir? Faşizm nedir? Bütün bu zulüm ve baskı biçimlerinin hepsi başka yerde olduğundan çok daha açık bir biçimde Kürdistan'da netleştirilmiş bulunuyor. Çünkü bütün bu zulüm ve baskı biçimleri Kürdistan'da en acımasız biçimde uygulanmıştır. Öte yandan zulme, faşizme, soykırıma, sömürgeciliğe karşı direnme nasıl olur, halkların özgürlük ve demokrasi direnişi nasıl yürütülür, bütün bunlar da tüm çıplaklığıyla ortaya konulmuştur. Bu bakımdan kim sömürgeci, kim özgürlükçü, kim hain ve işbirlikçidir? Bütün bunların hepsini aydınlatmış ve netleştirmiş bulunuyoruz. Otuz dokuz yıllık PKK mücadelesiyle Kürdistan'da açığa çıkartılan ve aydınlatılan temel gerçeklikler bunlar oluyor. Bunları iyi görmemiz, anlamamız, bu 39 yıllık tutumuyla PKK'yi çok iyi tanır, anlar hale gelmemiz ve bunlardan çıkardığımız dersler ve sonuçlarla özgürlük mücadelesine daha bilinçli, daha örgütlü ve iradeli bir biçimde yönelmemiz gereği vardır.

Önceki yıllar gibi PKK'nin 33. mücadele yılının da büyük aydınlatıcılığı ve önemli sonuçlar yaratmış olma durumu söz konusudur. Resmi kuruluşunun 33. mücadele yılı da oldukça görkemli ve zorlu bir temelde gerçekleşmiştir. Gerçi PKK'nin her yılı öncekilerden daha amansız bir mücadele yılına sahne olmuştur. Aynı gerçeklik 33. mücadele yılında da bozulmamış, devam etmiştir. 33. PKK yılı da en büyük direnişlere, mücadelelere ve özgürlük çizgisinde önemli ve kalıcı kazanımlara sahne olmuştur. PKK'nin 33. mücadele yılının sağladığı kazanımların belli başlılarını kısaca özetlersek şunları ifade edebiliriz:

Kürt sorununun barışçıl, siyasi yollarla çözülebileceği herkese gösterilmiştir

Her şeyden önce 33. parti yılında Önderlik savunmaları temelinde gerilla olarak, hareket ve halk olarak kendimizi yenileme, bilinçlendirme, Önderlik çizgisini daha derinden anlama ve bu temelde özgürlük ve demokrasi mücadelesini daha doğru ve taktik anlayışla yürütme gücü kazanmış olduğumuz tartışmasızdır. Önder Apo'nun son savunmaları temelinde bu geçtiğimiz yılda çok yoğun bir bilinçlenme, tartışma yaşadığımız; Önder Apo'nun felsefesini, zihniyetini, yöntemini özümseme noktasında büyük gelişmeler kaydettiğimiz kesindir. Özellikle gerilla gücü olarak biz bu süreci son derece örgütlü ve planlı bir biçimde yürütmeye çalıştık. Her alandaki gerilla güçlerimiz Önderlik savunmaları ve yürüttüğümüz mücadelenin pratik dersleri temelinde kapsamlı eğitimler gördüler. Derin bir eleştirel ve özeleştirel yoğunlaşmayla bilinç ve davranış bakımından yaşadıkları hata ve yetersizlikleri ortaya çıkarmaya ve aşmaya, bu temelde önderlik ölçü ve özellikleriyle donanmaya çalıştılar.

Değişim ve yeniden yapılanma projesi temelinde çok kapsamlı bir zihniyet değişimi, örgütsel düzeltme ve taktik yaratıcılık kazanma yönünde kapsamlı gelişmeler yaşadık. Bütün bu çabalarımızın sonuçlarını HPG VI. Konferansı'nda karara dönüştürerek, artık HPG'nin değiştiğini, yeni Önderlik paradigması ve savaş çizgisi temelinde devrimci halk savaşı esaslarına göre kendisini yenileyip yeniden yapılandırdığını ilan ve ifade ettik. Benzer bir durumu bir bütün olarak özgürlük hareketimiz ve Kürt halkı da yaşadı. Belki hala zihniyette ve davranışta Önderliği yeterince özümseyemeyen ve pratikleştiremeyen yanlarımız var. Hala düzeltmemiz, geliştirmemiz gereken yönlerimiz ve kazanmamız gereken özelliklerimiz var. Bunları elbette ki önümüzdeki süreçte gerçekleştirmeye çalışacağız. Ancak bütün bunların varlığı geçtiğimiz yılda Önderlik çizgisinde kendini yenilendirme ve yeniden yapılandırma doğrultusunda yürüttüğümüz çalışmaların ortaya çıkardığı büyük gelişmeleri gölgeleyemez, yok sayamaz. PKK'nin 33. mücadele yılında gerilla hareketi olarak Önderlik çizgisinde partileşmede ve gerillalaşmada önemli bir mesafe kat ettiğimiz, değişim ve yenilenme sürecini güçlü bir biçimde geliştirdiğimiz kesindir. Bunun etkisi önümüzdeki yıllarda sürekli pratiğe yansıyacak, tarihi bir gelişme olarak 33. parti yılının temel bir kazanımı olarak en başta vurgulama gereği vardır.

Diğer yandan 33. PKK yılının en önemli olay ve gelişmelerinden biri olarak İmralı'da Önder Apo'nun yürüttüğü çalışmaları ve devletle sürdürdüğü görüşmelerde ulaşılan düzeyi vurgulamak gerekir. İmralı'da gerçekleşen Önder Apo devlet görüşmelerine paralel, PKK-devlet görüşmelerinin de yaşanmış olduğu geçen süreçte birçok boyutuyla kamuoyuna yansımış durumdadır. Uzun bir diyalog süreci içinde gerçekleşen bu görüşmeler, Önder Apo'nun Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü için hazırlayıp sunduğu siyasi protokollere kadar ulaşmıştır. Her ne kadar AKP hükümetinin onaylamaması sonucu müzakere aşamasına geçilememiş, dolayısıyla süreç Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü yönünde gelişmeyerek bir tıkanmaya ve bundan dolayı çatışmalara yol açmış olsa da, mücadeleye zemin oluşturacak protokollere kadar ulaşmış olunması PKK-TC görüşmelerinin önemli bir olay olduğunu açıkça gösterir. Bugün o süreç işlemiyor olsa ve kapsamlı bir çatışma durumu yaşanıyor bulunsa da, mevcut görüşmelerin önemsiz olduğu ve tümden etkisini yitirdiği söylenemez. Kuşkusuz bu da 33. parti yılının çok önemli bir kazanımı olmaktadır. Çünkü Kürt sorununun barışçıl, siyasi yollarla çözülebileceğini göstermektedir. Eğer taraflar gerçekten demokratik davranırlarsa, özellikle TC devleti ve onu yönetenler Kürt olgusunu, Kürt halk gerçeğini ve bu halkın demokratik haklarını kabul ederlerse, Kürt sorununun barışçıl demokratik yöntemlerle, diyalog ve görüşmelerle çözülebileceğini açıkça ortaya koymaktadır. Dolayısıyla çatışmanın, savaşın bir kader ve zorunluluk olmadığı, eğer çözüm niyeti olur ve demokratik davranış gösterilirse savaşsız ve çatışmasız bir çözümün mümkün olduğu ortaya çıkmıştır.

Diğer yandan hem Önder Apo'yla hem partimizle TC devlet heyetinin bu kadar uzun süre ve açık görüşme yapmış olması bugün AKP hükümetinin savaş dayatmasını ve buna gerekçe olarak sunduğu savların hepsini çürütmektedir. Özellikle Başbakan Tayyip Erdoğan'ın söz ve ifadelerini bizzat bu gerçeklik boşa düşürmektedir. Söz konusu görüşmeler PKK'nin 'cani örgüt, cinayet örgütü, terör örgütü!' olduğunu söyleyenleri açıkça yalanlamaktadır. Bu tür söylemlerde bulunanlara "Madem PKK böyleydi, nasıl o düzeyde kapsamlı ve uzun görüşmeler yapabildiniz" diye sormazlar mı? Demek ki aslında bugün söylediklerine AKP'nin kendisi de, onun yöneticileri de gerçekten inanmamaktadır. Dünkü tutumlarıyla bugünkü söylem ve tutumları derin bir çelişki oluşturmaktadır. Bu da onların inanırlığını, güvenirliğini zedelemekte, yok etmektedir. Saldırgan olanın ve çözümsüzlükte ısrar edenin AKP hükümeti ve TC devleti olduğunu açıkça göstermektedir. Böylece AKP hükümeti deşifre ve tecrit olmakta, Türkiye ve dünya kamuoyundaki etkisi azalarak, gittikçe Kürt sorununda çözümsüzlüğü ifade eden faşist milliyetçi bir çizgiye kaydığı kamuoyu tarafından ifade edilmektedir. Aslında her ne kadar kalıcı bir çözüm yaratmamış olsa da, hem İmralı'daki hem de dışarıdaki görüşmeler özgürlük mücadelemiz açısından önemli bir gelişmeyi ve kazanımı ifade etmiştir. Tersinden çözümsüzlükte ısrar eden AKP'nin faşist milliyetçi politikaları açısından ise ciddi bir darbe ve kayıp anlamına gelmiştir. Çünkü AKP'nin manevra alanını daraltmış, inanırlığını ve güvenirliğini zedelemiştir. Ne yapmak istediği konusunda net ve kararlı bir tutuma sahip olmadığı gerçeği herkes tarafından görülür olmuştur. Bu da AKP'yi ve onun eliyle yürütülmeye çalışılan topyekun imha ve tasfiye konseptini zayıf ve güçsüz kılmaktadır.

33. PKK yılının önemli bir kazanımı olarak 12 Haziran genel seçimlerinde özelde Kürt demokratik siyasetinin, geneldeyse Türkiye demokrasi hareketinin aldığı sonuçları da ifade etmek gerekir. AKP'nin bütün engellemelerine ve devlet imkanlarını kullanmasına, birçok gücün AKP arkasında saf tutup onu desteklemesine, demokratik siyasetin yüksek seçim barajı nedeniyle parti olarak, örgütlü bir biçimde seçimlere katılmasına izin verilmemesine ve son derece eşitsiz koşullarda ve imkansızlıklara dayalı olarak bağımsız aday gösterme yöntemiyle katılmasına rağmen, 12 Haziran seçimlerinde Emek, Özgürlük ve Demokrasi Blok'unun elde ettiği sonuçları gerçekten de tarihi bir siyasi kazanım olarak görmek gerekir. Bu durum 29 Mart 2009 yerel seçim başarısını ve 12 Eylül 2010 referandum sonuçlarını

Kemal PİR

Zeynep KINACI

Gülnaz KARATAŞ

Sema YÜCE

Ali ÇİÇEK

perçinleyen, daha da geliştiren, Kürt halkının siyasi tutumunu ve tercihini kararlı bir biçimde netçe ortaya koyan bir sonucu ifade etmiştir. Öyle ki Emek, Özgürlük ve Demokrasi Bloğu'nun mevcut durumda ulaşılabilecek hemen hemen en yüksek milletvekili seçtirme düzeyine ulaşmıştır. 12 Haziran genel seçimlerinin en önemli bir siyasi sonucu bu olmuştur. Bu durum tersinden AKP'nin hesap ve umutlarının başarısız olması ve gerçekte seçimi kaybetmesi sonucunu doğurmuştur. Her ne kadar oylarını artırmış olsa da, planlamalarını ve hedeflerini gerçekleştirecek güce ulaşamamıştır. AKP herhangi bir siyasi parti değildir. Ancak devleti tümüyle ele geçirdiğinde kazanımlarını koruyacak bir karaktere sahiptir. İşte AKP'yi hemen seçim ardından adeta çılgına çeviren, muhalefetin siyasi iradesini kırmak için her türlü küfür ve hakaretle saldırıya geçmesine yol açan, bunu BDP'ye, Kürt halkına ve Kürt özgürlük hareketine karşı topyekun bir saldırıya kadar vardıran temel husus da işte budur.

AKP seçimle alamadığını faşist baskı ve terörle almak istemesidir

12 Haziran seçim sonuçları en çok da AKP'nin umut ve hesaplarını bozmuştur. Onun mecliste yeni anayasa yapacak kadar bir sayıya ulaşıp Türkiye'yi istediği gibi kendi çıkar ve hegemonyası temelinde yeniden yapılandırma umut ve hesapları özellikle Demokrasi Bloğu'nun elde ettiği kazanımlar nedeniyle boşa çıkmıştır. Bu da AKP'yi günümüzde uyguladığı saldırgan politikaları izlemeye götürmüştür. Seçimle hesap ettiği, planladığı sonuçlara ulaşamaması onu baskıyla, terörle hegemonyasını kurma, istediğini kabul ettirme arayışına yöneltmiştir. Özellikle Kürt özgürlük hareketine, Kürt demokratik siyasetine karşı ideolojik, siyasi ve askeri planda son aylarda geliştirdiği topyekun imha ve tasfiye amaçlı saldırılar bunu ifade etmektedir. Eğer seçimde istediği sonuçları alsaydı mevcut politikaları izlemeye ihtiyacı kalmayacaktı. Şimdiki saldırgan politika izlemesinin nedeni seçimde alamadığı sonuçları faşist baskı ve terörle almak istemesidir. Bu da gösteriyor ki, AKP seçimde kaybetmiş, aslında 12 Haziran seçiminin esas kazananı genelde Türkiye demokrasi hareketi, özel olarak da Kürt demokratik siyaseti olmuştur.

Son olarak 14 Temmuz'dan bu yana gelişen kapsamlı çatışma ve savaş durumunun yarattığı sonuçları da bunlara eklememiz gerekiyor. Aslında bu sürecin hemen seçim ardından 15 Haziran'la birlikte başladığı bilinmektedir. Önder Apo da seçimden itibaren ortaya çıkacak sonuçlara göre yeni bir sürecin gelişeceğine işaret etmişti. Nitekim 12 Haziran seçimlerinde demokratik siyasetin kazandığı büyük başarıyı dikkate alarak AKP hükümetine sürecin barışçıl siyasi çözüm yönünde ilerlemesi için somut çağrılarda bulundu. Operasyonların durdurulmasını, yeni anayasa ve barış komisyonlarının kurulmasını önerdi. Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesinde rol oynayabilmesi için kendi koşullarının düzeltilerek fırsat verilmesi durumunda, sürecin barışçıl siyasi çözüm temelinde gelişeceğini açıkça ifade etti. Bu konuda Türk başbakanına ve yeni oluşan meclise çağrı yaptı. Önder Apo'nun bu görüş ve çağrısına Yürütme Konseyimiz de olduğu gibi katıldı. Operasyonların durdurulması, protokollerin kabul edilmesi ve Önder Apo'nun koşullarının düzeltilmesi temelinde sürecin barışçıl siyasi çözüm yönünde ilerleyeceğini kamuoyuna açıkça deklere etti. Bu konuda yeni meclise ve AKP hükümetine çağrıda bulundu.

> **"PKK'nin ilk gündeki doğuşundan itibaren esas aldığı özgür ve demokrasi çizgisinin bugün de devam ettiğini, gelişerek ve derinleşerek tüm toplumu kucaklama temelinde sürdüğünü ortaya koymuştur. PKK mücadelesinin, ruhunun, direncinin, ideolojik ve siyasi çizgisinin devam ettiğini dost düşman herkese göstermiştir. Bu da 33. parti yılının çok önemli bir durumu ve kazanımını ifade etmektedir"**

Fakat süreç gösterdi ki, AKP hükümeti Kürt sorununun çözümünden yana değil. Barışçıl siyasi çözüm sürecinin gelişmesini istemiyor. Aslında Türkiye'nin demokratikleşmesi diye bir sorunu yoktur. Onun derdi kendi hegemonik iktidarını daha çok sağlamlaştırma ve kurmadır. Bütün iktidar kanallarını kendi denetimine almadır. Seçim sonuçlarını ve yeni anayasa çalışmalarını AKP'nin hegemonik iktidarını sağlamlaştırma temelinde kullanmak istemesidir. Dolayısıyla bu yaklaşımı temelinde AKP hükümeti seçimden sonra gerilimi artırdığı gibi, Önder Apo'nun ve yönetimimizin talep ve çağrılarını görmezden gelmiş, reddetmiş, tersine Kürt demokratik siyasetini imha ve tasfiye operasyonlarını daha da artırarak, Kürt halkının siyasi iradesini kırıp esir almaya dönük bir saldırıyı geliştirmiştir. Operasyonları durdurmadığı gibi, askeri ve siyasi operasyonları daha da kapsamlı hale getirip hızlandırmıştır. Önder Apo'nun koşullarını düzeltmediği gibi, İmralı'da avukat görüşmelerine yasak koymuştur. PKK'yi imha ve tasfiye etmek istediğini açıkça ilan ederek topyekun bir saldırı içine girmiştir.

İşte 14 Temmuz'dan itibaren hareket ve halk olarak biz de Demokratik Özerklik hamlesiyle bu topyekun imha ve tasfiye saldırısına karşı yeni bir direniş süreci içerisine girmek durumunda kaldık. AKP hükümetinin imha ve tasfiye amaçlı saldırıları bizi Demokratik Özerkliği kendi gücümüzle, direnerek inşa etmek zorunda bıraktı. Bu da her alanda AKP'nin imha ve tasfiye amaçlı saldırganlığına karşı gerilla, halk ve bir bütün hareket olarak direnmemizi gündeme getirdi. Son dört ayı aşkın süredir Kürdistan'da yeniden böyle kapsamlı bir çatışma süreci yaşanıyor. Otuz yıldır süren savaşın en şiddetli dönemlerinden biri yaşanıyor. Çatışmalar tarafların karşılıklı hamleleriyle şimdiye kadar olan en şiddetli boyutlardan birine ulaşmış bulunuyor. AKP hükümeti ABD ve NATO'dan aldığı destekle içte psikolojik savaşı ve faşist terörü azgınca geliştirerek gerillayı ezmek, Kürt halkının siyasi iradesini kırmak ve böylece Özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etmek istiyor. Biz de hareket ve halk olarak bu faşist ve soykırımcı saldırganlığa karşı Önder Apo'nun özgürlüğünü sağlamak ve Demokratik Özerkliği inşa etmek üzere topyekun bir direniş gösteriyoruz. İdeolojik olarak, siyasi olarak, askeri olarak, diplomatik olarak her alanda direniş mücadelesini çok boyutlu bir biçimde geliştiriyoruz.

Direniş mücadelemiz 33. kuruluş yıldönümünde yine bir zirveye ulaşmıştır

PKK'nin 33. kuruluş yıldönümünü yaşarken, bu direniş mücadelesi en ileri boyutlardan birine, yeni bir zirveye ulaşmış bulunuyor. Yeni parti yılına hareket ve halk olarak böyle kapsamlı bir ideolojik, siyasi ve askeri direniş mücadelesi içerisinde giriyoruz. PKK'nin direniş gerçeği, direniş ruhu, direniş tutumu yeni bir parti yılına girerken de devam ediyor. Henüz nasıl sonuçlanacağı belli olmasa ve ciddi zorluklar, kayıplar ve bedeller pahasına yürütülse de, şu ana kadar yürüttüğümüz direniş mücadelesinin ortaya çıkardığı çok önemli sonuçlar ve kazanımlar olmuştur. Elbette sonuçlanmamıştır ve nereye ulaşacağı bundan sonra yaşanacak mücadelenin sonuçlarıyla belli olacaktır. Fakat şu ana kadarki direniş mücadelemizin ortaya çıkardığı sonuçları da önemli kazanımlar olarak görmek gerekir. Her şeyden önce şunu bilelim: Seçimler ardından AKP hükümeti demokratik siyasetçileri tutuklamaya ve iradelerini kırmaya dönük saldırı içine girerken, yine Önder Apo üzerindeki ağırlaştırılmış tecrit ve imha sürecini geliştirirken, hareket ve halk olarak, özellikle de gerilla olarak bizim buna karşı direnemeyeceğimizi, direnmek istesek bile etkili bir direniş geliştiremeyeceğimizi düşünüyordu. "Ben istediğimi söylerim, istediğimi ezerim, istediğimi tutuklarım, istediğimi yaparım" diyor, fakat buna karşı Kürt halkının ve PKK'nin yapabileceği çok fazla bir şeyin olamayacağını sanıyordu. Böyle yanlış bir hesap içindeydi. Oysa dört aylık direniş AKP'nin bu hesap ve umutlarını kökünden kırarak yerle bir etti. Dersim'den Serhat'a, Amanos'a, Amed'e, Zagros'tan Botan'a, Haftanin'den Kandil'e, Doğu Kürdistan'a kadar yürüttüğümüz direniş mücadelesi AKP'nin umut ve hesaplarını kökünden bozdu. Özellikle Şemdinli'de, Çukurca'da kahraman gerillamızın geliştirdiği ve Türk ordusuna tarihinin en ağır kayıplarını yaşatan büyük direnişler ordu ve hükümet olarak Türkiye yönetiminin iradesini ciddi biçimde kırdı. Şimdi bunun sonucunda AKP hükümeti büyük bir çıkmaz içindedir. Kendi eliyle yarattığı ve içine girdiği bu çatışma sürecinden nasıl çıkacağının, nasıl kurtulacağının arayışı içindedir. Hükümetin ciddi bir biçimde zorlanmakta olduğunu bizzat kendi sözcüleri ve taraftarları açıkça ifade etmektedirler.

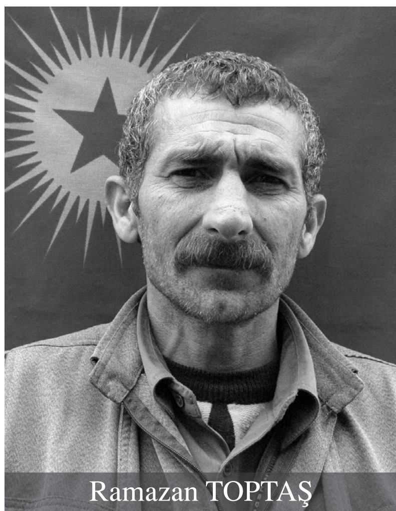
AKP'nin imha ve tasfiye konseptine karşı mücadelemiz henüz güçlü bir biçimde sürüyor olsa ve tam kalıcı bir sonuca ulaşmamış bulunsa da, şimdiye kadarki sonuçları itibariyle AKP'nin, PKK'nin direnemeyeceği, kendisine darbe vuramayacağı, savaşamayacağı yönündeki hesap ve beklentilerinin bozulmuş olması bile çok önemli bir sonucu ifade etmektedir. AKP faşizmine, sömürgeciliğine ve soykırımına vurulmuş ciddi bir darbe olmaktadır. Her halükarda PKK'nin direnebileceğini, gerillanın kahramanca direniş çizgisini her koşulda geliştireceğini, Kürt gençliğinin daha çok gerillalaşarak özgürlük ve demokrasi mücadelemizi her koşulda yürüteceğini ve Kürt halkının özgür yaşamdan asla vazgeçmeyeceğini, olacaksa bir yaşam bunun mutlaka özgürce olacağını, buna göre bir tutumu ve direnişi geliştirebileceğini netçe ortaya koymuştur. Dolayısıyla PKK'nin ilk gündeki doğuşundan itibaren esas aldığı özgür ve demokrasi çizgisinin bugün de devam ettiğini, gelişerek ve derinleşerek tüm toplumu kucaklama temelinde sürdüğünü ortaya koymuştur. PKK mücadelesinin, ruhunun, direncinin, ideolojik ve siyasi çizgisinin devam ettiğini dost düşman herkese göstermiştir. Bu da 33. parti yılının çok önemli bir durumu ve kazanımını ifade etmektedir. Görülüyor ki, 33. PKK yılında da önceki yıllar gibi özgürlük ve demokrasi çizgisinde direnilmiş, mücadele edilmiş ve önemli kazanımlar yaratılmıştır. Faşist soykırımcı saldırganlık ne kadar barbar ve katliamcı olursa olsun ve mücadele ne kadar bedel isterse istesin, böylesi bir saldırganlığa karşı cesaret ve fedakarlık gösterilip her türlü bedel ödenerek PKK direnişçiliği ve Kürt kahramanlığı 33. parti yılında da yaşatılmış ve geliştirilmiştir. Bu anlamda 33. parti yılımızda PKK'nin şanına ve çizgisine, Önderlik ve şehitler gerçeğine uygun büyük bir mücadele ve kazanım yılı olmuştur.

Bazıları yani psikolojik savaş uzmanı AKP kalemşörleri bu gerçekleri çarpıtarak "PKK yanlış hesap yaptı, doğru değerlendiremedi, Arap Baharından etkilenerek bir Kürt baharı yaratmak istedi, ama başarılı olamadı" diyorlar. Yani AKP'nin imha ve tasfiye amaçlı saldırıları karşısındaki direnişimizin başarılı olmadığını propaganda ederek halkımızı etkilemeye çalışıyorlar. Tabii bunların hepsi bilinçli ve planlı psikolojik savaş uygulamalarıdır. Gerçekleri çarpıtmaya ve toplumu yanlış yönlendirmeye yönelik bu çabalar otuz yıldır Türk devletinin ve son olarak da AKP hükümetinin yürüttüğü özel savaşın temel bir parçasıdır. Biz hareket ve halk olarak düşman gerçeğini, onun yürüttüğü özel savaş ve psikolojik savaş gerçeğini çok iyi biliyoruz. Kaldı ki hareket olarak biz hata ve eksikliklerimizi görmede, açığa çıkarmada, eleştirip düzeltmede herhangi bir sakınca görmüyoruz. Bu konuda en demokratik, en açık örgüt ve hareket konumundayız. Nerede hata yaptık, yanlışımız oldu, neresi eksik kaldı, bunlar nasıl giderilebilir hususlarını herkesten çok biz kendimiz tartışıyor ve düzeltiyoruz. Neyi başardığımızı, nerede başarısız olduğumuzu her zaman korkusuzca ve kaygısızca ifade ediyoruz. Şimdi de varsa eksiklik ve hatalarımızı bulmaktan, gidermek için çaba harcamaktan geri durmadığımız açıktır. Bu bakımdan bizi bu tür propagandalarla etkileyebileceğini sananlar boşa uğraşıyorlar.

PKK'yle Kürdistan'da her gün, her mevsim, her yıl bahar yaşanıyor

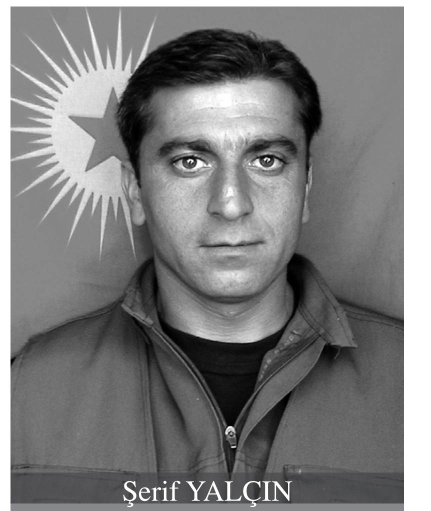
Diğer yandan PKK'nin bir Kürt baharını yaratamadığını söylemek aslında en büyük yalanı söylemektir. Arabistan'da ocak ayından bu yana bir bahar yaşandığı söyleniyor. Oysa PKK'yle Kürdistan'da her gün, her mevsim, her yıl bahar yaşanıyor. Kürdistan bir bahar ülkesi, Kürt halkı baharlaşmış bir halk haline getirilmiş bulunuyor. Ortadoğu'da sekiz aydır yaşanan özgürlük mücadelesi Kürdistan'da PKK'yle 33 yıldır yaşanıyor. Bu gerçeği göremeyenler, görüp de çıkarları gereği ifade etmeyenler elbette ki tarihin en büyük körü ve yalancısı durumuna düşüyorlar. 33 parti yılında olduğu gibi bugün de Kürdistan'ın dört bir yanında; kuzeyinde, güneyinde, doğusunda, batısında özgürlük ateşi gür bir biçimde yanıyor. Her alanda gençler, kadınlar, çocuklar, yaşlılar özgür bir yaşam için büyük bir cesaret ve fedakarlıkla mücadele ediyorlar. Halk direniyor, gerilla savaşıyor, Önder Apo direnişe öncülük ediyor. Kürt halkı en güzel günlerini özgür yaşam için bedeli ne olursa olsun, cesaret ve fedakarlıkla ödeme temelinde kendi özgücüyle dişiyle tırnağıyla direnerek,

Cuma TAK

Ramazan TOPTAŞ

Nazan BAYRAM

Ramazan AYBİ

Şerif YALÇIN

sökerek özgür ve demokratik yaşamı adım adım kazanıyor, yaratıyor. Bundan daha güzel ne olabilir ki? Bir halk için bundan daha iyi, daha güzel, daha mutlu bir durum nasıl olabilir? İradesizlik mi, örgütsüzlük mü, direnişsizlik mi, kölelik mi, boyun eğmecilik mi daha güzeldir? Kürtlere bunlar da dayatıldı. Bazı dönemlerde belli bir toplum kesimine bunlar da yaşatıldı. Ama PKK'yle artık kölelik kırılmıştır, sömürgecilik yenilmiştir, soykırıma dur denilmiştir. Özgür birey, özgür toplum gerçeği ortaya çıkarılmıştır. Özgür yaşamın önü açılmış, büyük özgürlük yürüyüşü başlatılmıştır. Resmi parti yılı olarak otuz üç, ilk çıkış olarak otuz dokuz yıldır sürüyor bu yürüyüş. 33. yılın sonunda özgürlük yürüyüşümüz daha canlı, daha gür, daha bütünlüklü, daha umutlu daha kapsamlı devam ediyor. Zafere kadar da devam edeceğinden hareket ve halk olarak asla kuşku duymuyoruz.

Değerli yoldaşlar

PKK'nin resmin kuruluşundan itibaren 34. mücadele yılına girerken son derece kritik bir süreçten geçtiğimiz kesindir. Sürecin kritikliği hem imkanların hem de tehlikenin birlikte var olmasından ileri gelmektedir. İçinde bulunduğumuz mücadele sürecinin doğuş ve gelişme süreci değil çözüm süreci olması da sürecin kritikliğini ortaya koymaktadır. Yani genelde 39 yıllık, resmi olarak da 33 yıl boyunca PKK öncülüğünde yürüttüğümüz özgürlük ve demokrasi mücadelemizin hangi düzeyde kalıcı siyasi sonuçlar ortaya çıkaracağı bu içinde bulunduğumuz süreçte netleşecektir. Bu nedenle biz bu içinde bulunduğumuz sürece final süreci dedik. Belki de 34. parti ve mücadele yılımız final sürecinin sonucunu tayin edecektir. Dolayısıyla kalıcı bir siyasi yapılanma ortaya çıkacaktır. Kürdistan üzerinde onlarca yıldır yürütülen çok yönlü mücadele bir sonuca bağlanacak, belli siyasi sonuçlar yaratacaktır. Aynı şekilde 20 yıldır Ortadoğu'da süren savaşın da bölgenin siyasal yapılanmasında kalıcı sonuçlar ortaya çıkarmaya doğru gittiği netçe görülmektedir.

Ocak ayından bu yana Tunus ve Mısır'dan başlayarak gelişen ve bugün Suriye üzerinde odaklaşan, Arap Baharı biçiminde isimlendirilen süreç buna işaret etmektedir. Bu durumu çok önceden Önder Apo III. Dünya Savaşı olarak tanımlamıştı. Belli ki Kürdistan'ın merkezinde yer aldığı, Ortadoğu eksenli bir dünya savaşını son 20 yıl içerisinde yaşadık ve halen de yaşıyoruz. Bu savaş dünyanın birçok bölgesini de içine almış, çok değişik düzeyde çatışmalara ve siyasi mücadelelere yol açmış, belli siyasi sonuçlar ortaya çıkarmış bulunuyor. Tıpkı I. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi III. Dünya Savaşı'nın odaklandığı yer de tartışmasız Ortadoğu'dur. Bu süreç, 1990-91'de gelişen Körfez krizi ve savaşıyla başlamıştır. Günümüze kadar da bu savaş Doğu Avrupa'da, Kafkasya'da, Asya'nın çeşitli kesimlerinde, Afrika'nın ve Amerika'nın çeşitli alanlarında belirli düzeyde sürmüştür. İçinde bulunduğumuz süreçte bu savaşın Ortadoğu'da bir sonuca gideceği gözüküyor. III. Dünya Savaşı'nın da sonuçlanma aşamasına gelinmiş bulunuluyor. Fakat bu sonucun nasıl olacağı Kürdistan ve çevresindeki mücadelenin sonuçlarıyla belirlenecektir. Nitekim silahlı çatışmalı durum Suriye ve İran alanına gelip dayanmış durumdadır.

Kürdistan üzerindeki çok yönlü mücadele ve savaş tüm şiddetiyle devam ediyor. Irak'ta her ne kadar Saddam rejimi yıkıldıysa da, henüz kalıcı bir siyasi yapı yaratılabilmiş değildir. Türkiye de çok köklü bir değişimi ve yeniden yapılanmayı yaşıyor. Tıpkı büyük savaşlar yaşayan, rejimleri yıkılan ülkeler gibi yeni bir anayasa yapmaya çalışıyor. Ortadoğu'nun hemen bütün ülkeleri yeni anayasa arayışı içindeler. Bu ne anlama geliyor? Eski siyasi yapılarla rejimlerin götürülemediğini, bu nedenle yeni siyasi yapıların şekillenmesini, kurulmasının zorunlu hale geldiğini ifade ediyor. Bu bakımdan partimizin 34. mücadele yılının hem Kürdistan'da hem de Kürdistan'ı egemenlik altında tutan devlet sınırları içerisinde köklü değişikliklerin yaşanacağı bir yıl olacağı daha şimdiden anlaşılıyor. Bu değişikliklerin aynı zamanda Ortadoğu'daki yeni siyasi statünün nasıl şekilleneceğini belirleyeceği netçe görülüyor. İşte böyle kritik bir değişim ve yeniden yapılanmanın yoğunca yaşandığı bir mücadele ortamında bütün siyasi güçler kendi durumlarını tekrar tekrar gözden geçiriyorlar. Sürece uygun politikalar yaratmaya, ilişki ve ittifaklar oluşturmaya, dolayısıyla bu değişim ve yeniden yapılanma sürecinden başarıyla çıkmaya çalışıyorlar. Mücadele oldukça kapsamlı yoğun ve karmaşık geçiyor. Dolayısıyla bu karmaşıklığı görmek, anlamak önceden çeşitli güç ilişkilerini ve farklı kesimlerin geliştireceği politikaları bilince çıkarmak ve buna göre politika, örgütlenme ve eylem geliştirmek, tutum ve tedbir almak bu süreçten başarıyla çıkabilmek için çok önemli hale gelmiştir. Bu bakımdan da daha derin anlamaya, daha fazla öngörüye, daha dirayetli ve iradeli duruşa, daha çok çabaya, örgütlenmeye ve birliğe, mücadeleye ihtiyaç duyuluyor. Bu gerçeği tüm yoldaşların çok iyi görmesi ve anlaması gerekiyor.

Dikkat edilirse, böyle bir süreçte küresel kapitalist sistemin öncü güçleri önemli bir aktör olarak sürece müdahil olmaya çalışıyorlar. Buna ABD öncülüğü diyoruz. ABD müttefikleriyle birlikte bu süreci kendi çıkarları doğrultusunda, küresel kapitalizmin çıkarları ve ihtiyaçlarına uygun olarak yürütmeye, yönetmeye ve yeni Ortadoğu'yu küresel kapitalizmin çıkarları temelinde şekillendirmeye çalışıyor. Bunun için Tunus ve Mısır'da başlayan ve bütün Arap alemine yayılan halk isyanlarını kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmeye ve değerlendirmeye çalışıyor. Bu konuda çok yoğun bir çaba içinde olduğu, değişik politikalar geliştirdiği görülmektedir. Gerektiğinde ekonomik yaptırımları, gerektiğinde siyasi ambargoları uyguladığı gibi, gerektirdiğinde de askeri müdahalede bulunmaktan çekinmiyor. Özellikle Libya olayı bu gerçeği net biçimde açığa çıkardı ve gösterdi. Şimdi Mısır ve Tunus'tan itibaren gelişen ve Libya'da ulaşılan sonuca dayanılarak Suriye ve İran'daki karşıt rejimleri etkisizleştirmeyi hedefliyor. Bunların yanında Türkiye'de yeni bir anayasa hazırlayarak artık kendi çıkarlarına hizmet etmeyen 12 Eylül faşist askeri rejimin kalıntılarından kendini kurtarmayı ve Irak'ta yürüttüğü mücadelenin sonuçlarını kalıcı bir siyasi yapıya dönüştürmeyi hedefliyor. ABD politikalarının bu temelde gelişmekte olduğunu görmek ve anlamak zor değildir. Bunun için de elbette çeşitli güçlerin desteğine, yeni ilişki ve ittifaklara ihtiyaç duyuyor. Bu noktada ABD politikaları önündeki en önemli sorunlardan bir tanesi Kürt sorunu oluyor. Kürt sorunu Türkiye, İran, Irak ve Suriye'de mevcut rejimlerin nasıl değişip şekilleneceği konusunda belirleyici bir rol oynama konumunda bulunuyor. Bu bakımdan da ABD'nin de giderek Kürt politikasını somutlaştıracağı ve yoğunlaştıracağı anlaşılıyor. Bu konuda TC'nin imhacı ve inkarcı kliği gibi Kürtleri tümden reddedip Kürt iradesini tümden etkisizleştirmeyi öngörmese de, ABD politikalarının da güçlü bir Kürt iradesinin ve demokrasinin ortaya çıkmasını istemediği anlaşılıyor. Bu anlamda ABD politikaları bir yandan eskinin o katı imhacı ve inkarcı çizgisiyle uyuşmazken, diğer yandan özgürlükçü ve demokratik güçlü bir Kürt iradesinin de ortaya çıkmasından yana değildir. Bu noktada özgür Kürt iradesini frenlemeye, denetlemeye, etkisizleştirmeye, dolayısıyla Kürtleri de kendi denetimine alarak Ortadoğu'daki yeniden yapılanma sürecinde istediği gibi kullanmaya çalışıyor. ABD'nin bu politik yapısını, duruşunu iyi görmek, analiz etmek ve buna uygun tutumları geliştirmeyi bilmek gerekiyor.

ABD Türk yönetimine ve AKP'ye ihtiyaç duyuyor

ABD yönetimi, özellikle Suriye ve İran'daki karşıt rejimlerle çatışırken ve Kürdistan'daki mücadeleyi yönetmeye çalışırken yeni ilişki ve ittifaklara ihtiyaç duyuyor. Onun için daha güçlü ittifaklar, dayanaklar gerekiyor ve bu noktada yüz elli yıldır kapitalist sistemin hazırladığı Türk devletini ve onun son yönetimi olan AKP hükümetini kullanmak istiyor. ABD politikaları daha çok Türk yönetimine ve AKP'ye ihtiyaç duyuyor. Onlara dayanarak özelikle İran ve Suriye'deki çatışmaları sonuca götürmek istiyor. Bu da Türkiye'nin durumunu, Türkiye'deki rejimin ve yönetimin politikalarını etkiliyor, öne çıkartıyor. Bölgesel mücadelede Türkiye'yi daha önemli bir aktör konumuna getiriyor. Fakat sadece Türkiye'ye dayanarak Ortadoğu'daki egemenlik mücadelesini yürütemeyeceğini ABD yönetimi de çok iyi görmüş ve anlamış bulunuyor. Bu bakımdan Arap iradesine eskisinden daha fazla yer vermeye çalıştığı gözleniyor. Yine İran'a son derece temkinli yaklaşıyor. Bunların yanında Kürt halkının stratejik rolünü, yerini, konumunu da her zamankinden daha iyi anlayarak Kürtlere de kendi politikaları doğrultusunda ve çıkarlarına uygun bir biçimde yer vermeyi uygun görüyor. Bu, elbette ki çok güçlü ve özgürlükçü olmayan, iradesi zayıf, ama çevresi üzerinde varlığını da hissettiren bir Kürt gücü aramayı ifade ediyor. Bizim bu ABD politikalarını görerek doğru değerlendirip buna uygun yaklaşımlar geliştirmemiz gerekiyor. Bir yandan yanlış politikalarla provokasyonlara gelerek yersiz çelişki ve çatışmalara girmemek kadar, Kürt gücünü ve iradesini zayıflatıcı, egemenlik altına alıcı, yönlendirici politikaların da uzantısı ve aleti haline gelmemeye dikkat etmemiz gerekiyor. Kendi gücümüzü özgür irade ve örgütlülük temelinde geliştirerek bölge halklarının kardeşliği, demokratik yaşamı ve birliği doğrultusunda barış ve demokrasi yönünde kullanmamız kesinlikle gerekli oluyor.

Diğer yandan başta Türkiye yönetimi olmak üzere Suriye, Irak ve İran yönetimlerinin ve değişik Kürt örgütlerinin geliştirdiği politikalar da var. Bunları da tek tek görüp buna uygun politik yaklaşımlar ve pratik mücadeleler geliştirmemiz gereklidir. Özellikle inkarcı TC sistemi, ABD politikalarının Türkiye'ye ihtiyaç duymasından da yararlanarak, son derece esnek, sinsi, oyalamacı ve pragmatist bir siyaset izleyen AKP eliyle Kürt imha ve tasfiyesini geliştirme çabası içindedir. AKP-ordu-bürokrasi uzlaşmasının da bu temelde geliştiği anlaşılıyor. Özellikle AKP ve Türkiye içindeki Kürt inkarı ve imhasını esas alan kesimler ABD'nin Suriye ve İran'la çelişki ve çatışması ve Ortadoğu'yu yeniden dizayn etme sürecinde Türkiye'ye muhtaç olmasından yararlanarak, PKK'yi imha ve tasfiye planını hayata geçirmek istediği görülmektedir. Bu çerçevede ABD'nin gücünü PKK'nin ve Kürt halkının üzerine sürerek onları imha ve tasfiye etmek istediği anlaşılıyor. Bu oldukça tehlikeli, soykırımcı, faşist bir politikadır. Şu haliyle AKP ve Türkiye yönetimine hakim olan politik çizginin bu olduğu da ortadadır. Türkiye'den gelişen bu politikalara ve bu temelde ortaya çıkabilecek çeşitli oyun ve provokasyonlara karşı da uyanık olup ve etkili bir mücadele yürütürken, aynı zamanda demokratik bir Türkiye arayışı içinde olan tüm kesimleri uyarmamız, bilinçlendirmemiz, onlarla ilişki ve ittifak içerisine girerek demokratik Türkiye'yi yaratma mücadelesini yükseltmemiz gerekiyor.

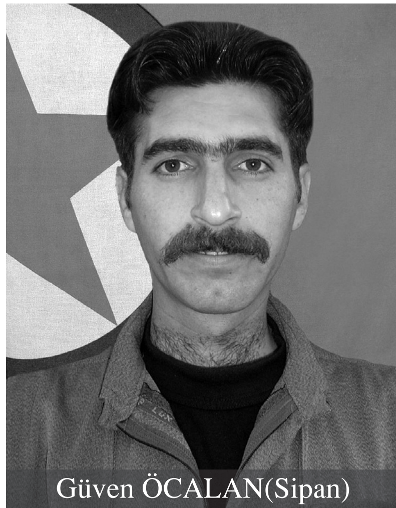
İran ve Suriye rejimlerine gelince, özellikle Irak'ta Saddam yönetiminin devrilişi ardından PKK ve genelde Kürtlere karşı Türkiye'yle ittifak yaparak ABD politikalarının kendilerine yönelmesini ve bir tür uzlaşma yaratmayı başardılar. Bu politika kendilerini yedisekiz yıllık bir süre içinde yaşattı. Anti-Kürt üçlü ittifaka dayalı olarak hep yaşayabileceklerini, özellikle Türkiye'nin Kürt inkarı politikasından güç alıp Türkiye'yi etkileyerek ABD politikalarını etkisiz kılabileceklerini sandılar. Fakat bu politikanın ancak 7-8 yıllık hükmünün olduğu, artık sonunun geldiği, ABD politikalarının ve yürüttüğü III. Dünya Savaşı'nın Suriye ve İran'la savaş konumuna dönüşmeye başladığı açıkça görülüyor. Bu da anti Kürt üçlü ittifakının artık dağıldığını, Türkiye yönetiminin ve AKP hükümetinin Suriye ve İran'la gittikçe daha fazla çelişkili ve çatışmalı hale geldiğini görüyoruz. Hem ABD'yi hem de İran ve Suriye'yi iki koltuğunda taşıyıp idare etmeye çalışan Türkiye politikasının sonuna gelindiği ve TC'nin Libya olayından bu yana açıktan ABD'yle anlaşarak tümüyle ABD güdümüne girdiği anlaşılıyor. Bu durum giderek ABD'yle Suriye ve İran çelişki ve çatışmasını tırmandırırken, aynı zamanda Türkiye'nin de İran ve Suriye'yle çelişkili ve çatışmalı durumunun gelişeceğini bize netçe gösteriyor. Bu noktada AKP hükümeti İran ve Suriye'den önce PKK'nin ezilmesini istiyor. ABD politikalarının buna göre şekillenmesi için çaba harcıyor. Eğer biz doğru politikalar ile oyuna gelmez, provokasyonlara düşmez ve AKP hükümetinin komplo ve oyunlarını bozarsak, işte o zaman mevcut çelişkili ve çatışmalı durum en çok inkar ve imha sistemini zorlayacağını, bunun da Kürt iradesinin özgür bir biçimde daha fazla kendini açığa çıkartmasına yol açacağını gösteriyor. Yani mevcut durumda derinleşen çelişkili ve çatışmalı durumlar hem Kürt sorununun özgür Kürt iradesinin güçlü bir biçimde gelişimi temelindeki çözümü için imkan ve fırsat sunarken, hem de ciddi bir tehdit ve tehlikeyi de kendi içinde taşıyor. Bu noktada Kürdistan özgürlük hareketi olarak bizim gerçekleri zamanında ve yeterince aydınlatarak halkı bilinçlendirmek kadar, doğru ve etkili politikalar izleyerek ve örgütlü halkın mücadeleci gücünü yerinde ve zamanında eyleme dökerek sonuç alıcı pratikler geliştirmeye ihtiyacımızın olduğu açıkça görülüyor.

Yaşanan süreci doğru anlamalıyız

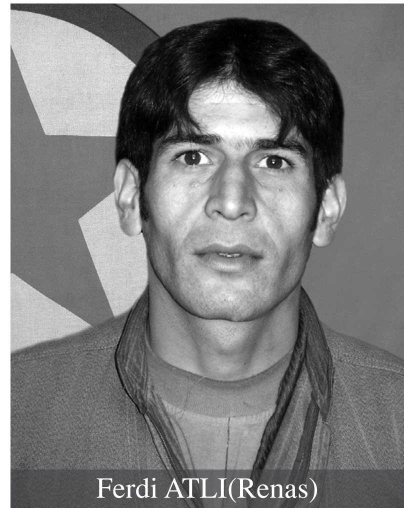
Bu siyasal durum dikkate alındığında, demokratik Kürt siyasetinin parçalarda ve genel Kürdistan'da birliğini ve ittifakını sağlam bir biçimde yaratması, Kürt halkını örgütleyerek örgütlü gücünü ve iradesini açığa çıkartıp harekete geçirmesi önemli olmaktadır. Birliğini yaratıp örgütlü gücünü açığa

Lokman POYRAZ(Kemal)

Kemal MUHAMMEDİ(Zana)

Güven ÖCALAN(Sipan)

Çoli TEMEL(Çekdar)

Ferdi ATLI(Renas)

çıkarması temelinde çelişkili ve çatışmalı ortamlardan yaralanmayı bilmesi, gereksiz yere bölgesel ve dış güçlerle çatışmaya girmemesi, komşu halklarla birlikte kardeşçe ve demokratik birliktelik içerisinde yaşamayı öngören bir ilişki ve ittifak düzeni geliştirmesi, Kürt soykırımını yürütmek isteyen inkarcı faşist güçleri de teşhir ve tecrit ederek mücadeleyle etkisiz kılması gereklidir. Bunun için ABD politikalarını doğru anlamak, AKP'nin provokasyon ve oyunlarına gelmemek, ABD politikalarının uzantısı haline düşmemek kadar onunla gereksiz çatışma içerisine girmeyen bir tutumu geliştirip hakim kılmak gerekiyor.

Böyle dikkatli ve yaratıcı politika izlemek yanında, AKP eliyle geliştirilen imha ve tasfiye amaçlı soykırım saldırılarına karşı kesinlikle tavır almak, etkili mücadele etmek, bu saldırganlığı kırabilecek gücü ve iradeyi ortaya koymak mücadeleyi başarıya götürmek açısından zorunludur. Çeşitli oyunlarla ve psikolojik savaşla gerçekleri maskeleyerek geliştirilmek istenen bu politikaların faşist ve soykırımcı karakterinin teşhir edilerek imha ve tasfiye operasyonunun deşifre edilip tecridinin geliştirilmesi ve bu temelde direnişin geliştirilerek bu saldırıların kırılması gerekmektedir. Bununla birlikte elbette demokratik Türkiye'yi öngören bütün güçlerle, ideolojik çizgisi ne olursa olsun, Halkların Demokratik Kongresi temelinde bir birlik ve ittifakı geliştirebilmek hayati önem arz ediyor. Aynı zamanda dışımızdaki güçler arasındaki çatışmaların aleti konumuna düşmemek, dolayısıyla ABD'nin Suriye ve İran'la çatışması kadar Türkiye'nin de bu güçlerle çatışmasının tarafı olmamak politik ilkemiz olmalıdır. Bu siyasal ortamda Kürt halkının birliğine ve demokratik güçlerle ittifaka dayanarak, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını, Kürt sorununun demokratik temelde çözümünü birinci planda öngörme temelinde halkların kardeşçe ve birlik içinde demokratik yaşamlarını sağlatacak bir politika izlemek önem arz ediyor. Bazıları Kürtlerin bunu yapamayacağını sanıyorlar. Özellikle inkar ve imhadan yana olan bazı güçler bu ilkeli politikamızı çarpıtarak, bu temeldeki Kürt duruşunu farklı güçlerin uzantısına düşmekmiş gibi değerlendirmeye çalışıyorlar. Dışımızdaki bütün bölgesel ve küresel güçler kuşkusuz Kürtleri kendi etkileri altına almaya, kendi uzantıları konumuna getirmeye çaba harcıyorlar. Bu gerçekleri iyi görüp anlamamız, bunları yeterince teşhir ederek kendi özgür ve demokratik duruşumuzu birlik içerisinde sağlayıp ortaya çıkarmamız hayati önem arz ediyor. Bu noktada partimizin bir olgunluğu var.

Önder Apo'nun geliştirdiği ideolojik politik çizgi gerçekleri net biçimde ortaya koyarak önümüzü aydınlatıyor. Değişik parçalardaki Kürt örgütlerinin de bu konuda önemli bir olgunluğu yaşadığı, eskiye göre daha birlikçi ve olumlu biçimde olduğu gözleniyor. Bu, Kürtler açısından önemli bir tarihi gelişmedir. Gerçekten de bir ulusal konferans ya da kongrede birlik yaratma ve demokratik Kürt siyasal stratejisini oluşturma tarihsel görev haline gelmiştir. Bu temelde III. Dünya Savaşı sonuçlanırken, bunun güçlü bir Kürt demokratik duruşu ve iradesine yol açmasını ve Ortadoğu halklarının özgür iradelerini öngören kardeşçe ve demokratik birlik içerisinde yaşadıkları bir yeni siyasi sisteme kavuşmasını sağlatmaya çalışmak tarihi önem arz ediyor.

"Partileşmek demek anlayış kazanmak, Önderlik çizgisini özümsemek, partimizin ideolojik, eylemsel çizgisine hakim olmak ve bütün pratiği bu temelde geliştirmek demektir. Partileşmek demek zihniyet devrimi yapmak, Apocu bilinci derinliğine özümsemek, dolayısıyla doğru nedir, yanlış nedir, dost kimdir, düşman kimdir, bunların ayrımını doğru ve yeterli anlama durumuna gelmek demektir"

Değerli yoldaşlar

Partimizin 34. yılına girerken, çok net bir biçimde görülüyor ki, politik süreç oldukça karmaşık ve mücadeleci bir durum arz ediyor. Bu bakımdan sürecin bu gerçekliğini görmek, anlamak, çözümlemek ve buna uygun bir ideolojik, politik ve pratik bir duruş geliştirebilmek yaşamsal önemdedir. Her şeyden önce normal ve şimdiye kadar yaşadığımız süreçlere benzer bir süreç yaşanmıyor. Olağanüstü, kritik özellikler arz eden bir mücadele süreci içerisinde bulunuyoruz. Bu bakımdan da olağanüstü sürecin özelliklerine uygun bir tutumu, yaklaşımı olağanüstü bir kavrayış ve pratikle geliştirmemiz gerekiyor. Bunun için her şeyden önce bir kere sürecin bu karakterini doğru ve yeterli bir biçimde anlamaya ihtiyaç var. Bu süreci PKK'nin doğuş süreci gibi sanmak, 15 Ağustos Atılımı'yla gerillanın gelişme süreci gibi sanmak, hatta '90'lı ya da 2000'li yıllar gibi değerlendirmeye çalışmak ve böyle algılamak büyük bir yanılgıdır ve süreci doğru anlamamaya götürür. Şunu iyi bilelim ki, o dönemlerin özellikleri farklıydı. Kuruluş döneminin özellikleri, gerillalaşma döneminin özellikleri, '90'ların çatışmalı döneminin özellikleri, 2000'li yılların siyasi çözüm arayış sürecinin özellikleri farklıydı. Hem Kürdistan'da bizim yürüttüğümüz mücadelenin farklı süreçler ifade etmesi itibarıyla farklıydı, hem de bölgede ve dünyada yaşanan mücadelelerin farklı özellikler arz etmesi nedeniyle farklıydı. Şimdi bu değişim ve farkı iyi görmemiz ve algılamamız gerekli. Süreci doğru anlamaya ihtiyacımız var. Başarılı olabilmek için bir kere bu şarttır.

Bunları niçin belirtiyoruz? Çok yaygın olmasa da, içinde bulunduğumuz yeni sürecin özelliklerini tam ve yeterli olarak göremeyen, anlayamayan, dolayısıyla buna uygun politikaları, taktikler ve pratik eylem çizgisi geliştiremeyen tutumlar gözüküyor. Geçmişte alışılan durumlara göre, yaratılan alışkanlık ve oluşan tecrübeye göre bu sürece yaklaşmak, bu süreci onlarla kıyaslayarak "geçen yıl böyleydi, beş yıl önce şöyleydi, biz savaşı yürütürken şöyle yapıyorduk ve bu yeterli oluyordu. Dolayısıyla bugün de aynı şeyi yaparız ve yeterli olur" gibi mukayeseli bir yaklaşımla süreci ele alan tutumlar görülmektedir. Bunun için de mevcut durumu anlamada ve ona uygun politikalar, taktikler ve tutum geliştirmede eksiklikler ortaya çıkıyor. İşte şimdi bütün arkadaşlar, "süreci anlamada eksikliğimiz oldu. Dolayısıyla 1 Haziran 2010 hamlesine yeterince hazırlanamadık, hazırlıklı yaklaşamadık, bu nedenle istediğimiz sonuç elde edilemedi. Hazırlıksız olmamızın nedeni de süreci iyi kavrayamamaktan geliyordu" diyorlar. Benzer bir düzeyde olmasa da, bu yetersiz yaklaşımlar hala da etkisini gösteriyor. Birçok alanda hala geçmişle kıyaslayan, ona göre bu yılı değerlendiren, ele alan, genelde mücadele ve özelde savaşa bu temelde yaklaşmak isteyen tutumlar, eğilimler gözüküyor. Bu yanlıştır, süreci doğru anlamamaktan kaynaklıdır.

Süreci geçen yıllara göre mukayese etmek, bu çerçevede mücadeleyi normal ve yeterli görmek en hafif deyimle kendine göreliktir. Oysa siyasal sürecin ve bu yılın gereklerine uygun mu, değil mi, ona hiç bakmıyor. Halbuki içinde bulunduğumuz süreç çok farklıdır. Bu farklılık bizden farklı tutumlar göstermeyi, farklı görevleri yerine getirmeyi, farklı düzeyde bir ideolojik, siyasi ve askeri mücadele yürütmeyi istiyor. Bu gerçekler görülmediğinde güç ve imkanlar yeterince seferber edilmiyor, fırsatlar değerlendirilmiyor. Her alanda örgütlerimizin çok fazla gücü varken, mücadele imkanlarımız çok fazlayken, bunların yüzde onu bile yeterince değerlendirilemiyor. Adeta yüzde sekseni, doksanı atıl kalıyor, pasif kalıyor, potansiyel durumda kalıyor, aktifleştirilemiyor. Oysa arkadaşlarımız geçmişle kıyasladıkları için kendilerini yeterli görerek başarılı olduklarını sanıyorlar. Hala yılı kurtarma ve idare etme yaklaşımları görülüyor. Halbuki artık yılı kurtarmamız değil de, sonuç alıcı bir başarıyı geliştirecek tarzı yakalamayı bilmek gerekiyor. Dolayısıyla "iyi şeyler yaptık, bu yılı da kurtardık" demek bir başarı olmuyor, hatta sürecin karakteri düşünüldüğünde, mücadeleyi tehlikelerle karşı karşıya getiren tasfiyeci bir pratik konumu ortaya çıkarıyor. Bu tür yaklaşımlar bizi bulunduğumuz süreç açısından yeterli olunup olunmadığını değerlendirmekten ve anlamaktan uzak bırakıyor. Ne geçen yıllarla mukayese ne de bazı iyi şeyler yapma bizim başarılı olduğumuzu gösterir. Bu gerçeği bütün arkadaşlarımız görmeli ve anlamalılar. Bu bakımdan birinci planda sürecin doğru anlaşılmasına, kavranmasına ve gereklerini başarıyla yerine getirecek bir mücadele duruşu gösterilmesine kesinlikle ihtiyaç vardır.

Mücadele ettiğimiz kadar kendimizi korur savunuruz

Diğer yandan örgütleme ve birlik çalışmalarını çok güçlü bir biçimde ele almamız gerekiyor. Geçen dönemlerdeki dar gruplarla, küçük örgütlerle yürüttüğümüz mücadeleler sonuç vermişti. Ama şimdi çözüm aşamasında bunlar sonuç vermez. Geçen dönemlerde yalnız kendi başımıza yürüttüğümüz mücadeleyle gelişmeler yarattık. Ama şimdi çözüm döneminde daha kapsamlı ilişki ve ittifaklara, demokratik Kürt sistemini yaratmaya ihtiyacımız var. Eski pratik tutumlarla sonuç alamayız. Bu bakımdan da hem halk örgütlenmesini daha geniş tutmamıza, hem de daha geniş ilişki ve ittifak siyaseti izlememize kesinlikle gerek var. Bu noktada siyasi çizgiyi ve mücadeleyi geliştirmemiz lazım. Mevcut durumda bazı adımlar atıldı. Kuzeyde, batıda, güneyde, doğuda, Kürdistan genelinde ulusal konferans çerçevesinde önemli gelişmeler yaşanıyor. Fakat hala tam bir sonuca gitmiş değil. Yeterince sonuca ulaşılmış olmaktan uzak bir durum var. Niye böyle yapıyoruz, böyle bir ittifak niçin gerekli, bunu bütün arkadaşlarımız çok iyi anlamak durumundalar. Güçlü bir politik duruş ve ulusal birlik yaratmalıyız ki, hem Kürt halkının gücünü etkili harekete geçirebilelim hem de imha, inkar ve tasfiye politikalarını boşa çıkartabilelim.

Yine böyle bir süreçte zamanında ve yetkin eylem gücü olmaya ihtiyaç var. Taktik geliştirebilmek, hamle yapabilmek, siyasi ve askeri mücadeleyi yerinde ve zamanında etkili bir biçimde geliştirebilmek, buna hazır olmak büyük önem taşıyor. Çünkü mücadele ettiğimiz kadar bize dönük tasfiye ve imha operasyonlarını boşa çıkartabiliriz. Mücadele ettiğimiz kadar kendimizi koruruz, savunuruz. Mücadele ettiğimiz kadar bir siyasal güç ifade edebiliriz ve bu temelde değişik güçlerle ilişki ve ittifak geliştirebiliriz. Bunun için elbette etkili taktikler, doğru bir mücadele tarzı geliştirmeye ihtiyaç vardır. Düşmanı küçültmek, daraltmak, faşist soykırımcı güçleri teşhir edip hedeflerken bazı güçleri tarafsızlaştırmak, biraz demokratik eğilimi olan bütün güçlerle de değişik düzeylerde ilişki ve ittifak içerisinde olmayı bilmek lazım. Eylem çizgimizi de böyle bir politikayı hayata geçirecek tarzda geliştirmemiz gerekiyor. Kime vuracağımızı, kiminle dost olacağımızı, kiminle birleşip kiminle karşı karşıya geleceğimizi hem iyi belirlemeli hem de doğru ve etkili bir biçimde uygulamalıyız.

Değerli yoldaşlar!

Böyle bir tutumun sahibi olmaya biz yeterli partileşme diyoruz. Çok netçe görülüyor ki, bu karmaşık siyasi süreçte doğru yolu bulmak, bu ölüm-kalım mücadelesi içerisinde güçlü bir irade geliştirerek varlığını koruyup özgürlüğünü kazanmak ancak doğru ve etkili bir mücadele etmeyi bilmekle, yani partileşmekle gerçekleşiyor. Karmaşık süreçte önümüzdeki yolu doğru görebilmemiz, imha ve tasfiye saldırıları karşısında kendimizi koruma ve özgürleşme gücünü ve iradesini gösterebilmemiz, dost düşman ayrımını doğru yaparak dostla birleşirken, düşmanla savaşabilmemiz ancak partileşmeyle mümkün oluyor. Çünkü partileşmek doğru, yeterli ve derinlikli anlamak demektir. Çünkü partileşmek birlik olmak, örgütlenmek ve irade geliştirmek demektir. Çünkü partileşmek cesaret ve fedakarlık demektir. Çünkü partileşmek doğru tarz ve taktiği geliştirebilmek, yani gerillalaşabilmektir.

Şimdiye kadar da Önder Apo ve partimiz mücadelenin her döneminde başarının sırrının doğru ve yeterli partileşmek olduğunu söyledi. Başarılı mücadele etme ve kazanma partileşmede görüldü. Her türlü kayıp ve zarar ise partileşemeyen, parti dışı anlayış ve eğilimleri bünyesinde taşıyan kişilerden ve örgütsel yapılardan geldi. Bu bakımdan partileşmek başarının sırrı olurken, partileşmek kazandırırken, partileşmemek de kaybetmeyi ve zarar vermeyi getirdi. Şimdi aynı durum bu kritik mücadele sürecinde, çözüm sürecinde de geçerlidir. Böyle karmaşık bir dönemde süreci doğru anlayıp görev ve sorumluluklarımızın gereğini başarıyla yerine getirecek bir tutumu ve pratiği geliştirebilmemiz kesinlikle partileşme düzeyimizle gerçekleşecektir. Neden? Çünkü partileşmek demek anlayış kazanmak, Önderlik çizgisini özümsemek, partimizin ideolojik, eylemsel çizgisine hakim olmak ve bütün pratiği bu temelde geliştirmek demektir. Partileşmek demek zihniyet devrimi yapmak, Apocu bilinci derinliğine özümsemek, dolayısıyla doğru nedir, yanlış nedir, dost kimdir, düşman kimdir, bunların ayrımını doğru ve yeterli anlama durumuna gelmek demektir. Doğru bir anlayış olmadan, yeterince bir kavrayış olmadan nasıl etkili ve başarılı mücadele yürütebiliriz? Dost düşman kimdir ayırmadan, kime vuracağımızı, kime sahip çıkacağımızı bilmeden vuracağımızı neyle, nasıl vuracakken dost olacağımızla nasıl birleşeceğimizi anlamadan nasıl başarılı, etkili, sonuç alıcı bir mücadele geliştirebiliriz? Dikkat edelim: Doğru, yeterli ve derinlikli bir anlayış olmadan,

Sevcan ALGÜNERHAN(Ruken)

Bereket AŞAN(Şirvan)

Aynur KIRBAŞ (Berwar)

Belkız YEŞİLYURT(Rojbin)

Seher KÜNCÜLÜ(Göksun)

ne yaptığımızı, ne yapmak istediğimizi, niçin böyle yaptığımızı ve nasıl yapacağımızı tüm yönleriyle ve derinliğiyle kavramadan nasıl iş yapabiliriz, nasıl pratik geliştirebiliriz? Demek ki ancak derinlikli bir anlayış, özümseme ve bilinç başarılı bir mücadelenin önünü açar, yolunu gösterir. Böyle bir bilince sahip olan bir kişi ve örgüt ancak zor ortamlarda, karmaşık durumlarda doğru yolu bularak etkili bir mücadele geliştirebilir.

Yine çok iyi biliyoruz ki partileşmek demek örgütlenmek demektir, birlik olmak demektir. Ortak bir irade yaratma demektir. Komite birliği, örgüt birliği, parti birliği, demokratik ulus birliği yaratmayı ifade eder. Önder Apo uluslaşmanın da bu temelde gerçekleştiğini ifade etti. Partileşme yokken sömürgeci soykırım düzeni Kürt toplumunun bütün örgütsel dokularını paramparça etmişti. Bireyciliği, örgütsüzlüğü, parçalanmışlığı had safhada geliştirerek bunun üzerinden imha ve inkar sistemini geliştirmeye çalışmıştı. PKK'nin doğuşu ise sömürgeciliğin geliştirdiği bu anlayışı, tutumu yıkmaya, birbirleriyle anlaşamayan, örgüt olamayan, bir araya gelemeyen toplumu birleştirip örgütlü kılmayı ifade etti. Önder Apo, küçük bir tavuk için komşusunu gözünü kırpmadan vururken, özgürlük gibi, demokrasi gibi, ülke gibi, toplum gibi yüce değerler için hiçbir şey yapmayan, hıncını komşusundan, çevresinden, karısından alan Kürt'e karşı mücadele ederek birbiriyle anlaşan, konuşan, tartışan, birbirini dinleyen, bir araya gelebilen, örgütlenebilen, ortak amaçlar etrafında birleşerek, örgütlenerek bu doğrultuda güçlü mücadeleler yürüten Kürt bireyini ve toplumunu yarattı. Önder Apo böyle bir mücadele yürüttüğünü ve sonucu da bu mücadeleyle yarattığını açıkça ortaya koydu. İşte günümüzde ortaya çıkan parti ve halk örgütlüğü, gerilla direnişi de bu temelde oluyor. Demokratik uluslaşma bu temelde gelişiyor. Kürdistan'ın bütün kent ve kasabalarında, dört parçasında, yurtdışındaki Kürtlerin bu kadar heyecanla bir araya gelmeleri, birbirlerini dinlemeleri, anlamaları, birbirlerine sevgi ve saygıyla yaklaşmaları, birbirine sahip çıkmaları, üzüntü ve sevinçte aynı duyguyu paylaşmaları bu temelde gerçekleşiyor. Bunlar olmadan, insanlar birlik olup örgütlenemeden nasıl ortak amaçlar peşinde iş yapabilirler, ortak tutum geliştirebilirler? Nasıl ortak bir irade ve yaşam ortaya çıkarabilirler? Besbelli ki bu mümkün değildir. Bütün bunların hepsi örgüt olmaktan, birlik olmaktan geçiyor. Örgütlenebilmek, birlik olabilmek de birbirini dinlemekten, anlamaktan geçiyor. Karşıdakine değer vermekten, onu sevmekten, saymaktan, onu dinlemekten, onun görüşlerine ve yaptıklarına değer biçici bir yaklaşım göstermekten, onu en az kendisi kadar değerli görüp anlamaktan, onunla birlikte iş yapmayı öngörmekten geçiyor. Yoksa hep benim dediğim gibi olacak denilirse, kendini dayatma olursa, elbette ki öyle bir duruş karşısında kimse birlik olmaz, oradan birlik çıkmaz. Kendini dayatan, kendi bildiğinin yapılmasını isteyen, kendi bildiği gibi herkesin hareket etmesini şart koşan bir durumdan birlik çıkmaz, örgütlülük oluşmaz. Tersine o tür tutumlar birlik içinde olanları bile bozarlar, dağıtırlar, parçalarlar.

Kadın özgürlük çizgisinde gerillalaşmak doğru partileşmektir

Partileşmenin diğer bir boyutu da eylem geliştirebilmek, örgüt ve mücadeleye yol açabilmek, pratikte iş yapıp gelişme ortaya çıkarabilmektir. Parti demek eylem demektir, hareket demektir. İş yapmak ve emek harcayıp önemli değerler ortaya çıkartmak demektir. Yoksa partileşmek durağanlıkla olmaz, hareketsizlikle olmaz. Oturmanın, yatmanın, pratiksizliğin partileşme olamayacağı çok açıktır. Bu bakımdan partileşmenin mücadeleyle bağını, eylemle bağını, örgütle bağını, taktik ve tarzla bağını iyi görmemiz gerekiyor. Ne kadar çok yaratıcı olunursa, eyleme yol açılırsa, taktik geliştirilirse, politik mücadele içine girilirse, pratik yapılırsa o kadar değer yaratılır, özgür yaşam için yeni değer ve imkanlar ortaya çıkartılır. Bu da tabii ki partileşmeyi ifade eder, gelişmeyi ifade eder. Bütün bunlar gösteriyor ki, partileşmek doğru ve yeterli gerillalaşmak demektir. Partileşmek, yirmi dört saat gerillacılıktır. Yirmi dört saat gerillacılık da zaferi ve özgürlüğü kazanmaktır.

Buradan partileşmeyle gerillalaşma arasındaki kopmaz bağlara geliyoruz. Gerçekten de Kürdistan'da partileşmek gerillalaşmak, gerillalaşmak da doğru bir çizgide partileşmek demektir. Aynı zamanda Önder Apo gerillalaşmanın özgürlükle ve kadın özgürlüğüyle bağını da ortaya koydu. Kadın özgürlük çizgisinde gerillalaşmanın doğru partileşmek olduğunu söyledi. Böylece partileşme, gerillalaşma ve kadın özgürlük çizgisinde özgürlük iradesi kazanma birbiriyle kopmaz bağlar ifade eden olgular oluyor. Bu gerçekleri iyi görerek doğru ve etkili bir biçimde bunları geliştirmemiz gerekiyor.

Değerli yoldaşlar

Şimdi böyle bir parti yıldönümünde bütün bunları niçin söylüyoruz? Besbelli ki sorunlarımız ve bütün bunlara çözüm olacak partileşmeye daha fazla ihtiyacımız var da onun için. Bir kere içinde bulunduğumuz karmaşık süreci doğru anlamak, görev ve sorumluluklarımızı yerinde, zamanında doğru ve yeterli bir biçimde görerek, başarıyla yerine getirebilmek güçlü bir partileşmeyi ve gerillalaşmayı sağlamaktan geçiyor. Partileşme ve gerillalaşma olmadan içinde bulunduğumuz dönemde başarının olamayacağı netçe anlaşılıyor. Şunu çok iyi bilmeliyiz: Her zamankinden, her dönemdekinden daha fazla bu çözüm döneminde başarı partileşmeye ve gerillalaşmaya bağlıdır. Ne kadar partileşme ve gerillalaşma o kadar başarı, o kadar zafer, dolayısıyla o kadar Kürt sorununun demokratik çözümünün, Demokratik Özerklik temelindeki çözüm gerçeğinin geliştirilmesi demektir. Bunun dışında herhangi bir çözüm yolu yoktur. Önder Apo'ya özgürlük ve Demokratik Özerkliği inşa hamlemizin başarısı kesinlikle partileşme ve gerillalaşmanın en yüksek düzeyde geliştirilmesine ve gerçekleştirilmesine bağlıdır...

Bu süreçte büyük emek ve çaba harcayan alanlarımız da var. Kahramanca bir mücadele içine girdiler, büyük şehitler verdiler. Düşmana öldürücü darbeler vurdular. Gerçekten de tarihi bir gerilla direnişini güçlü bir biçimde ortaya çıkardılar. Hiç kimse PKK'nin mücadele etmediğini, HPG'nin savaşmadığını, Kürt gençliğinin direnmediğini söyleyemez. Oyunlara gelinip boşa çıkıldığı, düşman saldırılarından korkulup geriye çekildiği iddia edilemez. Gerçekler nettir, açıktır, aydınlıktır. Baştan itibaren PKK'nin Önderlik ve şehitler çizgisinde dile gelen kahramanlık duruşunun 2011 hamlesinde de başarıyla geliştirildiği tartışmasızdır. Agitler ve Zilanların kahramanlık çizgisinin gerillada derinleşerek sürdüğü netçe ortadadır. Fakat bütün bunlara rağmen mücadele içerisinde de, savaş içerisinde de yeterince tarz ve taktik geliştirememizden dolayı kayıp verdiğimiz, darbe yediğimiz, hatta kazandığımız zaferleri gölgeler durumlara düştüğümüz tutumlar da oluyor. Bunları da değerlendirmek, ortaya çıkartmak ve mahkum etmek zorundayız. Nasıl ki geriye çeken, pratikleşmeyen, pasif, didiştirici, çekiştirici, parçalayıcı yönetim ve savaşçı duruşunu mahkum ediyorsak, pratik mücadelede eylem içerisinde doğru ve yeterli tarz ve taktik geliştirememekten dolayı kayba yol açan, başarıyı gölgeleyen tutum ve sonuçları da eleştirip mahkum etmek lazım. Başka türlü doğruya ulaşamayız. İşte Çukurca'da neredeyse kazandığımız tarihi büyük zaferi gölgeleyecek sonuçlar ortaya çıktı. Halbuki bu düşmanın gücünden olmadı. Sadece çok basit bazı tedbirleri alamamaktan, yeterli bir tutum ve duruş gösterememekten kaynaklandı. Halbuki biraz daha dikkatli, duyarlı olunsa ve biraz daha ciddi ve disiplinli hareket edilebilseydi, kesinlikle düşman boşa çıkacaktı. 2011 güz hamlemiz en büyük zaferi yaratan hamle olarak tarihe geçecekti.

Gerilla iyi vurmanın yanı sıra kendini koruyabilmelidir

Diğer yandan Van'da, Siirt'te, Mersin'de yaşananlar var. Bunlar için söylenecek söz bulamıyoruz. Hem bu kadar cesur, fedakar olacaksın, iş yapmak için her yere girme cüretini göstereceksin, hem de bu kadar dikkatsiz, duyarsız, tedbirsiz olup elindeki aracı bile kullanamadan düşmanın eline geçeceksin! Bu kabul edilemez. Bu tutumlar parti ve gerilla çizgimize kesinlikle aykırıdır. Buralarda yaşananları hiçbir biçimde tasvip edemeyiz, sahip çıkamayız, mahkum ediyoruz. Kaldı ki, bu tür durumları baştan mahkum ettik. Hiçbir zaman dağda savaşmak üzere örgütlenmiş gerillanın arabalara bindirilip şehirlere gönderilmesini doğru bulmadık. Hatta son toplantılarımızda bunları yasakladık. Yapılmaması yönünde kararlar aldık. Buna rağmen hala birçok yerde yaşanıyor. Bir şey olmaz yaklaşımıyla bunlar harekete yaşatılıyor. "Şuradan çabuk gitsem ne iyi olur" pragmatizmiyle oluyor. Unutmayalım ki Çukurca'daki yoldaşlar da beş saat dağda yürümeyi göze alsalardı, birinin burnu bile kanamayacaktı. Şimdi şehirde öyle olmaz, Van'daki gibi Siirt'teki gibi olmaz. Bilmem Mersin'deki gibi hareket edilemez. Bunlar nereden çıktı, hangi gerilla kitabında var, hangi konferans ve toplantı kararlarımız bunu aldı? Bunların hepsi arkadaşlarımızın kendi kararlarıdır. Bu tür sonuçlar parti ve HPG kararlarının, ilkelerinin çiğnenmesinden ileri gelmektedir. Bunları yapanlar da, yaptıranlar da bu kararlarımız karşısında sorumludurlar. Unutulmasın, bir gün gelir sorumlu olanlar bu yaptıklarından dolayı hesap verirler. Dolayısıyla herkes parti ve HPG kararlarına ve ilkelerine uygun bir pratik ve tutum içinde olmalıdır.

Şunu söylemek istiyoruz: Gerçekten de büyük cesaret, fedakarlık var. Birçok yerde düşmana yaklaşılıp vuruluyor da. Fakat arkasından kendini korumak mümkün olmuyor. Bazı yerlerde vuracağız derken, sadece kendimizi düşünme, düşmanın tutumunu, tedbirlerini hiç dikkate almama yaşanıyor. Bunun sonucunda ya vurmak isterken vuramıyoruz ya da vurmak isterken sonucu koruyamıyoruz. Kazandığımızı, zaferimizi yaşatamıyoruz, sürdüremiyoruz. Bu tarzı, tutumu kesinlikle aşmamız lazım. Bunun bizden kaynaklandığı, yetersiz anlayış ve planlama sonucunda ortaya çıktığı nettir. Burada sadece kendini düşünmek, kendi durumuna bakmak, ama kendi dışındaki duruma, düşmanın durumuna bakmamak, çevrenin ve coğrafyanın durumuna yeterince bakmamak, planlamayı yaparken tek yanlı yaklaşmak, sadece kendi gücüne bakarak yapıp kendi dışındakileri görmemek vardır. Bu ciddi bir askeri kusurdur. Bilgi toplama, keşif ve plan yapmada eksikliği gösteriyor. Bu daha ağır sonuçlara yol açıyor. O halde bu tür eksiklikleri, yanlışlıkları kesinlikle gidermek zorundayız. Gerillalaşmayı çok güçlü ve etkili bir biçimde taktik ve tarz alanında da geliştirmeliyiz. Demek ki 34. PKK yılının başarısı her zamankinden daha fazla gerillalaşmaktan, yirmi dört saat gerillacılığı her yerde başarıyla hayata geçirmekten, bunun için her zamankinden daha güçlü partileşmekten geçiyor. Bu da bütün yoldaşların, hepimizin önünde bulunan temel görev oluyor.

Değerli yoldaşlar

Kritik bir süreçten geçtiğimiz gibi yine kritik bir kış sürecine de giriyoruz. Bu kış her zamanki kışlar gibi olmayacak. 2011-2012 kışı farklı bir kıştır, başka bir kıştır, büyük mücadelelerin yaşandığı bir kıştır. Bu kışa böyle bakmalıyız. Kürdistan'da böyledir, Ortadoğu'da böyledir. Bu gerçeği görüp anlayarak bunun gereklerine uygun davranmayı her yerde hepimizin bilmesi gerekir. Çünkü bu kışta Önder Apo'ya özgürlük ve Demokratik Özerkliği inşa hamlemiz sürecektir. Kürdistan'da final mücadelesi devam ediyor. Bunun için hem mücadele edeceğiz ve savaşacağız, hem de kış koşullarına göre hareket edip kendimizi koruyacağız ve yeni mücadelelere hazırlanacağız. Bunu her yerde uygun bir biçimde planlayıp ve yürütmemiz gereği vardır. Her alan bu çerçevede kendi koşullarını değerlendirmek zorundadır. Fırsatı, imkanı, uygun koşulları olanlar oldukları kadar gerilla direnişimizi, Önder Apo'ya özgürlük ve Demokratik Özerkliği inşa hamlemizi aktif, etkin mücadeleyle sürdürecektir. Kendisini buna göre örgütlemek, planlamak durumundadır. Elbette koşulların olmadığı, mevsimin zorlayıp imkan vermediği yerlerde de kendini korumak, gelecek için güçlü hazırlık yapmak esastır. Bunu herhangi bir yanlış anlamaya ve farklı değerlendirmeye düşmeden, her alandaki yönetimlerimiz, komuta kadememiz, savaşçı gücümüz kendi içinde değerlendirerek örgütlemek ve planlamak durumundadır. Kısaca mevsimin gereklerine göre hem kendimizi korumayı öngöreceğiz, hem de bu kışı büyük bir mücadele ve savaş kışı yapacağız. Durmak yok, direniş devam edecek. Ta ki AKP'nin imha ve tasfiye konsepti yerle bir edilene kadar, ta ki Önder Apo'nun barışçıl siyasi çözüm projesi uygulanır hale gelene kadar, ta ki Kürt sorununun çözümü yönünde adımlar geliştirilene kadar kesintisiz bir biçimde biz bu direniş mücadelemizi hareket ve halk olarak sürdüreceğiz.

Elbette gerilla bu mücadeleye öncülük edecek. Kış boyunca da gerilla öncülüğü esas olacak. Gerillayla birlikte halk direnişimiz de dört parçada ve yurtdışında kesintisiz bir biçimde gelişecek. Biz buna inanıyor ve Önderlik çizgisinde yüründükçe, kahraman şehitlerimizin çizgisinde ilerlendikçe bu mücadelenin başarıyla yürütüleceğini biliyoruz. Dikkat edilirse, her dönem olduğu gibi bu çözüm döneminde de Önder Apo'ya özgürlük ve Demokratik Özerkliği inşa hamlesinde de büyük şehitler verdik. Büyük direnişler gerçekleştirdiğimiz gibi bu direnişlerin kahraman şehitleri de ortaya çıktı. Xakurkê'de Rüstem Cudi, Alişer Koçgiri, Çiçek Botan, Rozerin Mardin ve diğer yoldaşlar, yine Zap'ta Brusk Amed, Ruken Bingöl yoldaş öncülüğündeki kahraman yoldaşlarımızın, büyük mücadeleleri, direnişleri yaşandı. Zagros'ta olduğu kadar Botan'da, Amed'de, Dersim'de, Amanos'ta, Kürdistan'ın dört bir yanında kahramanca direnişler içerisinde büyük şehitler verdik. Hepsi Önder Apo'ya özgürlük ve Demokratik Özerkliği inşa hamlemizi başarıya götürebilmek için büyük bir cesaret ve fedakarlıkla öne atıldılar. Önderlik ve şehitler gerçeğimizin izinde yürüdüler. Halkımızın özgürlüğü için kendilerini feda etmekten bir an bile çekinmediler. Onların hepsi büyük insanlık değerleridir, özgürlük değerleridir, Kürt halk değerleridir. Halka, özgürlüğe ve insanlığa bağlılığın gereğini yerine getirdiler. Özgür yaşamı uğruna ölecek kadar seven bir ruhun ve tutumun sahibi oldular. Her biri birer özgürlük gerçeği, insanlık abidesi, Kürt halkının varlık ve özgür yaşam sembolü haline geldiler.

Çok iyi biliniyor ki böyle öncüleri, önderleri, komutanları olan bir hareket zaferi kesinlikle yaratır. Çok iyi biliniyor ki, böyle kahramanlar yaratan, büyük cesaret ve fedakarlıklar gösteren bir halk kesinlikle yenilmez. Dolayısıyla mevcut mücadele sürecinde verdiğimiz şehitler yeni hamlemizin garantisi oluyorlar. Önder Apo'ya özgürlük ve Demokratik Özerkliği inşa hamlemizin kesin zafere ulaşacağının garantisi ve kanıtı olma gerçeğini ifade ediyorlar.

Böyle kahramanlar yaratmayı bilen, şehitler verebilen bir halk ve hareket zaferler yaratmaya, özgür yaşamaya layıktır. Bunları hak ediyor demektir. Dolayısıyla bu kahraman şehitlerimizin izinde ve onların çağrısına cevap olarak elbette Önder Apo'ya özgürlük ve Demokratik Özerkliği inşa hamlemizi zafere ulaştırmak için mücadeleyi daha da geliştireceğiz. Partimizi 34. yılını da büyük bir mücadele ve zafer yılı haline getireceğiz. Bu kış döneminde de kahraman şehitlerimize sahip çıkmak, onlara layık olmak ve onların bağlı olduğu amaçları hayata geçirmek için özgürlük ve intikam mücadelesini yürütmede güçlü bir hamlesel tutumu göstereceğiz.

Bu temelde biz birkez daha kahraman şehitlerimizi saygıyla anıyor, partimizin 34. yıla girişini Önder Apo'ya ve tüm yoldaşlara kutlu olmasını diliyor, her alandaki tüm yoldaşların Önder Apo'ya özgürlük ve Demokratik Özerkliği inşa hamlesini zafere ulaştırmak için üzerinde düşen görev ve sorumluluğu başarıyla yerine getirmeye çağırıyoruz.

– Yaşasın PKK'nin 34. yıl mücadelesi!

– Yaşasın Önderlik ve şehitler partisi PKK!

– Yaşasın Demokratik Özerkliği inşa hamlemiz!

– Yaşasın gerilla direnişimiz!

– Bijî Rêber Apo!

Gamzeli güzelimiz

Adı, soyadı: **Canan SÜSENBAK**
Kod adı: **Rojinda ADA**
Doğum yeri ve tarihi: **Ferqîn, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996, Balkanlar**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Temmuz 2007, Çırav/Botan**

Kadın özgürlük tarihimiz, unutulmayan isimlerle dolu bir tarihtir. Çevrilen her takvim yaprağında onları görürüz. Yılların, ayların, günlerin ve anların adı onlarla bilinir. Zamana öyle işlemişler ki çoğalan yıllar, katlanan zaman bile unutturmuyor onları. Aramızdan fiziki olarak ayrılmaları, öylesine anlık bir acıyla ya da biraz gözyaşıyla biten bir olay olmuyor. Gidişleri, ateş gibi sarıyor tüm benliğimizi. Yaşamın her anına, saniyesine sinmiş olan gerçeklikleri, onları bize hep hatırlatır. Onlardan kopmak zaten ihanetle eşdeğer değil midir? Hatalarımız karşısında yaşadığımız iç sorgulamalar, onların duruşları, katılımları özgürlük ve Önderlikle aralarında oluşturdukları bağ üzerinden oluşmadıkça tekrar, ihanet ve kaçış hep yaşanacaktır. Özgürleşme iddiası taşıyan kadınlar şehit gerçeğinden koparamaz kendisini. Her biri ayrı bir renk, ayrı bir parça, ama özgürlük yolunda güzelliklerin bütünüdürler. O renkle canlanmak ve o bütünle birleşmek, tüm benliğini onlarla doldurmak hayalleri, umutları onlarınkiyle birleştirmekten geçiyor. Her biri özgürlük ilkelerinin temsiline, ifadelerin anlam bulduğu simgelere dönüşürler. Duvarlara astığımız, albümlerde taşıdığımız, bir bayrak gibi serhildan alanlarında yükselen fotoğrafları, kısa bir anımsama, özgürlükle sözleşmenin, direnişin, iddianın ve umudun anlamını taşırlar.

Çoğu kez onları anlatmaya çalışırken bile yazıp da beğenmediğimiz onlarca sayfayı yırtıp atarız. Sonra da kendi kendimize "bildiğim tüm güzel sözcükleri aşan bir tarifleri var" deriz. Birçoğumuzun onlarla ilk tanışması isim ve fotoğraflar üzerinden olur. Daha sonra da cevaplarını aramaya koyulduğumuz bir sürü soru kalır akılda. Kimdiler ve nasıl yaşadılar? Kim olduklarından çok nasıl yaşadıkları her zaman için bizi en fazla etkileyen olmuştur. Nasıl yaşadıklarını öğrendikçe onlar karşısında ne kadar borçlu olduğumuzu, nelerin bu borcu karşılayacak nitelikte olabileceğini hesaplamak durumunda kalırız. Onların hayallerine, kavgalarına bağlı kalmak bu temelde yürümek özgürlükle yeniden sözleşmemizse, onları nesilden nesile aktarmak, onları anlatmak da bir borçtur. Özgürlük mücadelesinde kendilerini yeniden var etmeleri, tanımlamaları kolay olmadığı gibi karşılaştıkları talihsizlikler, zorlanmalar yarını bugünden görebilecek bir öngörüye, bir dirence de kavuşturmuştur onları. Bu anlamda bizde iz bırakan Apocu kadın militanların listesi tutulamaz. Her gün yenileri eklenerek uzuyor bu liste. Bu listeye 2007 Temmuz ayında eklenen isimlerden biri de Rojinda'ydı.

Rojinda, yaşam veren gün, yüreğimin Canan'ı

PKK toplumsallığını ve bu toplumun şehri olan dağlarda yanan ışıkların çekim gücünün demokratik sosyalizmin özünden geldiğini, bu ışığa akın akın yapılan yolculukların onda yarattığı duyguları o kadar sade, güzel ifade etmesi, okurken hepimizi etkilemiştir. İnsanlığın ana kaynağı ve insanlığın bugün özlemini çektiği özgürlüğün, adaletin, eşitliğin ana kaynağı da –onun ifadesiyle– gerillanın şehri dağlardadır. Biz kadınlara, yol arkadaşlarına dağla iç içe geçmenin, dağlı kadınlar olmanın yüceliğini, güzelliğini ifade etmesi, kadınlar olarak dağları ne kadar sahiplenmemiz gerektiğini yeniden hatırlattı.

Onun dağları öyle güzel ifade etmesi, Önderliğimizin "herkes dağlardan inse bile kadınlar kalmalı" çağrısını sahiplendiğinin ve bunun gereklerini her koşul altında yerine getirmeye aday olduğunun da ifadesiydi. Bizleri de ona davet ediyordu.

Yüreğimin Canan'ı Rojindam...

Aslen Amedli, işçi bir ailenin çocuğuydu. Ekonomik sorunlardan kaynaklı Amed'ten Türkiye metropollerine, Akdeniz'e göçmek zorunda kalmışlardı. Böylesi bir zorunluluk, halk gerçekliğini tanımamasına ve ulusal değerlerinden uzak durmasına yol açmıştı. Fakat yine de Amedli bir Kürt kızıydı. Kürt olduğunu bilmek, bir halkın yaşadığı acıları hissetmesine yetiyordu. Çocukluk anılarının içinde bugün hala Amedli çocukların sokak aralarında yaşadığı taşlı, sopalı, silahlı kovalamaca ve kavga yoktu belki, ama o çocukların taşıdığı isyan ruhu, onda da vardı. Yüreği büyük ve cesaretliydi. O kavgaların çekilen fotoğraf karelerinin hiçbirinde yoktu Rojinda, ama Mersin'de panzer taşlayan o küçük kızla birlikte kavganın içindeydi. Amedleşen Mersin'de kavganın içinde boy vermişti.

Özgürlük hareketiyle üniversite yıllarında tanışır. Hem örgütleyenler, hem de örgütlenen için daima bir arayış vardır. Örgütleyenler için Rojinda, mücadeleye çekilecek önemli bir potansiyel, örgütlenen Rojinda için ise bu kavgada yer almak büyük bir amaç ve hedef. 1996-97 yıllarının Zilan'la başlayan fedai militan ruh, mücadelenin her sahasına, her kesimine etkide bulunmaktaydı ve mücadeleye katılmanın iddia ve kararlılığı da güçlü oluyordu. Yönelimler karşısında ürküp geri çekilmekten ziyade, tüm korkuların, tüm barikatların üstüne üstüne yürünürdü. Bu dönemin gençlik kuşağına da bu ruh sinmişti. Radikal, keskin ve korkusuzdu. Mücadeleyle aralarındaki bağı sağlam temellere oturtmuş, bilinçle yoğurmuşlardı. Örgütlenmenin en temel şartlarından birini, bilinçlenerek yerine getiriyorlardı. Rojinda da o dönem örgütlenmiş ve o ruhla katılmıştı çalışmalara. Yurtsever öğrenci gençlik çalışmalarında belli bir dönem yer aldıktan sonra Balkanlar üzeri mücadeleye katılım sağlıyor. Balkanlarda Kürdistan dağlarına, gerillaya gitmeye ve Önderlikle tanışmaya hazırlanıyor. Balkanlar herkes için olduğu kadar onun için de bir sınav yeridir. O sınavı başarıyla atlatırsa, hem gerillaya gitmeyi hem de Önderliği görmeyi hak edecektir. Büyük bir hırs, istem ve azimle eğtime katılır. Aldığı ideolojik eğitim sonrası Önderlikle tanışmaya ve kucaklaşmaya aday görülür. Büyük istem ve özverili katılımı onu, ruhunu aydınlatacak ışığa doğru çekmektedir. Yaklaştıkça ışığın gücüyle daha bir güzelleşecekti Rojindam.

1997 yılında Önderlik Sahası'na gidecekler arasında onun da ismi okunur. Artık büyük buluşmaya doğru yol almaya başlayacaktı. Bunun yarattığı heyecan ve mutlulukla sınırları aşıyor. Geleneksel toplum ve egemen iktidarcı sistemin dilsizleştirdiği, bilincini körelttiği kadın, kendisiyle, yeni yaşamla buluşacaktı, tanışacaktı. Bu ışık bahçesinde kadının kaybolan tarihi yeniden yazılıyordu ve o da bu tarihin içindeydi, bu tarihin bir parçası olacaktı. Kadın olmanın bilinci, dayandığı kökler, kadın olmanın güzelliği ve kadın olmayı sevmek öğretiliyordu, kavratılmaya çalışılıyordu. Büyük bir çaba ve emekle kadınlar baştan tırnağa kadar ele alınıyor ve yeniden anlam kazanıyordu Önderlik ocağında. Eril sistemin kirlerinden, yarattığı kişilik ve kadınlıktan arınmak, sıyrılmak çetin bir mücadeleyi gerektiriyordu. Önderlik ocağı kavganın yeri, yaşamı kavgayla yaratmanın, güzelleştirmenin yeriydi. Bunun birer yaratıcısı ve uygulayıcısı olabilmek için de eğitimle bilinç kazanmak en önemli şarttır. Kürdistan gerçekliğinden uzak büyümesi, kültürel açıdan bir uzaklaşmayı ve asimilasyonu yaşaması, halklaşmasını, halkla bütünleşmesini gerekli kılıyordu. O yüzden Parti Merkez Okulu'ndaki ilk eğitim devresinden sonra, yoğunlaşmaya alınıyor. Yaşadığı yoğunlaşma sonunda halklaşması ve kendisini tanıması gerektiğine inanıyor. Önderlikle pratiğe gitmek için vermiş olduğu sözde, ulusal bilinç ve duygu kazanmak için halkın içine gitmesi gerektiğini kendisi de belirtiyor. Kendisini bulabilmesi, halkıyla bütünleşmesi için Önderlik Rojinda'yı ilk pratiğini yapması için halk çalışmalarına gönderiyor. Bu onun kendisiyle en önemli sınavıdır da aynı zamanda. O gerçeklikte kendisini bulacak, halkını tanıyacak ve bağlanacaktı. Burada emekle, fedakarlıkla da tanışıyor. Ona unutturulan dilini yavaş yavaş öğrenmeye başlıyor, kendini, acılarını kendi diliyle ifade etmeyi öğreniyor. Nadasa bırakılan toprakları sürüyor, güzün ekin yapmayı öğreniyor. Toprakla, emekle tanışıyor elleri. Emeğin sembolü olan nasırlardan onda da vardır artık.

Kadın Kurtuluş İdeolojisini bir armağan olarak ilk alanlardandı. Dile geldiği mekanda bulunan ve ilk duyanlardandı Rojinda.

1998 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kutlanmasında Önder Apo, her günün kadınlar için 8 Martlara dönüşmesi, sadece bir günle sınırlı kalınmaması gerektiğini belirtmektedir. Kadının kaybetmesine, düşürülmesine yol açan nedenleri çözümleyerek, toplumsal dönüşümün ve devrimin kadının özgürleşmesiyle sağlanacağını, bunun temel dinamiğinin kadın olduğuna vurgu yaparak, kadın açısından bir ideolojik-felsefik duruşun olmasının önemine değinmektedir. Özgürleşmenin, başarmanın kaynağını ortaya koyduktan sonra günün anlamını ve önemini daha da arttıran bir düzeyde Kadın Kurtuluş İdeolojisinin ilanını yapıyor, bu ideolojiyi kadınlara armağan ediyor. Kendilerini üzerinden örgütleyecekleri, dönüştürecekleri temel bir yaşam kaynağı olarak ele almaları, sahiplenmeleri ve onun militanı olabilmeleri gerektiğini söylüyor. Özgürleşme iddiası taşıyan kadınlar için temel görev bu değerli hediyeye sahip çıkmak, onu yaşamsallaştırmak ve tüm dünya kadınlarına yaymaktır. Bunun sorumluluğunu yükleniyor Apocu kadın militanlar.

Rojinda'nın da yükü ağır, sorumlulukları büyüktü. Bu yük altında bükülmeyecek kadar güçlü, hiçbir rüzgara kapılıp savrulmayacak kadar iddia ve kararlılık sahibi olmak gerekiyordu. Kadını esiri yapan, kendisine tutsak eden tüm gerçeklikleri parçalamak, öz iradeye ve bilince dayalı, örgütlenmiş bir düzeyde kavganın içine çekilmek başarmanın da, kendisi olabilmenin de en büyük adımı olacaktı. Bunun iç sorgulamalarını en güçlü yaşayan kadınlardandı. Zayıflıklarını çözümleme ve aşma yöntemini öğrenenlerdendi. Fakat herkeste olduğu gibi onun için de takılı kaldığı, güç getiremediği yanlar çoktu. Bu yönlü hatalarının yol açtığı durumlarla karşılaşınca bir iç sorgulamaya çekiliyor ve kendi kendisine bunu da aşacağım, bununla da tanıştım, tekrarı olmayacak diye söz veriyordu. Bu anlamda kendisiyle yüzleşme cesareti edinen bir kadındı. Kendisiyle ve çevresiyle olan kavgasında yılgınlık yaşamadı. Zaman zaman zorlandığı anlarda, bu zorlanmaların yarattığı duygusal atmosferler olsa da bu atmosferin onu uzun süre tutsak etmesine izin vermezdi. Kendisine düşman bildiği, kendisini geriliğe çeken, geleneksel toplumun sınırlarında seyretmesine yol açan her ne varsa, onlarla bir kavgası vardı. Hep bu temelde yürüdü…

Önderlik gerçeğine çok fazla borçlu görüyordu kendisini. Çünkü Rojinda'yı Rojinda yapan o gerçeklikti. Büyük bir sevgiyle bağlanmıştı Önderlik gerçekliğine. Bu açıdan komplo gerçekliğine çok büyük bir öfke duyuyordu, Önderliğin esaretini asla hazmetmedi, kabul etmedi. Önderliğe olan özlemini, komploya olan öfkesini Özgürlüğe mektuplar biçiminde sürekli yazıyordu. İlk yazdığı mektupların birinde şu ifadeleri kullanıyor; *"İlk defa yazmaya başlıyorum. Heyecanlıyım. İhtiyaç duydum. Gerçekten de çok ihtiyaç var. Benim gibi yazan binlercesi var biliyorum. Ama yine de okuyacağından eminim. Çünkü sen her zaman arayışlarıma yanıt oluyorsun. Gidişinle zor günler yaşadık. Hazır değildik, habersiz gittin. Apar topar. Bir yıldan daha fazla bir süredir hala açıklanması güç bir komplo ile Seni bizden ayırmak istediler. Özgürlüğü hak etmeyen bir halk olarak nitelendirdikleri Kürtlerin mücadelelerini çok ucuzca sonuçlandırmaya çalıştılar. Ama hiçbir şey onların planladıkları gibi olmadı. Başaramadılar. Yıllarca süren savaşa son verme, sorunların çözümünü demokratik uzlaşma yöntemini geliştirme, barış ve kardeşlik temelinde bir özgürlük yaratıcısı olmanızı hiç kimse beklemiyordu."* Önderliğimizin esaretinden sonra yaşadığı vicdani ve duygusal zorlanmaları, onu özgürlük yolunda daha fazla emek harcamaya ve çalışmaya yeminli kılmıştı. Bu anlamda örgütsel duyarlılık ve ihtiyaçlar üzerinden her yerde iş yapmaya aday görüyordu kendisini. Büyük bir fedakarlıkla çalışıyordu. Örgüt içerisinde birçok çalışmada aktif bir biçimde yer aldı. Stratejik değişiklikle birlikte parti VII. Kongresi'nde alınan basın edebiyat okullarının oluşturulması kararıyla birlikte, bu kararı pratikleştiren Basın Yayın Edebiyat okulunun ilk öğrencilerindendi. Bu okullarda dağ edebiyatı, gerilla edebiyatı üzerine yaşadığı yoğunlaşmalar ve gördüğü eğitimlerle birlikte, pratik anlamda da gerillacılığın, dağın yazımsal alandaki ifadesini geliştirmeye çalışanlardandı. Öngörü sahibi olması, analiz gücünün yüksek olması günceli iyi yorumlamasına da yol açıyordu. Propaganda ajitasyon çalışmalarını bir savaş sahası gibi ele alıyordu. Kalemi etkili kullanmasıyla düşmana büyük darbeler vurabileceğinin bilincini en iyi edinenlerdendi. Bu yüzden önemsiyordu yazımsal çalışmaları. Gerillayı dışarı aktarabilmek için büyük çaba ve emek harcıyordu. Bu çalışmaları birebir yürüyordu. İdeolojik Merkez Basın çalışmalarının hem yönetimi hem de en iyi çalışanlarındandı. En önemlisi de demokratik sosyalizm çizgisinin kadın gerillasıydı. Her anlamda yetenekli ve çok yönlüydü. Bir gerillada olması gereken bütün özellikleri taşıyordu. Yeri geldi mi bir basıncı, yeri geldi mi bir edebiyatçı, yeri geldi mi bir elektrik mühendisi, yeri geldi mi bir savaşçıydı…

Bütün güzel ifadelerin ötesinde bir anlamdı Rojinda...

Hala yasını tuttuğum o güzel kadını birazcık da olsa anlatmak bir borçtu benim için. 15 Temmuz 2007'de talihsiz bir kaza sonucu, kendi mayınıyla aramızdan ayrılıp Kürdistan şehitleri kervanına katıldı.

Sevgili Rojinda, anını yaşatma sözüyle, o narin güzel gülüşünün yanağında açtığı gamzenden, kanının döküldüğü topraktan öperim.

ÖZÜR

Geçen ay yayınlanan 358. sayımızın 29. sayfasında yer alan şehit anısında başlık yanlış yazılmıştır. Doğrusu 'Ben kendimi PKK'de buldum' olacaktır. Düzeltir özür dileriz.

HPG'nin tüm komutan ve savaşçı yapısına

PARTİLEŞMEK YİRMİ DÖRT SAAT GERİLLALAŞMAKTIR GERİLLALAŞMAK DA ZAFERİ VE ÖZGÜRLÜĞÜ KAZANMAKTIR

HALK SAVUNMA MERKEZİ

Değerli yoldaşlar

Bir Önderlik ve şehitler partisi olan PKK'nin 33. kuruluş yıldönümünü yaşıyoruz. Halkımızın öncüsü PKK 34. mücadele yılına giriyor. PKK'nin resmi mücadele tarihinin 34. yılına girişinin başta partimizin yaratıcısı olan Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşlara, halkımıza ve insanlığa kutlu olmasını diliyoruz. PKK'nin gerçek yaratıcısı ve sahipleri olan kahraman şehitlerimizi; Hakiler, Mazlumlar, Kemaller, Hayriler ve Agîtlerle başlayan, bugün Rüstemlere, Çiçeklere, Alîşêrlere, Rozerînlere, Brusklar ve Rukenlere kadar ulaşan ve sayıları on binleri bulan kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle birkez daha anıyoruz. 34. PKK yılında özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren herkese üstün başarılar diliyoruz.

Değerli yoldaşlar

Çok iyi biliyoruz ki, parti gerçeğimiz bir Önderlik ve şehitler gerçeğidir. PKK, Önder Apo'nun ve kahraman şehitlerimizin duygu, düşünce ve davranışlarının cisimleşmiş halidir. PKK, Önderlik ve şehitlerimizin yaşayan gerçeğidir; pratikleşen ve örgütlenip mücadeleye dönüşen halidir. Partimiz PKK baştan beri bir Önderlik hareketi olarak doğmuş, şekillenmiş ve gelişmiştir. İlk kelimesinden bugünkü zihniyet dünyasına, ilk eyleminden büyük özgürlük mücadelesine, bir kişiden özgürlük için ayağa kalkmış direnen bir halka kadar hepsi Önder Apo'nun dehası, emeği ve çabasıyla ve bir Önderlik hareketi biçiminde gelişmiştir. Partimizin yaşayan ruhu, ölçüleri ve özellikleri, teorisi ve pratiği, hepsi Önder Apo öncülüğünde gerçekleşmiştir ve bir Önderlik şekillenmesini ifade eder.

Önder Apo ise her zaman PKK'nin bir şehitler partisi olduğunu söylemiş, "gerçek anlamda şehitler PKK'lidir" demiş, kahraman şehitlerimizin PKK biçiminde yaşadığını ifade etmiştir. Dolayısıyla gerçek PKK, gerçekleşen PKK bir Önderlik ve şehitler partisidir. Bunun dışında PKK'nin özünü, gerçeğini doğru ve yeterli bir biçimde temsil eden bir başka güç yoktur. Bu bakımdan PKK'li olmak demek, Önderlik ve şehitler çizgisinde yürümeye karar vermek ve bunu gerçekleştirmek demektir. PKK'li olmak demek, Önderlik ve şehitlerin ölçü ve özellikleriyle donanmayı esas alıp, bu temelde kendini yeniden yaratmak demektir. PKK'li olmak demek, Önderlik ve şehitler izinde cesaret ve fedakarlıkla yürümeyi bilmek demektir. Her zaman bu parti gerçeğini böyle anlayacak, bu temelde katılacak ve gereklerini bu çerçevede yerine getireceğiz.

Önderliğimizin ve bizim böylesi bir PKK tanımımız yanında, bir de halkımızın, Kürt halkının PKK tanımı vardır. O tanım da PKK gerçeğinin doğru anlaşılması ve esas alınması bakımından hayati önem taşır. Dikkat edilirse, her gün, her zaman meydanlarda genciyle yaşlısıyla, kadınıyla erkeğiyle Kürt halkı "PKK halktır, halk burada" şiarını en yüksek sesle haykırmaktadır. PKK'yi bilinçlenen, örgütlenen ve irade kazanan Kürt halkı olarak görmektedir. PKK'nin halklaşan gerçeğini vurgulamaktadır. PKK'yi kendisi olarak görmekte ve bu temelde sahip çıkmaktadır. PKK'yi Kürt kimliği, ruhu, düşüncesi, bilinci, iradesi, özgür ve demokratik yaşamı olarak ele almakta ve hayata geçirmektedir. Böylece Kürt halkının PKK'yle özgürlük ve demokrasi çizgisinde yeniden dirilerek yaşam bulmuş olduğu gerçeğini ortaya koymaktadır. Bir de böyle bir PKK tanımı ve gerçeği vardır. Yani özgürleşen, örgütlenen, irade kazanan bir Kürt insanı, Kürt halkı olmaktadır. Özgürlük için ayağa kalkıp direnen halk gerçekliğini ifade etmektedir. Bir de bu PKK gerçeğini, özgürlük için ayağa kalkmış halktan oluşan PKK gerçeğini doğru görmemiz, anlamamız, bu gerçeğe sahip çıkarak, onu derinliğine yaşayıp sonuna kadar yaşatmayı bilmemiz gerekir.

Özgürlük hareketimizin resmen PKK adıyla örgütlenip mücadele edişi 33 yılını doldurmaktadır. Bunun bir de kuruluş mücadelesi süreci vardır ki, toplam olarak 39 yılı bulmaktadır. Bu 39 yılın Kürt tarihinin en görkemli dönemi olduğu tartışmasızdır. PKK'yle Kürt tarihi yeni bir hamle yapmış, özgürlük ve demokrasi çizgisinde insanlığa büyük katkılar sunan yeni bir çıkışı başarmıştır. PKK'yle Kürdistan'ı bölüp parçalayan ve Kürt halkına yok oluşu dayatan sürece dur denilmiş, özgürlük ve demokrasi çizgisinde yeni bir insan ve halk yaşamı başlatılmıştır. PKK'yle Kürdistan'da yaşam daha güzel, daha onurlu, daha anlamlı ve daha mücadeleci hale getirilmiştir.

Bugün bilinçte, örgütlenmede ve yaşamda özgür Kürtlük adına ne varsa bunların hepsi PKK'nin imzasını taşır. Bu 39 yılda ruhu kurutulmuş bir topluluğa özgürlük ruhu, duygusu tüketilen bir halka duygu yüceliği, bilinci parçalanan ve esir alınan bir halka özgürlük bilinci kazandırılmıştır. Kültürel soykırım kıskacına alınarak örgütlenmesi dağıtılıp tarihten silinmek istenen bir halktan özgürlük bilincine, iradesine, örgütlülüğüne, cesaret ve fedakarlığına sahip olan, direnen ve mücadele eden, demokratik insanlığa moral ve coşku kazandıran yeni bir halk gerçekliğine ulaşılmıştır. Kürtlük adına, özellikle özgür Kürtlük adına bugün yaşayan ne varsa bunların hepsi geçen otuz dokuz yıllık mücadele süreci içerisinde PKK tarafından yaratılmıştır.

Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesi yenilmez kılındı

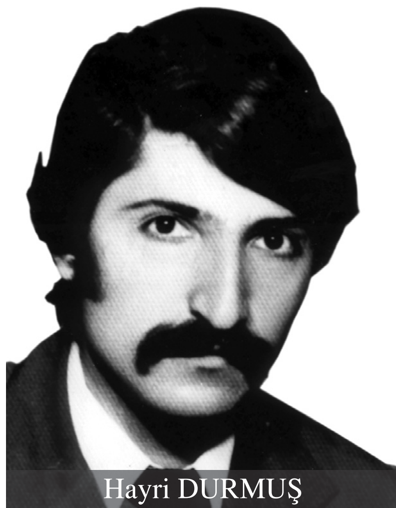
Bugün bu gerçeği sadece biz söylemiyoruz, artık herkes söylüyor. Sömürgeci soykırım rejimini yöneten, temsil eden güçler de yarım ağızla da olsa bu gerçeği artık ifade ve itiraf etmek zorunda kalıyor. Özgür Kürtlüğün PKK ile yaratıldığını ve temsil edildiğini artık herkes teslim ediyor. Bu gerçeğin Önderlik doğuşuyla bağlantılı olduğunu ve her şeyin Önderlik çizgisinde yaratıldığını herkes kabul etmek zorunda kalıyor. Bugün yaşayan ve direnen Kürt ruhunun, bilincinin, direncinin Diyarbakır zindan direniş gerçeğinde oluştuğunu herkes kabul ve ifade ediyor. Sömürgeci soykırım rejiminin her türlü maskeleyici, karartıcı, bastırıcı gerçeğini parçalayarak, kırarak Kürt olgusunu ve sorununu açığa çıkartıp ortamı aydınlatanın 15 Ağustos 1984 Atılımı temelinde gelişen gerilla direnişi olduğunu artık herkes kabul ve itiraf etmek zorunda kalıyor. İşte bir hareket ve mücadelenin tarihsel büyüklüğü ve derin anlamı burada yatar. Yani kendi haklılığını düşmanına bile kabul ve itiraf ettirme gerçeğinde ifadesini bulur. PKK'nin yürüttüğü Kürdistan özgürlük mücadelesi de böyle haklı ve büyük bir tarihsel mücadele olduğunu ortaya çıkardığı sonuçlarla artık kanıtlamış durumdadır.

Şöyle dikkatle bir etrafımıza bakalım, Kürt halkının yaşadığı gerçekliği dikkatle inceleyelim: Ortada PKK'den, PKK'nin öncülük ettiği özgürlük ve demokrasi mücadelesinden, PKK'yle yaratılan özgür Kürt gerçeğinden başka yaşam adına elle tutulur ne vardır? Başka hiçbir şeyin olmadığı dikkatli her gözlemci tarafından netçe görülecektir. Bu bakımdan PKK sömürgeci soykırım sistemi altında inkar ve imhayla yok edilmek istenen bir halktan özgür yaşamak isteyen, özgürlük bilinci ve iradesi kazanan, özgür yaşam için örgütlenip direnen bir halk gerçeğine ulaşmanın adı olmaktadır. Demek ki 39 yıl boşa gitmemiştir. Demek ki 39 yılda yaşanan zorluklar, acılar boşuna değildir. Demek ki bu 39 yılda verdiğimiz on binlerce şehit yersiz ve anlamsız olmamıştır, verilmemiştir. Tersine Kürdistan da her şey, özgürlük bilinci, ruhu, iradesi, örgütlülüğü, eylemi, yaşamı, özgür bir toplum olma gerçeği bu 39 yıldaki kahramanca mücadeleyle kazanılmış, zorluklar ve acılarla boğuşularak yaratılmıştır. Özgür birey ve toplum olarak tarihte yeniden yer etme, kahraman şehitlerimizin yarattığı gerçeklik olmuştur. Eğer böyle kahramanca bir mücadele verilmeseydi, eğer bu büyük zorluk ve acılara karşı büyük bir cesaret ve fedakarlıkla direnilmeseydi, eğer bu kahramanlıklar gösterilmese ve büyük şehitler verilmeseydi, elbette Kürt halkı, Kürt özgürlüğü bugünkü düzeyde olmayacak; şimdiki gibi Kürdistan'daki mücadele bütün Ortadoğu'daki gelişmeleri yönlendiren bir düzeye gelmeyecekti. Kürt özgürlük mücadelesi Ortadoğu halklarına demokrasi ve kardeşlik taşıyan bir konuma gelemeyecekti. Tersine bugün hiç kimse Kürtlükten, Kürt sorunundan söz etmeyecekti. Kürdistan Ortadoğu'ya özgürlük yayan bir kale değil, sömürgeciliğin, emperyalizmin, gericiliğin, kokuşmuşluğun, tükenişin alanı haline gelecekti. Belki de Kürtlük yok olacak, tarihten silinecekti. İşte PKK ile bütün bunlar önlendi. Sömürgeci soykırım rejiminin Kürt'ü tarihten silme amaçları yıkılarak, özgür insanlık alemine başı dik, örgütlü ve onurlu bir biçimde Kürt halkının katılışı sağlandı. Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesi yenilmez ve zapt edilmez kılındı.

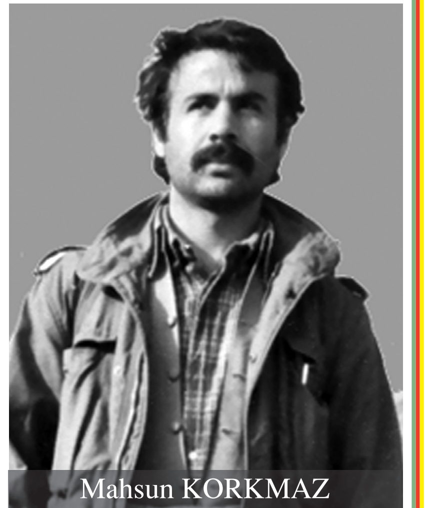
Devamı 26'da

Haki KARER

Mehmet KARASUNGUR

Hayri DURMUŞ

Mazlum DOĞAN

Mahsun KORKMAZ